Jacob Bernays

ἱερὰ συμβουλή 98

εἰμαρμένη καὶ προσεύχεσθαι 82

Marginalia [illegible] [illegible] vident[illegible]

τίς κάτοπτρα καὶ τυφλῷ κοιν
p. 87

ἔχεις νόσον χαίρεις δίδως p. 94

νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν p. 87

τῶν πόνων πωλοῦσιν πάντα p. 9

EPICHARMI

FRAGMENTA.

EPICHARMI

FRAGMENTA

COLLEGIT

H. POLMAN KRUSEMAN,

PHIL. THEOR. MAG. LITT. HUM. DOCT.

IN ILLUSTRI GYMNASIO MEDIOBURGENSI PRAECEPTOR.

HARLEMI,

APUD VINCENTIUM LOOSJES.

MDCCCXXXIV.

EX TYPOGRAPHEO J. G. LA LAU.

Praefationis instar nonnulla huic libello praepositurо jucundissima mihi accidit occasio grati animi iis testificandi, quibus tam multis tantisque beneficiis me esse obstrictum magnopere glorior. Vos enim compellare licet, Viri Clarissimi, quibus in Academia Lugduno-Batava praeceptoribus uti mihi contigit, quique non tantum publica vestra, sed privata etiam institutione tantopere de me meriti estis, ut nihil mihi antiquius esse possit, quam summis viribus per totam vitam eniti, ne vestra disciplina sim indignus. Consilia et monita, quae mihi pro vestra humanitate tam benigne impertivistis, utinam animo ita inhaereant, ut eorum semper memor normam inde petam, qua in posterum studiorum rationem recte instituam! Vobis igitur, qui vitae beatissimae, qua nunc laetor, mihi estis auctores, gratias nunc ago et semper habebo quam maximas.

Neque te praeterire mihi fas est, Doctissime VENHUIZEN PEERLKAMP*! Gratissima mihi semper est illius temporis recordatio, quod transegi in Gymnasio Harlemensi, cui praeclarum in modum praeës; quoties ea animum subit, toties etiam tuorum de me meritorum venit in mentem. Praeceptorem egregium*

te praedicare neque meae est facultatis, neque etiam tua sinit modestia: abunde satisque laudes tuas testantur permulti, quibus te praeceptore uti contigit. Tu, Vir Praestantissime! non tantum egregia tua institutione me tibi devinxisti, sed postea etiam benignitate prorsus singulari talem te mihi probasti, ut, si quis eorum, quos habuisti discipulos, certe ego gratias tibi debeam maximas. Has publice tibi nunc ago, has (referre enim non valeo) memori pectore geram ad extremum usque spiritum.

Nunc pauca de horum fragmentorum editione praefanda sunt. Quum ante biennium fere, examine superato, argumentum quaererem, in quo vires sanequam exiguae forent experiundae, forte fortuna incidi in Epicharmum philosophum et comicum antiquissimum; de cujus vita placitisque et comoedia tam pauca disputata videbam, ut operae pretium facturus mihi viderer, si praestantissimi viri merita, quantum in me esset, enarrarem et fragmenta colligerem. Haec mecum reputans continuo adii Clarissimum P. HOFMAN PEERLKAMP, *ut cum eo consilium communicarem. Qui non tantum id probavit, sed narravit etiam mihi, se ipsum olim idem consilium edendorum Epicharmi fragmentorum agitasse, sed deinde aliis rebus occupatum abjecisse, et mihi in usum meum concessit fragmenta, quae hanc in rem olim congerere coeperat. Laetus igitur, ut par est, manum operi admovi, sperans, ut sumus juvenes audaces, me opus aliquod egregium editurum. At spe illa decidi! Quum enim per totius*

anni spatium fragmenta et testimonia de Epicharmo passim per veterum reliquias dispersa collegissem et materiem congestam redigere coepissem, mox operis suscepti me poenituit. Fragmenta enim pleraque admodum corrupta videbam, querelas Virorum Praestantissimorum eorum emendationem desperantium quotidie legebam et probe intelligebam, vires meas tenuissimas suscepto labori plane impares futuras: quae omnia animum ita commovebant, ut totum consilium prorsus abjecissem et indigestam istam fragmentorum molem delevissem, nisi pudor nescio quis me retinuisset. Interim placuit Viris Amplissimis, Nobilissimis, qui Medioburgi rebus administrandis et Gymnasio Illustri curando sunt, quosque honoris causa hic nuncupo, Praeceptoris munus mihi deferre; atque ita fortuna tulit, ut mox Medioburgum profecto nihil mihi restaret aliud, quam ut festinanter opusculo absoluto Doctoralem, qui dicitur, gradum capesserem. Hinc igitur nata est haec qualiscunque reliquiarum Epicharmearum editio.

Disputationem de vita et meritis Epicharmi tribus de causis omisi: prima posita est in rerum mearum subita mutatione; deinde valde metuebam, ne libelli moles pro dissertationis modulo nimis cresceret: tum denique me commovebat commentatio quaedam, in qua satis bene de hoc argumento expositum est.

Prodiit nimirum Anno 1828 Coloniae ad Rhenum libellus quidam, continens Quaestiones de Do-

riensium Comoedia, auctore Carolo Josepho Grysar, Gymnasii Coloniensis ad Rhenum Jesuitici collega: in quo inde a pag. 84–168 agitur de Epicharmi vita et doctrina, et p. 169 seqq. de ejusdem comoedia. Haec plenissima et optima est de Epicharmo commentatio. Ante Grysarium, praeter multos alios, qui recoxerant, quae de eodem argumento ab antiquioribus erant disputata, de Epicharmo scripserat Hermannus Harless, cujus libellus, Anno 1822 Essendiae editus, haud ita magni a Viris Doctis aestimatur. Uterque Harless et Grysar fragmentorum editionem promiserat, sed neuter, quod sciam, fidem solvit.

Omissa igitur commentatione propter eas, quas indicavi, causas, Viris Doctis hanc fragmentorum editionem offero non sine summa verecundia; sentio enim et persentio, quam multa summo jure in hoc opusculo desideraturi sint periti judices: verum iidem aequi sint enixe quaeso, nec a juvene nisi juvenilia postulent, praesertim in re tam ardua. Quot enim quantasque molestias habeat fragmentorum scriptoris alicujus editio, difficile est dictu, nec facile a quoquam potest intelligi, nisi qui ipse tali operi manum admoverit. Addit scrupulum haud parvum dialectus, qua usus est Epicharmus, Dorica nimirum antiquior, cujus tam pauca supersunt vestigia, ut ubique fere haereas haecne an illa forma illi generi conveniat. Hae difficultates alios a curanda horum fragmentorum editione deterruisse videntur; hactenus enim, quod saltem noverim,

nusquam in unum congesta reperiuntur. Ediderunt quidem multa Morellus, Stephanus, Hertelius et inprimis Grotius, sed multo plura etiam omiserunt; adeo ut plenior editio desiderari admodum mihi videretur. Atque huic desiderio consulere in animo mihi erat. Cogitaveram enim Epicharmi reliquias, quantum pro viribus liceret, emendatas et illustratas edere; verumtamen ab hoc quoque consilio tum temporis urgentis necessitate, tum exigua, quae mihi inest, facultate ita sum deterritus, ut intra longe arctiores fines subsistere satius duxerim, uberius fortasse olim hoc idem argumentum tractaturus.

Singula fragmenta, ubi fieri potuit, ad suum drama retuli, cui vel diserto veterum testimonio vel conjectura probabili adscribuntur; cetera Fragmentorum Incertarum Fabularum titulo subjunxi, quae rectius fortasse Incertae Sedis Fragmenta dixissem, quia nonnulla etiam pertinere possunt ad alia Epicharmi opera, quae conscripsisse videtur. Vide ad Inc. Fab. Fragm. CXXII, p. 121.

Ipsas reliquias dedi prout vel in editionibus optimis prostant vel a Viris Doctis passim sunt emendatae, subjuncta plenissima lectionis varietate e libris manuscriptis et editis, additisque, quantum reperire mihi contigit, Virorum Eruditorum conjecturis. Propterea id feci, quia pleraque fragmenta admodum male sunt habita, et paucissimorum lectio ita constat, ut nullam emendationem admittat. Conjecturas meas, quas, ut fit, excogitaveram, ubique delevi, saltem delere volui; non enim meae fa-

cultatis duco Epicharmeas reliquias emendare, si qua forte remanserit, aequi bonique eam consulant periti aestimatores quaeso.

Interpretationis causa nihil fere addidi, nisi ubi omittere nefas videretur; a consilio enim prorsus illa abhorrebat, quippe cui tantum propositum esset fragmenta cum varietate lectionis et aliorum conjecturis in unum congerere atque ita edere, ut doctior quis, si forte huic ipsi argumento operam navare velit, taedioso colligendi labore vacare possit. De singulorum dramatum argumentis plerumque satis habui lectorem ablegare ad Grysarii libellum, quem modo citavi, ubi satis bene et copiose de iis agitur.

Post fragmenta sequitur carmen quoddam Joannis Caselii, quod mecum communicavit Doctissimus Bergmannus, quodque addidi, quia ad Nostrum Poëtam pertinere videtur.

Athenaei Codices brevitatis causa literis illis indicavi, quibus in novissima Dindorfii editione designantur, quarumque haec est significatio: A est Marcianus Venetus Bessarioneus. B Laurentianus. P Palatinus. M Londinensis Musei Britannici. D et Q Parisini. C Epitomes codex Parisinus. E Epitomes codex Laurentianus. ALD. est editio Veneta Aldina, quae prodiit Anno MDXIV. CAS. est editio Casauboniana prima sumptibus Hieronymi Commelini typis Generensibus Pauli Stephani Anno MDXCVII.

ΑΓΡΩΣΤΙΝΟΣ.

Ἀγρωστῖνος Syracusanae dialecti est vocabulum pro *ἀγροῖκος*, monente Casaubono. Vid. Schweighaeuser Animadv. in Athenaeum T. II p. 344.

I.

Hesychius v. *Κόλαφος. κόνδυλος. παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀγρωστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις ὄνομα.* Conf. Suidas v. *κόνδυλον* et Eustathius ad Odyss. P p. 1817, 51. Huc pertinere arbitror Epicharmi verba, quae servavit Etymol. M. p. 525, ubi de voc. *κόλαφος* haec: *τὸ δὲ ὄνομα Ἑλληνικὸν παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός.* Pro *ταχὺ* Etymol. Gudianum p. 333 *ταχεῖ.*

II.

Athenaeus III p. 120 c. ex Heraclidae Tarentini Symposio: — *τὸ σίσαρον καλούμενον, οὗ μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἀγρωστίνῳ, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ κ. τ. λ.* Conf. *Γ. καὶ Θάλ.* VII.

III.

Athenaeus XV p. 682 a. *τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν — μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀγρωστίνῳ.*

ΑΛΚΥΩΝ.

I.

Apollonius Dyscolus *περὶ ἀντωνυμίας*. p. 80 B ed. Bekker. 1813. *Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν αὐτός, καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος, Τυδείδης αὐτός περ ἐών, καὶ καθὸ ἄρθρου ἐπιδεκτική, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα. σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο, ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος, αὐτότερος αὐτῶν.* Conf. Bast ad Gregorium de dialectis p. 366.

II.

Athenaeus XIV p. 619 a. *ἦν δὲ καὶ τοῖς ἡγουμένοις τῶν βοσκημάτων ὁ βουκολιασμὸς καλούμενος. Δίομος δὲ ἦν ὁ βουκόλος Σικελιώτης ὁ πρῶτος εὑρὼν τὸ εἶδος· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀλκυόνι καὶ ἐν Ὀδυσσεῖ Ναυαγῷ.*

ΑΜΥΚΟΣ.

Haec fabula nomen habet ab Amyco, Bebrycum rege, cujus cum Polluce certamen descripsit praeter alios Apollonius Rhodius Argonaut. II. init. Atque eadem fere ratione ab Epicharmo haec historia tractata fuisse videtur, eo tantum discrimine, ut Apollonius occisum a Polluce Amycum, Epicharmus vinctum fuisse narret: ita enim Schol. ad Argon. II. 98: *Ἀπολλώνιος μὲν ἐμφαίνει ὡς ἀνῃρημένον τὸν Ἄμυκον· Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρος φασίν, ὅτι ἔδησεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης.* Fusius hoc argumentum ex-

posuit C. J. Grysar de Doriensium Comoedia p. 274 seqq. quem vide.

I.

Schol. Sophoclis ad Ajac. 737. p. 44 ed. Stephan. 1603. *Κυδάζεται. λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ·*

Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν.

Eumdem vs. servavit Suidas s. v. *Κυδάζεται*, unde *μοι* dedi pro *μου*. Idem *πρεσβύτην* legit. *Ἀδελφεόν* correxit Porsonus pro vulg. *ἀδελφόν*. Vide ejus Advers. p. 285. De voc. *κυδάζειν* conf. Photii Lex. p. 135 ed. Hermann. Inc. fab. Fragm. CV.

II.

Suidas v. *Ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ· Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ· Εὖ γα μάν, ὅτ᾽ ἐγκεκόμβωταί καλῶς.*

Ἀμύκῳ, quod post *καλῶς* legebatur ideoque sua sede erat motum, monente Kustero, reposui, eademque ratione restituendus Etymologi locus, qui p. 311 idem citat fragmentum. *Εὖ γα μάν*, pro eo, quod Suidas et Etym. habent, *Εἴγε μέν*, dedi cum auctore Diatribae de Antimacho in Classical Journ. VII p. 239, cujus verba Barkerus adscripsit in not. ad Etymol. l. l. *Ἐγκεκόμβωται* rescripsi pro vulg. *κεκόμβωται*; Photius enim Epist. 156 inter alia de voc. *ἐγκομβώσασθαι* ita: *Σὲ δὲ οὖν Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν μεμνημένον ἔχρην περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέ-*

ξιν, ἐχρήσατο ταύτῃ· ἐγκεκόμβωται γάρ, φησι, καὶ ἀπαρεμφάτως, ἐγκομβώσασθαι. Toupius Emend. in Suid. Opusc. crit. p. 102 Epicharmi senarium constituit sic:

Εὖγε μέν, ὅτ' ἐπωμὶς ἐγκεκόμβωται καλῶς.

ἐπωμὶς ex Apollodori fragmento inserens. Porsonus, qui hanc conjecturam improbavit, meliora, quod sciam, non attulit.

III.

Antiatt. in Bekkeri Anecd. p. 98. Ἡμιούγκιον: Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ.

ΑΡΠΑΓΑΙ.

De hujus fabulae argumento disputat Grysar in libello de Doriensium Comoedia p. 264 seqq. quem vide.

I.

Pollux IX. 81. σὺν δὲ ταῖς λίτραις καὶ ἄλλα ὠνόμασε νομισμάτων ὀνόματα Ἐπίχαρμος ἐν Ἁρπαγαῖς·

, ... ὥσπερ αἱ πονηραὶ μάντιες
Αἶθ' ὑπονέμονται γυναῖκας μωράς, ἁμ πεντούγκιον
Ἀργύρεον, ἄλλαι δὲ λίτραν, αἱ δ' αν ἡμιλίτριον
Δεχομέναι καὶ πάντα γιγώσκοντι [τῷ τηνᾶν λόγῳ.]

καὶ πάλιν·

. . . . ἔγω γάρ τόγε βαλάντιον λιτρᾶν
Δεκαλιτρῶν τε πλῆρες ἑξάντων τε καὶ πεντουγκίων.

In his versibus constituendis fere secutus sum Bentlejum, qui suas emendationes proposuit in Respons. ad C. Boyle p. 261 versionis Lennepianae: tentarunt eosdem Salmasius de Modo Usur. p. 260 sq. Vale-

sius, Kuhnius, Hemsterhusius. V. 1 olim vulgabatur *ὥσπερ εἶπον. Ἦρ' αἱ μαντεῖαι.* Sed MSS. scripturam jam restituit Salmasius. V. 2 *ὑπονέμοντι* Kuhnius contra MSS. auctoritatem et Hesychium, *ὑπονέμεσθαι* explicantem *ἐξαπατᾷν. Ἀμπετώκιον* et *ἀμπετάκιον* MSS. unde Salmasius *αἱ πεττούγκιον*, quod posterius vocabulum retinui. *ἃ μὲν ἀμπετάκιον* Kuhnius, pro quo *ἂν πεντούγγιον* voluerat Valesius. *ἂμ πεντούγκιον* Bentlejus, in qua lectione *ἂμ* est pro *ἂν* antiquo scribendi more. *ἀμπετώγκιον* dedit Hemsterhusius, quod tantumdem sit ac *ἡμιπεττούγκιον.* Vide, quae hanc in rem disputat Vir summus ad h. l. V. 3 *ἀργύριον* vulg. *ἀργυρίου* Salm. et Hemst. *ἀργυρέον* Bentl. *ἀργύρου* Kuhn. *ἄλλαι* dedit Cod. Voss. pro quo olim *ἄλλῃ. ἂν*, quod tenent MSS. deleverat Salmasius. *ἡμιλίτριον* emendavit Bentlejus. Conf. Chiron in Pseudepich. II. *ἡμίλιτρον* vulgabatur. V. 4 post *γιγνώσκοντι* in libris editis sequuntur verba *τῷ τι λόγῳ*, quae in MSS. non exstant, quapropter postrema *τῷ τηνᾶν λόγῳ*, ut emendavit Bentlejus, uncis inclusi. Toupius Emend. in Suid. P. III. Opusc. ed. Lips. p. 522 malebat *κωτίλῳ λόγῳ*, Ruhnkenius ad Timaeum p. 146 *θωπὶ λόγῳ.*

In posteriore Epicharmi fragmento pro *ἔχω* vulg. *ἐγὼ*, pro quo Salmas. *ἐφ' ὧ*, *τὸ* vulg. *τόγε* MS. Voss. *λιτροδεκάλιτρος* MS. Voss. *λίτρα, δεκάλιτρος στατὴρ* Salm. *λίτρα καὶ δεκάλιτρος στατὴρ* Hemst. *λίτραν καὶ δεκάλιτρον* Kuhnius, qui cum Bentlejo vocem *στατὴρ* interpolatoris esse censet. *ἐξάντιον* vulg. *ἐξάνταν* Kuhn. *πεντόγκιον* vulg. *πεττούγκιον* Salm. *πεντουγκίων* Bent-

lejus. De litra Eustath. ad Iliad. Λ p. 1282. — *Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει καὶ λίτραν.* Incertum autem, utrum hoc dictum sit de litra nomismate, an de litra *ἐπὶ σταθμοῦ* usurpata, de qua vid. *Ἐλπ. ἢ Πλοῦτ.* IV. Conf. Pierson ad Moerin p. 350.

II.

Etymol. M. p. 662. *Πέποσχε, ἀπὸ τοῦ πάσχω, πάσξω, πέπασχα· τὸ τρίτον, πέπασχε· καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α πέποσχεν. ἐν Ἁρπαγαῖς Ἐπιχάρμου, Ἁ δὲ Σικελία πέποσχε.* Conf. Koen ad Gregorium p. 455 ed. Schaef.

III.

Pollux IX. 41. *Ἐκάλουν δὲ τὸ διδασκαλεῖον καὶ χορόν, ὁπότε καὶ τὸν διδάσκαλον χορηγόν, καὶ τὸ διδάσκειν χορηγεῖν. καὶ μάλιστα οἱ Δωριεῖς, ὡς Ἐπίχαρμος ἐν Ὀδυσσεῖ αὐτομόλῳ· ἐν δὲ Ἁρπαγαῖς χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὠνόμασεν.* Vid. Hemsterh. ad h. l. *Ὀδ. Αὐτ.* IV.

IV.

Pollux IX. 25. *Ἀλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης, μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ μικρᾶς, μικροπολίτης· ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ μικροπολιτικόν· ὁ δὲ νέας, νεαπολίτης κατὰ Πλάτωνα, καὶ κατ' Ἐπίχαρμον λέγοντα ἐν Ἁρπαγαῖς, νέοικος. κ. τ. λ.*

ΑΤΑΛΑΝΤΑΙ.

Hanc fabulam, quae tum Atalantarum, tum singulari numero Atalantae nomine a veteribus citatur, spuriam judicavit Grysar de Dor. Com. p. 272. quia jam ipsi veteres nescirent, cuinam attribuerent auc-

tori. Tryphon scilicet, apud Athen. XIV p. 618 d. Epicharmum *ἐν Ἀταλάνταις*, Etymol. M. p. 630 eumdem laudat *ἐν Ἀταλάντῃ*. Ab Athenaeo XIV p. 652 a rursus citatur *Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις*. Conf. Suidas v. *Φόρμος*: Hesychius denique et Schol. Biseti ad Aristophanis Aves v. 1294 certum auctorem non memorant; ille enim v. *Διονυσοκουροπυρώνην* ait: *ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεὶς*, ab hoc laudatur *ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας*. Hinc patet, nonnullos auctoris nomen plane ignorasse, alios autem Phormidi, alios Epicharmo favisse. Atque horum a partibus stare non dubitabo, donec adversariorum sententia melioribus argumentis fuerit probata; pro Epicharmo enim duo faciunt veterum testimonia, Phormidi unus tantum favet Athenaeus. Accedit, quod in septem fabularum numero, quas Phormidem composuisse tradunt veteres, quarumque nomina servarunt Suidas l. l. et Eudocia in Villoisoni Anecd. T. I p. 428, Atalantae non recensentur, neque Suidas, qui cetera sua de Phormide aliunde habet, de Atalantis ejus quidquam compertum habuit, nisi ex uno Athenaeo: nam post cetera de Phormide haec addit: *καὶ ἑτέρου δὲ δράματος Ἀθήναιος μέμνηται ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς, Ἀταλάντης*. (leg. fort. *Ἀταλαντῶν*.)

I.

Athenaeus XIV p. 618 d ex Tryphone. *Ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ Νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. ἡ δὲ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ ἔλινος, ὡς Ἐπίχαρμος ἐν Ἀταλάνταις ἱστορεῖ*. Epitome Athenaci, atque ex ea Eustath. ad Iliad. Σ p. 1164 dant *αἴλινος*,

quod praefert Casaubonus. Alteram lectionem placet nuperum Editorem tueri Schweighaeuserus, quem vide Animadv. T. VII p. 362.

II.

Etymol. M. p. 630. *Ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται καὶ ὁ ὀρίγανος καὶ ἡ ὀρίγανος καὶ τὸ ὀρίγανον· καὶ θηλυκῶς μὲν εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· ἀρσενικῶς δέ, παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακομάντει· οὐδετέρως δὲ ἐν ἐλεγείοις, καὶ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ.* Conf. Athen. II p. 68 b et Eustath. ad Iliad. Σ p. 1148.

ΒΑΚΧΑΙ.

I.

Athenaeus p. 106 f. *Ὁ μὲν ἐπίπλους παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις· Καὶ τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ.* Pro *ἄρτον*, quod Aldina et Casauboniana habent, Codd. BP apud Dindorf. *ἄρχον*, *Α. ἀρχον* sine accentu. *ἐπικαλύψας* probant praeter Dindorfium Schweigh. et Porsonus Advers. p. 64. Librorum *ἐπικάμψας* tuetur Casaubonus. *Ἐπίπλους* est *omentum*.

II.

Hesychius v. *Αἰγληχίδων. Σοφοκλῆς Τηρεῖ, χίτων, καὶ πέδη, παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις.* In *Αἰγληχίδων* duae voces coaluerunt: alii *αἴγλη χλιδών*, alii *αἴγλη χίτων* correxerunt. Grammaticus in Bekkeri Anecd. I p. 354, 23. *σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ.* Conf. Bachmanni Anecd. I p. 42, 24.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Historiam, quam in hac fabula tractavit Epicharmus, narrat Apollodorus Bibl. II. 5. Hercules scilicet, quum in Aegyptum delatus a Busiride, rege ferocissimo, Jovi esset immolandus jamque ad aram adduceretur, subito ruptis vinculis, ipsum Busirin cum filio et praecone interfecit. Hinc Grysar p. 279 suspicatur, tres fuisse praecipuas hujus fabulae partes, quibus et Herculis ad Busirin adventus, et coena opulentissima ipsi parata, et violenta ejus ab altaribus fuga ederentur; ad mediam igitur partem pertinuisse versiculos, quos primo loco dedi ex Athenaeo. Idem Grysar postremo loco addit: »Neque finem fabulae satis non designant verba *Ἡρακλῆς παράφορος*, quibus fabulam hanc significavit Interpr. Gr. ad Aristot. Ethic. Nicom. Tom. II *p.* 94 ed. Zell. Insani enim adinstar ille, cum ad aras mactandus esset perductus, vincula perfringere et ad regem ejusque ministros prorumpere debebat."

I.

Athenaeus X p. 411 a. *φέρε, εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδηφάγος. ἀποφαίνονται δὲ τοῦτο σχεδὸν πάντες ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Βουσίριδι λέγων·*

Πρῶτον μὲν αἴ κ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις.
Βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
Ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων,
Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα.

Dedit hos versus Grotius in Excerptis p. 174. V. 1 πρῶτα Dindorfii MS. E. ἰδῃς MSS. CEP edd. Ald. Cas. Grotius. Conf. Valck. ad Theocr. Id. I. 10. ἰδοις AB Schweigh. Dind. v. 2-4 attulit Eustathius ad Iliad. *Λ* p. 870, 10. De voc. φάρυγξ, masculino genere ab Epicharmo usurpato, vide Phrynichi Eclog. p. 65 ed. Lobeck. et Thom. Mag. v. λάρυγγα p. 570 et quae ad utrumque locum monuerunt interpretes. V. 3 γομφίος Cod. E et Eustathius. τέτριγε δ' ὁ Eustathius, nisi quod τέτρυγε excusum. Libri omnes τέτριγ' ὁ. Grotius ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε. Sed, quia penultima in τέτριγε producitur, Piersonus ad Moerin p. 101 correxit τέτριγεν ὁ κυνόδων, quod recepit Schweighaeuserus. Eustathii lectionem, quam secutus sum, probarunt Porsonus Advers. p. 115 et Dindorfius. V. 4 ῥίνεσι *B*. Post οὔατα Casaub. addit τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον: quae verba, monente Dindorfio, neque in Aldina exstant neque in ullo dum inventa sunt libro scripto.

II.

Pollux IX. 45. ταῦτα δὲ (τὰ σιτοβόλια, τὰ πυρῶν ταμεῖα) ῥογοὺς Σικελιῶται ὠνόμαζον· καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι. Hesychius: Ῥογοί. ὅροι σιτικοί, σιτοβολῶνες. Conf. Inc. fab. Frag. LXXXVIII.

III.

Grotius in Excerptis p. 473 ex Eustratio dedit Epicharmi fragmentum e fabula, cui titulus Ἡρακλῆς παράφορος, quod hoc loco appono propter ea, quae in hujus dramatis argumento sunt monita. Ubinam vero apud Eustratium id legatur, prorsus ignoro, quia ipsum non potui inspicere. Verba Epicharmi haec sunt:

Ἀλλὰ μὲν ἐγὼν ἀναγκαίως τάδε πάντα ποιέω.

Οἶμαι δ' ὡς οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων.

Grotius ad v. 1 : » Male *ἀναγκαῖος* apud Eustratium » et *ταῦτα* pro *τάδε*." ad v. 2 : » *Οἴομαι* erat. Omnino » autem *πόνηρος* legendum, ut vertimus, sensu alioqui » pestilente."

ΓΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

De argumento hujus fabulae nihil compertum habeo. Aelianus de Nat. Anim. XIII. 4 docet, permulta in ea occurisse piscium nomina.

I.

Athenaeus VII p. 313 a. *Σπεύσιππος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων ὅμοιά φησιν εἶναι τῇ μαινίδι βόακα καὶ σμαρίδας, ὧν μνημονεύειν καὶ Ἐπίχαρμον ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ οὕτως· Ὄκχ' ὁρῇ βῶκας πολλοὺς καὶ σμαρίδας.*

Ὄκχ' ὁρῇ correxit Casaubonus pro vulg. *ὀκχωρῇ*. *ὀκχωρη* Cod. P. *μαρίδας* unus Cod. A, quod tenuit Schweighaeuserus. Sed quia bis apud Athenaeum p. 286 f et 306 c in Epicharmi versu ex Hebes Nuptiis *σμαρίδες* commemorantur, nulla scripturae varietate e Codd. notata, etiam h. l. *σμαρίδας* scribere non dubitavi. Conf. Hebes Nupt. XIII.

II.

Athenaeus XIV p. 648 b. *πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν* - *καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέγει ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Πόλτον ἕψειν ὄρθριον.* *Γᾷ* Cod. P Ald. Cas. *γῇ* AB. *Θαλάσσῃ* libri omnes, solito Grammaticorum more, rarius Dorismum servantium: de quo jam mo-

nuerunt Hemsterhusius ad Aristophanis Plut. p. 352 et Koenius ad Greg. p. 197 ed. Schaef. *πολτον* pro vitioso *ποντον* in versione correxit Dalecampius. Ceterum Heynius in Apollodori fragmentis p. 441 ed. sec. conjicit, Apollodorum *ἐν τοῖς περὶ Ἐπιχάρμου* locum nostrum illustrasse, cum etymologiam *pultis* afferret. Plura de hoc Apollodori opere vide ibidem. Conf. Pierson. ad Moerin p. 350.

III.

Athenaeus III p. 106 e. *κουρίδας δὲ τὰς καρῖδας εἴρηκε Σώφρων — Ἐπίχαρμος δ' ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Κουρίδες τε φοινίκιαι.* *Κουρὶς* suspectum est Schneidero in Lex. s. v. *κωρίς:* quo jure nescio. Pro *φοινίκιαι* Cod. C *φοινίκεαι.* Conf. *Λόγ. καὶ Λογ.* III.

IV.

Athenaeus III p. 105 b. *τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ φησί· Κάστακοὶ γαμψώνυχοι.* Codicis *B* *γαμψώνυχος* Dindorfio corruptum videtur ex *γαμψώνυχες*, quod est apud Eustath. ad Iliad. *Υ* p. 1196. Vid. Hebes Nupt. V.

V.

Athenaeus IX p. 370 b. *Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Ναὶ μὰ τὰν κράμβαν.* Pro *τὰν* Cod. C *τήν.*

VI.

Etymol. M. p. 77. *Ἀμαμαξὺς, ἡ ἀναδενδράς· παρὰ τὸ ἀμμίξαι, ἡ συνδεδεμένη· ἀναδεσμοῦνται γὰρ αἱ ἀναδενδράδες· ἀμμιξύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ τροπῇ, ἀμαμαξύς. Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Οὐδ' ἀμαμάξυας φέρει.* Quod dedi, *ἀμαμάξυας*, pro vulg.

ἀμαξύδας, exstat in Etym. MS. Voss. Leid. idemque totius loci contextus suadet. Conf. Suidas in Ἀναδενδράδα et Ἀμάμυξις, quod posterius libentur cum Kustero in Ἀμάμαξυς mutarim: ita enim solet scribi, non ἀμαμαξύς.

VII.

Athenaeus III p. 120 c. ex Heraclidae Tarentini Symposio: — τὸ σίσαρον καλούμενον, οὗ μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἀγρωστίνῳ, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ κ. τ. λ. Conf. Ἀγρ. II.

VIII.

Athenaeus VII p. 322 f. Συαγρίδες· τούτων μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ καὶ ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ. Conf. Heb. Nupt. XXVII.

IX.

Athenaeus XIV p. 645 c. Ἐπικύκλιος, πλακοῦς τις παρὰ Συρακουσίοις οὕτω καλούμενος. καὶ μέμνηται αὐτοῦ Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΙ.

Athenaeus IV p. 158 c. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Διονύσοις· Χύτρα δὲ φακέας ἥψετο. Epicharmi verba attulit Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 6, 22, monente Dindorfio. Pro ἥψετο C et Herodiani Codex ἥψατο. P non apparet utrum ἥψετο an ἥψατο voluerit. Berglerus ad Aristophanis Ran. 508 χύτραν δὲ φακέας ἧψε volebat. De voc. χύτρα vid. Greg. p. 341 ibique Koen. Conf. Χύτραι.

ΔΙΦΙΛΟΣ.

Fulgentius Mythol. I. 14 p. 643 ed. Van Staveren: »Quarta (Musa) *θάλεια*, id est capacitas, velut si di»catur *τιθεὶς θάλειαν*, id est ponens germina: unde »et Epicharmus comicus in Diphilo comoedia ait: »*θαλὸν ὡς ου βλέπει βούλιμος ἐπέταξεν*, id est, ger»men dum non videt, fames consumit."

Munckerus: »In Codice Leid. legitur: AEIAM »CYAMON LIMANTI CAPTINNI. *id est, germina* »*dum viderit, famem consumit.* Quid inde exsculpi »possit, alii viderint. Pro vulg. *ἐπέταξεν* libenter »cum Scriverio rescripserim *ἐπάταξεν*. Deinde pro »*θαλὸν* suspicor ex vestigiis MS. scripsisse *θάλειαν*."

ΕΛΠΙΣ Η ΠΛΟΥΤΟΣ.

I.

Athenaeus VI p. 235 e. *Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν διδασκαλιῶν εὑρεθῆναί φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ πότον αὐτὸν εἰσήγαγεν οὑτωσὶ λέγων·*

Ἀλλ' ἄλλος ὀδ' ἔστηχ' ὧδε τοῖδε κατὰ πόδας,
Τὸν ῥαδίως λαψῆ τυ, καίτοι νῦν γα θὴν
Εὔωνον, ἀείσιτον. ἀλλ' ἔμπας ὅδε
Ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον.

δι' αὐτὸν ποιεῖ τὸν παράσιτον λέγοντα τοιάδε πρὸς τὸν πυνθανόμενον·

Συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μονον, Ahrens. Hyp. Crit. I, 37
Καὶ τῷ γα μὴ λιῶντι, κωὐδὲν δεῖ καλεῖν.
Τηνεὶ δὲ χαρίεις τ᾽ εἰμὶ καὶ ποιέω πολὺν
Γέλωτα καὶ τὸν ἑστιῶντ᾽ ἐπαινέω.
Καὶ κά τις ἀντίον τι λῇ τήνῳ λέγειν,
Τήνῳ κυδάζομαί τε κἀπωνήχθόμαν.
Κἤπειτα πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ᾽ ἐμπιὼν,
Ἄπειμι. λύχνον δ᾽ οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·
Ἕρπω δ᾽ ὀλισθάζων τε καὶ κατάσκοτος
Ἔρημος. αἴ κα δ᾽ ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
Τούτοις ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
Οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντί με.
Ἐπεὶ δέ χ᾽ ἥκω οἴκαδις καταφθαρεῖς,
Ἄστρωτος εὕδω· καὶ τὰ μὲν πρῶτ᾽ οὐ κοῶ,
Ἅς κά μ᾽ ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ἐπιλέγει ὁ τοῦ Ἐπιχάρμου παράσιτος. Ita locum dedit Dindorfius.

Priora Epicharmi verba in edd. Ald. et Cas. soluto metro, continua oratione scripta legebantur eaque se corrigere non posse fatetur Casaubonus. Post hunc tentarunt Pursanus et Petitus, quorum emendationes vide apud Schweigh. Animadv. III p. 375. V. 1 *ὧδε* Schweigh. et alii. Libri *ὅδε*. V. 2 *ῥαδίως* Censor editionis Schweighaeuseri (quae censura legitur in diariis Jenensibus A. 1806. Vol. IV p. 129–156, ut in praefatione monet Dindorfius) et Fiorillo Observ. in Athen. p. 18 (apud Schweigh. Animadv. VIII p. 433). *ῥαδεινῶς A. ῥαδινῶς P* Ald. Cas. *ῥαδινῶς* Schweigh. *λάψῃ P. λάψητο* Fiorillo. *καίτοι νῦν* Censor Jen. *καὶ τοίνυν* vulg. *καὶ θοινῆν γα θὴν* Grysar p. 198. *γαθη-*

γενωνον *A*. γαθηνεύωνον *P*. γα θ' ηνεύωνον Ald. καθ' ἡνεύωνον Cas. γα θὴν εὐοινον Censor Jen. καθὼς εὔωνον Fiorillo. V. 3 ἀείσιτον correxit Censor Jen. pro vulg. ἀεὶ σῖτον. V. 4 πίνει τὸν *P* Cas. πίνειτον Ald. βίκον Adamus correxit, recepit Schweigh. contra omnium librorum auctoritatem. Vulg. tenuit Dindorfius, dicens: »βίκον qui prima syllaba correpta »dixerit non novi."

Corrigendis sequentibus Epicharmi versibus post Casaubonum operam dederunt Grotius in Excerptis p. 471 sq. Petitus Misc. VI. 3 et Heringa Observ. Crit. Cap. 32. V. 1 συνδειπνέω correxit Cas. συνδειπνέων *ABP* Ald. δ' εἰ *P* pro δεῖ. V. 2 γαμηλιῶντι τῷ γακωνδενδεν *AP* Ald. γαμηλιῶντι τῶ γα κωνδεν δεν *B*. γαμηλιῶντι τῷ γα κ' οὐδὲν δεῖ Cas. In τῷ γαμηλιῶντι acquievere Grotius et Heringa, recepit Schweigh. cui tamen valde placet Petiti emendatio καὶ τῷ γα μὴ λῶντι, si μηδὲ scribatur pro μή. Dindorfius: »In »λιῶντι, quod λεῶντι potius scribendum, deprehendimns exemplum formae trisyllabae, quae longe rarissima est. Hesychius, Λεῶμι (codex λέω»μι): Θέλοιμι." κ' οὐδὲν δεῖ etiam Grotius et Petitus. κοὐδὲ δεῖ Heringa, probante Schweighaeusero. V. 3 τηνεὶ δὲ Schweigh. τηνίδε *AP*. τήνιδε *B*. τηνικάδε Ald. et Cas. V. 4 ἱστιῶντ' *P*. V. 5 καὶ κά τις ἀντίον Casaubonus. καὶ κατισάντιον *P* Ald. et Cas. τι λῇ Grotius, inserto τι, quod aberat. λῇ τήνῳ Casaubonus. λητήνω Ald. et Casauboniana. λητίνω *P*. Pro λέγειν *P* dat λέγει. Casaubonus et Heringa λέγεν malunt. V. 6 κἀπωνηχθόμαν *BP*. quid sit ignoro. κάπω

νηχθόμαν A. κάπω νηχθόμεν Ald. et Cas. *καὶ ποτέχθομαι* Casaubonus, quod receperunt Grotius et Schweigh. *κἀγὼν ἔχθιμον* Heringa. *καὶ τήνῳ ῎χθομαι* Grysar p. 263. V. 7 *κῆκειτα* Cas. *κήπτει τὰ BP. πίπτει τὰ* Ald. V. 8 *μου B.* V. 9 *ἕρπω δ' ὀλισθάζων* Casaubonus. *ἕρπω δ' ὀλισθράζων* (*ὀλ* - Ald.) Ald. et Cas. *ἑρπώδολις θράζων B. ἕρπω δολισθράζων P. ὀλισθανέων* Grotius. *κατάσκότος B. κατὰ σκότος* primum habuit *P.* V. 10 *ἔραμος* Casaubonus. *ἔρμος A. ἔρμος BP. ἔραιον* Ald. *ἔραιον* Cas. Pro *αἴ κα δ' ἐντύχω*, quod dedi, *εκκαδεν τύχω A. ἐκκαδεντύχω P. ἐκκαδ' ἐντύχω B.* V. 11 *τουτοῖον B. του τοιὸν P.* Corruptum versum pronuntiat Dindorfius. *τούτοις ἀγαθὸν λέγω τι τοῖς θεοῖς* Grotius. *τούτοις ἀγαθοὺς ἐπιλέγω τοὺς θεοὺς* Heringa. *τούτοις ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς* edidit Schweigh. V. 12 *παῖεν* Casaubonus et Grotius. *οὐ λῶν τι πταίω* Heringa. Elmslejus ad Aristophanis Acharn. 842: »Hesychius: *παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει ἢ* »*ἐσθίει.* Postremo sensu latet hoc verbum in Epi»charmi fragmento apud Athen. p. 236 a. *οὐ λῶντι* »*παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντι με.*" *μαστιγῶντί* Casaubonus. *μαστιγῶν τι* Ald. Cas. et Schweigh. *μαστιγοῦν τί με* Grotius. *μαστιγοῦντι με* Heringa. V. 13 *ἐπεὶ δέ χ' ἥκω* Schweigh. *ἐπιδεχεικω A* et Ald. *ἐπιδεχεικο* Cas. *μαστίγων τί μεπιδεχείκω P. ἐπεὶ δέ γ' ἧκον* Grotius. *ἐπεὶ δ' ἵκανον* Toupius ad Theocr. p. 406. Pro *οἴκαδις P* Ald. et Cas. *οἴκαδ' εἰς*, quod in *οἴκαδες* mutabat Heringa Observ. Crit. 32 p. 300, probantibus Koenio ad Gregorium p. 231 ed. Schaef. Toupio l. l. et Schweighaeusero. *οἴκαδις* autem, mo-

nente Dindorfio, digamma habet. *καταφθαρείς* correxit Heringa. *καταφθερεῖς* Ald. et Cas. *καταφερεῖς* *P*. *οἴκαδ', εἰς τὰς διφθέρας* Casaubonus, quod recepit Grotius. V. 14 *ἄστρωτος* *A*. Conf. Koen. ad Greg. l. l. *ἄτρωτος* *P* Ald. Cas. Grotius et Heringa. *πρῶτα* pro *πρῶτ'* *ABP*. *τρῶτ'* Heringa. Casaubonus: » *Κοεῖν*, » Dorice, pro *αἰσθάνεσθαι* et *νοεῖν*." V. 15 *ἆς κα μ'* Toupius l. l. Legebatur *ἂς καμὼν*. Casaubonus *ὄκκα μεν* corrigebat. *ἕως κά μοι* Grotius, qui voc. *οἶνος* expunxit, tamquam ex interpretamento ortum. *ὄκα μῶν* Heringa. *ἆς κα μεῦ* Koenius ad Greg. p. 188, quem vide et Schaeferum p. 189. *ἆς κά μοι* Schweigh. Hesychius: *Ἆς*, *ἕως*, *ὅπως*, *μέχρις οὗ*. Duorum postremorum versuum praeterea hanc emendationem proposuit Heringa:

Ἄτρυτος εὕδω, καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ
Κάμὼν, ἄκρατος δ' οἶνος ἀμφέπει φρένας.

II.

Athenaeus IV p. 139 b. e Polemone *περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρου.* — *τὸ δὲ αἶκλον ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Ἐλπίδι φησίν· Ἐκάλεσε γάρ τύ τις ἐπ' αἶκλον ἑκὼν, τὺ δὲ ἑκὼν ᾤχεο τρέχων. τὰ αὐτὰ εἴρηκε καὶ ἐν Περιάλλῳ.* De Polemonis verbis fortasse turbatis vid. Schweigh. Animadv. II p. 452 seqq. Epicharmi verba omittit *C*. *γάρ τυ* Casaubonus correxit, quod cum Schweigh. et Dind. recepi. *γάρ τοι* libri. *ᾤχεο* *P* et Casaubonus. *ᾤχετο* Ald. et Cas. Ceterum, quod h. l. factum videmus, ut, altera tituli particula omissa, altera tantummodo adducatur, ejus rei in sequentibus plura occurrunt exempla. Vid. *Ἑορτὰ καὶ Νᾶσοι*.

Κωμασταὶ ἢ Ἅφαιστος, Πύῤῥα καὶ Προμαθεύς etc. Conf. *Περίαλλ.* II.

III.

Pollux X. 161. *Καλιὰ δὲ καὶ καλιὸς — ἤδη δὲ καὶ τὸν πρὸς οἰκήσεις ἐπιτήδειον (οἰκίσκον) οὕτω λέγουσιν, ὡς ἐν Ἐλπίδι Ἐπιχάρμου εἴρηται· Τὸν τοῦ γείτονος καλιόν.*

IV.

Lexicon in Montefalconii Bibl. Coisl. p. 483. *Λίτρα: ἦν μὲν καὶ νόμισμα Σικελικόν· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ, Ἐπίχαρμος Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ.* Conf. Bekkeri Anecd. I p. 105, 33, Bachmanni Anecd. I p. 291, 13, Photii Lex. p. 166 ed. Hermann. Eustathii verba ad *Ἁρπαγ.* I, Pierson. ad Moerin p. 350.

ΕΟΡΤΑ ΚΑΙ ΝΑΣΟΙ.

Schol. Pind. Pyth. I. 98. *ὅτι δὲ Ἀναξίλαος Λοκροὺς ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἱέρωνος, ἱστορεῖ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Νάσοις.* Nihil amplius de hujus fabulae argumento a veteribus traditum reperi.

I.

Athenaeus IV p. 160 d. — *κόγχος παρὰ προτέρῳ (τοῦ Τίμωνος) μνήμης τετύχηκεν Ἐπιχάρμῳ ἐν τᾷ Ἑορτᾷ καὶ Νάσοις Ἀντιφάνει τε κ. τ. λ. τῇ ἑορτῇ B.* In *A* super *Ἑορτᾷ* et *Νάσοις* scriptum *η*. Si Athenaeus h. l. duo diversa dramata indicare voluisset, scripsisset, credo, *ἐν Νάσοις*, cujus lectionis nullum exstat vestigium, neque in Codd. MSS. neque in libris editis.

II.

Pollux X. 62. *καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς (τὰς στελγίδας) ἄν τις εἴποι· ἔντε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρμου Νήσοις εὕρηται τοὔνομα, κ. τ. λ*

ΕΠΙΝΙΚΙΟΣ.

Hephaestio Enchir. p. 44 ed. Gaisford. tradit, versu anapaestico tetrametro catalectico jam ante Aristophanem usum esse Cratinum et ante Cratinum Epicharmum, *ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον.* Conf. Schol. Aristoph. ad Plut. 487 p. 140 ed. Hemst.

ΗΒΑΣ ΓΑΜΟΣ.

Ἥβας (vel *Ἅβας* Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 352) *γάμος* nobilissimum fuit Epicharmi drama, de quo accurate disputat Grysar de Dor. Com. p. 196 seq. 242 seqq. et 281 seqq. Summa argumenti haec videtur. Hercules quum post rogum exstinctum a Jove, invita Junone, in coelum esset receptus ibique vitam ageret jucundissimam, mox amore captus Heben in matrimonium sibi petebat. Juno, quum diu fuisset implacabilis, tandem odio deposito reconciliata est cum eo; quo facto nuptiae celebrantur in earumque honorem convivium apparatur lautissimum. Atque ex harum epularum descriptione, in qua insigni cum studio versatus est Epicharmus, desumta fere sunt fragmenta, quae supersunt, quippe quae nihil fere conti-

neant, nisi concharum, piscium, panum aliarumque escarum nomina. Induxit poëta in hoc drama Musas septem, Pieri et Pimpleïdis filias, de quibus ita Tzetzes ad Hesiodi Opp. et Dies v. 1. *Ἐπίχαρμος δὲ ἐν τῷ τῆς Ἥβης γάμῳ, ἑπτὰ (Μούσας) λέγει, θυγατέρας Πιέρου καὶ Πιμπληΐδος νύμφης· Νειλοῦν, Τριτώνην, Ἀσωποῦν, Ἑπταπόλην, Ἀχελωΐδα, Τιπόπλουν, καὶ Ῥοδίαν.* Conf. Villoisoni Anecd. T. I p. 294. Has rei piscatoriae operam dedisse atque in fluminibus piscosis versatas esse suspicatur Hermannus in prol. de Musis fluvial. Epicharmi et Eumeli p. 10. Conf. Grysar p. 243. Videntur igitur hae etiam, quemadmodum ceteri dii convivium illud suo quisque modo ornare et amplificare studebant, attulisse pisces; idque egregie convenit cum Aeliani testimonio, tradentis (de Nat. Anim. XIII. 4.) plurima piscium genera fuisse memorata in Epicharmi *Ἥβας γάμῳ* (ita enim cum Hemsterhusio ad Aristophanis Plutum p. 325 legendum pro *Ἥρας γάμῳ*). Nova et emendata Hebes Nuptiarum editio (*διασκευή*) a Musis nomen accepit; ita enim Athenaeus III p. 110 b. *Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ κἂν Μούσαις - τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου - κ. τ. λ.* Musarum idcirco reliquias huic fabulae proxime subjeci.

I.

Athenaeus III p. 85 c. *Ἑξῆς δὲ τοῖς προειρημένοις κατ᾽ ἰδίαν ἐπεισενεχθέντων ἡμῖν πολλῶν ὀστρέων καὶ τῶν ἄλλων ὀστρακοδέρμων σχεδὸν τὰ πλεῖστα αὐτῶν μνήμης ἠξιωμένα παρ᾽ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἥβας γάμῳ εὑρίσκω διὰ τούτων·*

Ἄγει δὲ παντοδαπὰ κογχύλια,
Λεπάδας ἀσπέτους, κραβύζους, κηκιβάλους, τηθυνάκια,
Βαλάνους, πορφύρας, ὄστρεια συμμεμυκότα,
Τὰ διελῆν μὲν ἐντὶ χαλεπά, καταφαγῆν δ' εὐμαρέα·
Μύας, ἀναρίτας τε κάρυκάς τε καὶ σκιφύδρια,
Τὰ γλυκέα μὲν ἔντ' ἐπέσθειν, ἐμπαγῆμεν δ' ὀξέα,
Τούς τε μακρογογγύλους σωλῆνας· ἁ μέλαινά τε
Κόγχος, ἅπερ κογχοθήραν πᾶσιν ἐς τρισώνια·
Θάτεραι δὲ ταὶ κόγχοι τε αἱ ἀμαθίτιδές τε
Κακοδόκιμοί τε κἤγονοι, τὰς ἀνδροφυκτίδας
Πάντες ἄνθρωποι καλέονθ', ἁμὲς δὲ λεύκας τοὶ θεοί.

Pro *Ἥβας*, quod restituit Dindorfius, scribebatur *Ἥβης*. Vide, quae dixi ad *Γ. καὶ Θάλ. II.* Versu I *ἄγει ABP* et Dind. *ἀγε* Ald. Cas. et Schweigh. V. 2 *ἀσπέτους B* et Casauboniani, unde receptum a Dindorfio. *ἀσπέδους P* Ald. Cas. Schweigh. *κραβύζους ABP* et Casauboniani, pro quo Ald. et Cas. *στραβήλους* scribunt. *κεκιβάλους B*. V. 3 *πορφύρας* correxit Schweigh. pro vulg. *πορφυρᾶς*. Cod. *P πορφυράς* legit. Deinde libri omnes h. l. *ὄστρεα συμμεμυκοτα:* Dindorfius autem *ὄστρεια* edidit ex p. 92 f. Ibi scilicet ex hac eadem Epicharmi fabula afferuntur verba *ὄστρεια συμπεφυκότα*, doceturque, antiquiores *ὄστρειον* pro *ὄστρεον* scripsisse. Habemus itaque, si librorum scripturam sequimur, duos in eadem fabula versus, quorum alter desinit in *ὄστρεα συμμεμυκότα*, alter in *ὄστρεια συμπεφυκότα*. Quos Epicharmum scripsisse haud credibile est. Arbitror igitur, poëtam dedisse *ὄστρεια συμμεμυκότα* atque pro ea, qua in syllabarum mensura usus est, licentia corripuisse penultimam in *ὄστρεια*. Voces

συμμεμυκότα et *συμπεφυκότα* quam facile ab ipso Athenaeo vel a librariis confundi potuerint, quivis intelligit. Denique, ut versui constet metrum, ita scripserim:

Βαλάνους, πορφύρας, στραβήλους, ὄστρεια συμμεμυκότα. Cum Viro quodam Docto inserui *στραβήλους*, quod in versu secundo ab editore Aldinae pro *κραβύζους* substitutum erat, idque fortasse ex hoc versu desumtum. Vid. Schweigh. Animadv. VIII p. 411. Grysar p. 197 duos hos versus ita scribit:

Λεπάδας, ἀσπέδους, κραβύζους, βαλάνους καὶ κηκιβάλους
Τηθυνάκια, πορφύρας, ὀστρεῖα συμμεμυκότα.

V. 4 Doricas formas cum Schweighaeusero restitui, auctore Valckenario ad Theocriti Adon. p. 223. Vulgatas *διελεῖν μέν ἐστι* - *καταφαγεῖν* servavit Dindorfius. V. 5 *ἀναρίτας* edd. Basil. Cas. Schweigh. et Dind. *ἀναρίπτας* *AP* et Ald. *ἀναρριπτας* *B*. *κάρυκάς τε* *P* et Dind. *καρύκας* ceteri itemque Valck. l. l. V. 6 *ἐπέσθειν* *P* Cas. Valck. et Dind. *ἐπίσθειν* Ald. *ἐπέσθην* dedit Schweigh. quem vide. *ἐμπαγῆμεν* Valck. Schweigh. et Dind. *ἐνπαγῆμεν* *A*. *ἐν πάγῃ μὲν* *B*. *ἐν πάγει μὲν* *P* Ald. et Cas. *ἐμπαγέμεν* volebat Casaubonus. V. 7 *μακρογογγύλους* *ABP* Schweigh. et Dind. *μακρογογγύλλους* Ald. et Cas. *μακροκογχύλους* Gesnerus apud Casaubonum. Pro vulg. *ἤ* in Cod. *A* repertnm *ἅ*, cui *ἤ* superscriptum. *ἅ* inde dederunt Schweigh. et Dind. V. 8 sine meliorum librorum ope sanari non posse videtur. *κογχόθηραν* *ABP*. *κογχόθηρα* Ald. Cas. »Scripta manu lectio nihilo melior, *ἅπερ κογχόθηραν πᾶσιν* »*ἐς τρισῶκα*." Casaubonus. *τρισάνια* *P*. Schweighaeuserus conjecit aliquando *τρισώριος*, quod idem va-

leret ac *πολυωρητικός*, *multam curam gerens*, *diligenter observans*.. Villebrunius apud eundem *ἐστὶν ὤρια*, statuens *τὰ ὤρια* dici posse de *alimentis* vel *cibariis*. Schneiderus ad Aristot. H. A. vol. IV p. 376 (a Dindorfio laudatus ad h. l.) *ἅπερ κογχοθήραις πᾶσιν ἐστὶν ὠρία*. Grysar p. 197 *ἅπερ κογχοθήρα πάσίς ἐστιν ὡρία*. V. 9 *θάτερα B*. *δὲ ταὶ* correxit Schweigh. recepit Dind. *δέ τ' αἱ P* Ald. et Cas. *κόγχοι τε αἱ ABP* et Dind. *κογχοι αἱ* Ald. et Cas. *κόγχοι τε*, *ταί τε ἀμαθίτιδες* Schweigh. V. 10 *ταὶ κακοδόκιμοι* Schweigh. *κακοδόκιμος B*. *κήγονοι* emendavit Casaubonus, recepit Dind. *κήγονοι* Schweigh. *κηυγόνοι* libri. Pro *κακοδόκιμοι* Casaubonus *κἀδόκιμοι* proposuit. Dalecampius, notante Schweighaeusero, videtur *καὶ εὐδόκιμοι* vel *κηὐδόκιμοι* legisse, ad quam sententiam accedit Valckenarius. Verborum depravatorum sententia haec fuisse videtur Schneidero l. l. »conchae albae, inquit, in arenosis »nasci dicuntur, veneri contrariae; sed epularum et »deorum adeo delicias simul dici eas suspicor." Dedit haec Schneideri verba Dindorfius ad h. l. V. 11 *καλέονθ'* Dindorfius. *καλέοντι* libri, *ἁμὲς BD* Brunckius ap. Schw. ipse Schweigh. et Dind. *ἀμὲς P*. *ἄμμες* Ald. Cas. et Valck. l. l. *Λευκὰς* Valck.

II.

Athenaeus VII p. 320 c. *Σπάρος. τοῦτον Ἱκέσιος εὐχυλότερον μὲν εἶναι μαινίδος, καὶ ἄλλων δὲ πλειόνων τροφιμώτερον. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Αὐτὸς ὁ Ποτιδὰν ἄγων γαύλοισιν ἐν Φοινικικοῖς
Ἦκε καλλίστας σαγήνας χαλκιόμεν σπάρους
Καὶ σκάρους. τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς.

Repetuntur Epicharmi verba p. 319 f et ab Eustathio ad Odyss. M p. 1720, inde ab ἁλιεύομεν usque ad finem fragmenti. V. 1 Αὐτὸς ὁ Ποτιδὰν (Ποτειδὰν Schaeferi editio) ἄγων Koenius ad Gregor. p. 209 (93 ed. Lugd. Bat.), quod recepi cum Schweigh. et Dind. αὐτὸς ὁ ποτιδαναίων libri. γαύλοισιν Schweigh. et Dind. γαυλοῖσιν Koenius. γαυλοῖς P Ald. et Cas. γλαυκοῖς B. V. 2 ἦκε Valckenarius ad Phoen. p. 65, Koenius, Schweigh. et Dind. εἰκαὶ P Ald. et Cas. καλλίστας Schweigh. et Dind. καλλίστους A. κάλλιστος Ald. et Cas. σαγήνας Schweigh. et Dind. ἄδητα (αδητα P) τήγανος P Ald. et Cas. χἀλιεύομεν Schweigh. et Dind. ἁλιεύομεν p. 319 f. ἀγεμὼν P Ald. et Cas. ἀγεμὼν cum η superscripto literae α dedit A. Totos hos duos versus ita scribebat Valckenarius l. l.

Αὐτὸς ὃν Ποτειδὰν ἆγε, γαῦλος ἦς Φοινίκικος·
Ἧκε κάλλιστον τάγηνον, τηγανιζέμεν σπάρους.

V. 3 σκῶρ AP et p. 319 AC. σκὼρ p. 319 P. et utroque loco Ald. et Cas. θεοί Eustathius, quod haud contemnendum ad p. 319 judicat Casaubonus, ut θεοί sit exclamationis vox. Alia prorsus de hoc fragmento commentus est S. Petitus Miscell. VI. 7.

III.

Athenaeus p. 398 d. — Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·

. . . . λαμβάνοντι γὰρ
Ὄρτυγας, στρουθούς τε, κορυδάλλας τε φοινικείμονας,
Τέτραγάς τε σπερματολόγους κἀγλαὰς συκαλλίδας.

V. 1 λαμβάνοντι ABP. λαμβάνοντα Ald. et Cas. V. 2 καὶ, quod post στρουθούς τε erat insertum, delevit Porsonus Advers. p. 113. κορυδάλλας AB. κορυδάλας DP

Ald. Cas. *φοινικείμονας* ex Porsoni emendatione recepi cum Dindorfio. *φοινικοείμονας* Casaubonus. *φοινικονείμονας* Ald. et Cas. *φιλοκοντείμονας* *ABD*. *φιλονοκείμονας* *P*, qui in margine *φιλοκονείμονας*. V. 3 *τε σπερματολόγους* Porsonus pro vulg. *σπερματολόγους τε*. *κἀγλαὰς* Dind. *καὶ ἀγλαὰς* libri. *κἀγλαὰς* Schweigh. *συκαλλίδας* *C*. *συκαλίδας* *P* Ald. et Cas. Postrema duo verba repetit Athenaeus II p. 65 b, ibique diserte docet, gemina litera *λ* *συκαλλίδας* scripsisse Epicharmum, metri causâ. Conf. Eustath. ad Odyss. *Ω* p. 1964. Versum hujus simillimum habemus in Musis Fr. II.

IV.

Athenaeus III p. 91 c. — *καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Ἥβας γάμῳ περὶ τῶν ἐχίνων φησί·*

Καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοί θ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα
Νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

Ita cum Schweigh. et Dindorfio hos versus scribo. V. 1 *καρκίνοι* *AP*. *καρκῖνοι* *B*. *καρκῖνος* Ald. et Cas. *θ' ἵκοντ'* Valckenarius ad Phoen. p. 66, qui priora verba ita scribit: *Καρκῖνος θ' ἵκοντ', ἐχῖνος θ', οἳ κ. τ. λ.* Libri *θ' ἵκοντι* (*θίκοντι* *B*). Grotius in Excerptis p. 473 *Καρκίνος θ' ἵκει κ' ἐχῖνος, τοὶ* edidit. *θ' οἳ καθ'* Toupius etiam in Append. ad Theocr. p. 31. *τε τοὶ καθ'* Ald. et Gas. *τε καθ'* *P*. *πεζᾷ* Grotius, quod probatum Valckenario et Toupio. *πεζαὶ* libri.

V.

Athenaeus III p. 105 a. — *καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ τὸν προειρημένον ἀστακὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρχεστράτου δηλοῖ ὅτι κάραβός ἐστι λέγων οὕτως·*

Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ κολύβδαιναί τε χὤς τὰ πόδι' ἔχει
Μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς, κάραβος δὲ τὤνυμα.

Ita Dindorfius hos versus edidit. V. 1 *τε, χ' ὅς τὰ ποδί' ἔχει* Porsonus apud Dind. *τ' ἐχοστα ποδι ἔχει A. τε χ' ὀστα ποδ ἔχει P. τε τὰ ποδί' (ποδὶ C) ἔχουσαι BC. τ' ἐχόσαι ποδία* Ald. *τ' ἔχουσαι ποδία* Cas. *τ', ἔχοισαι τὰ πόδια* Schweigh. V. 2 *κάραβοί τε τὤνομα* scriptum volebat Casaubonus. Eustathius ad Iliad. *Υ* p. 1196. *οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ποδίον, οἷον, ἀστακοί, τὰ ποδία ἔχουσι μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς· διὸ καὶ μακρόχειρες λέγονται, καὶ γαμψώνυχες δὲ κατὰ Ἐπίχαρμον.* Cf. *Γᾶ καὶ Θάλ.* IV.

VI.

Athenaeus VII p. 308 e. — *ἐν δὲ Ἥβας γάμῳ καὶ τῶν αἰολιῶν μνημονεύει ὡς διαφόρων (τῶν κορακίνων)·*

. . . μύες ἀλφησταί τε κορακῖνοί τε κοριοειδέες,
Αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τε.

qui posterior versus supplendus ex p. 288 b et 322 f, ubi legitur:

Αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες.

In scribendis his versibus secutus sum Schweigh. et Dind. Prior versus p. 282 a repetitur; et videtur simillimus etiam exstitisse in Musis. Vid. p. 304 e et Mus. III. »Syllabae defectum supplevit Schweigh. po»sito *Ἧς μύες*: poterat pari jure *Καὶ μύες.*" Dind. *μῦς* p. 308 Ald. et Cas. (*μυσαλφησταί P.*) *κοριοειδέες* p. 282 *AB*. *κοροειδέες* p. 308 *ABCP* et Ald. *κηριοειδέες* p. 282 P. Ald. et Cas. p. 308 Basil. et Cas. *κορακοειδεῖς* legebatur p. 304. Conf. Schweigh. Animadv. IV p. 82 et Mus. III.

Alter versus legebatur etiam in Musis. Vid. p. 307

b, Mus V, non tamen eidem, cui in hac fabulae editione, subjectus: vide ad Mus. III. *αἰολίαι* p. 288 *AB*. *αἰόλιαι* ibid. *P*. *αἰλίαι* ibid. Ald. et Cas. *τε* post *πλῶτες* p. 307 omittunt *P* Ald. et Cas. *ἐνῆν δὲ καὶ* p. 288 *P* Ald. et Cas. p. 322 Cas. pro quo ibid. *ἐνηλιάδες* *ABP*. Verbo *σκιαθίδες* in *C* superscriptum *σκιαινίδες*, quod, monente Dindorfio, ex epitome Hoeschelii memorat Casaubonus. Conf. Schweigh. Animadv. IV p. 417.

VII.

Athenaeus VII p. 282 a. *Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον
Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι.

Repetuntur hi versus p. 328 a, omissis verbis postremis *ἀνθίας δὲ χείματι*. Ananii versus, quem respicit Epicharmus, statim p. 282 b sequitur: *Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι.* Conf. Hipponactis et Ananii fragmenta ed. Welcker p. 110 seq. Scripsi versus, prout edidere Schweigh. et Dind. V. 1 *χρόμιας* p. 328. *θ' ὃς ἐν* Heringa Observ. XXI p. 176. Libri p. 282 *τ' ἐν*, p. 328 *τε ὃς ἐν*. *καττὸν ἀνάνιον* p. 282 *A*. *κατὰ τὸν Ἀνάνιον* p. 328. *τ' ἐν τῷ κρίκατ τὸν ἀνάμιον* *B*. *τ' ἐν τῷ κρικαττ' οὐ ἀνάμιον* *P*. »Membranae sic praeferunt *κατ... τὸν ἀνάμιον*. Spondeo »legendum *καττὸν Ἀνάνιον*. In codice Huraldino »*καττὸν* liquido scriptum." Casaubonus apud Dind. Probant hanc emendationem Valckenarius ad Theocr. IV. 50, Welcker l. l. *καπτὸν ἄνεμον* Ald. et Cas. Ceterum *ἦρι* digamma habere monuit Hermannus El. Doct. Metr. p. 85, quem vide.

VIII.

Athenaeus VII p. 286 b. — *καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Ἦν δὲ νάρκαι καὶ βατίδες, ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες,
Κάμιαι τε καὶ βάτοι, ῥῖναί τε τραχυδέρμονες.

Ita Dindorfius. V. 1 *καί*, quod aberat, inseruit Schweigh. *ἦν δὲ νάρκαι, ἦν δὲ ζύγαιναι* ex hoc loco, monente Dindorfio, attulit Eustathius ad Iliad. P p. 1110, 56. *πρίστιες* Schweigh. V. 2 *κάμιαι τε καὶ* Porsonus. *καμεῖται* libri. *χαμευνῖται* Dalecampius. *κάτῃ ἕτερα* Casaubonus. *χᾶμαι καὶ* Villebrunius. *καὶ μάλθαι* Boissonadus apud Schweigh. Animadv. VIII p. 44, citans Aelianum de Nat. Anim. IX. 49. Schweigh. conjiciebat *ἦν καμεῖται, ἦν βάτοι.* Pro vulg. *ῥίναι τε* Dindorf. correxit *ῥῖναί τε.* De *βατὶς* et *βάτος* cf. Megaridis I.

IX.

Athenaeus VII p. 321 c. — *ὡς διαφόρους (τῶν σαργῶν) δὲ τοὺς σαργίνους ἐν τοῖςδε καταλέγει (Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ)·*

Ἦν δὲ σαργῖνοί τε μελάνουροί τε καὶ ταὶ φίνταται
Ταινίαι, λεπταὶ μέν, ἁδέαι δὲ [κὠλίγου πυρός.]

Postrema duo verba addidi ex p. 325 f, ubi citatur Epicharmus inde a *ταὶ φίνταται* et alter versus plenus subjicitur. Prima verba *Ἦν-μελάνουροί τε* afferuntur etiam p. 313 d. V. 1 *Σαργῖνοί τε* correxit Schweigh. *σαργῖνοι* p. 321 Ald. et Cas. *σαργίνοι* p. 321 Ald. et Cas. *σαργίνοι* p. 321 *P* et legebatur p. 313, omisso *τε. καὶ ταὶ* p. 321 *ABC.* et p. 325 *C. καί ται* p. 325 *B. καί τε* ibid. *AP. ταὶ* p. 321 omittit *P*, et utroque loco Ald. et Cas. *φίνταται* p. 325

libri et Eustathius ad Odyss. X p. 1934, 31. De hac forma Dorica vid. Maittaire de Diall. p. 145, Valck. ad Lennepii Phalarin p. 23, ad Theocr. Adon. p. 412. *φίλταται* scribebatur p. 321. Fiorillo Observ. p. 19 hunc versum sic refingere volebat (apud Schweigh. Animadv. VIII p. 432): *Ἦν δὲ σαρδῖναι μέλαιναι, μελάνουροί τε φίνταται.* V. 2 *ἡδεῖαι* *B.* *ἁδέαι* Schweigh. et Porsonus Advers. p. 100, quod recepi: exstat eadem forma apud Epicharmum in fragmento hujus fabulae XII. *ἁδεῖαι* Dind.

X.

Athenaeus VII p. 321 a. — *μνημονεύει αὐτῶν* (*τῶν σκόμβρων*) *οὕτως καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Καὶ χελιδόνες τε, μύρμαι τοί τε κολιᾶν μείζονες
Ἐντὶ καὶ σκόμβρων, ἀτὰρ τᾶν θυννίδων γε μήονες.

Verba *Καὶ-ἐντὶ* leguntur etiam p. 313 e, ubi haec Athenaeus: *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ μύρμας αὐτοὺς* (*τοὺς μορμύρους*) *ὀνομάζει, εἰ μὴ διάφοροι τὴν φύσιν εἰσί.* quo loco *μυρμίας* pro *μύρμας* dedit *C.* » *μυρμίας* » scribunt antiqui, et ita mox in versu Siculi poetae." Casaubonus apud Dindorfium. V. 1 *καὶ* abest p. 313. *Καὶ χελιδόνες, μύρμαι τε* edidit Schweigh. Pro *τε* *B* *τε ἔφη* p. 313. *μυρμίαι* libri ibid. *τοί τε* p. 313 *AC.* et p. 321. *νίοί τε* p. 313 Ald. et Cas. *νόι τε* *B.* *ὕόι τε* *P.* uterque p. 313. *κολιᾶν* correxit Casaubonus. *κοιλίαν* p. 313 *P* Ald. et Cas. p. 321 *ABP.* et Ald. *μέζονες* p. 313. V. 2 *τᾶν θυννίδων* Cas. *τᾶν θυννίλων* *B.* *ταυθυννίλων* *P* et Ald. et sic fere etiam in MS. A, monente Schweighaeusero. *μηονος* *B.* *μηονος* *P.*

XI.

Athenaeus p. 318 e. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Πώλυποί τε σηπίαι τε καὶ ποταναὶ τευθίδες,
Χὰ δυσώδης βολβίτις, γραῖαί τ' ἐριθακώδεες.

Prior versus repetitur p. 323 f, ubi *πώλυπες* scribitur. Conf. Schweigh. Animadv. IV p. 635. Athenaeus eadem p. 318 f: *Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος.* Eustathius ad Odyss. *E* p. 1541: *καὶ ὅτι τὸν ὡς ἐῤῥέθη Αἰολικὸν καὶ Δωρικὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου πώλυπον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἔστιν εὑρεῖν. ἔστι γάρ φασι παρ' ἐκείνῳ παθητικὸν* (*πληθυντικὸν* corrigendum monuere Viri Docti) *πώλυποι.* Post *πώλυπες* p. 323 *τε* omittit *C*. *ποταναὶ* p. 318 *C*. p. 323 *BC* et epitome Hoeschelii. *ποταιναὶ* utroque loco Ald. et Cas. Vide Casaubonum ad p. 323. *ποτ' αἰναὶ* utroque loco *AP*. V. 2 *χὰ δυσώδης* emendavit Casaubonus. *χαλυσώδεις P* Ald. et Cas. *χαλεσώδεις B*. *βολβιτίνη* dedit Schweigh. Conf. Lobeck. ad Phrynichum p. 357. *χ' αἱ δυσώδεις βολβιτῖναι* conjecit idem Schweigh. *γραῖαί τ' P*, quod recepi cum Dind. Scribebatur *γραίαι τ'*. Cas. *γρυμαίαι τ' ἐριθακώδεες* (i. e. et viles ciborum paratus ex intestinis piscium quorumdam) volebat. *γέῤῥαι* proponit Schweigh. ut ii significentur, qui gerres, sive gerrae, et gerriculae apud Plinium XXXII. 11. 53.

XII

Althenaeus VII p. 321 d. *Σάλπη. Ἐπίχαρμος Ἥβας γάμῳ·*

Ἀόνες φάγροι τε λάβρακές τε καὶ ταὶ πίονες
Σκατοφάγοι σάλπαι βδελυχραὶ, ἁδέαι δ' ἐν τῷ θέρει.

Verba *Ἀόνες-λάβρακες* repetuntur p. 327 c. V. 1 *Ἀόνες* correxit Casaubonus. *ἄονες AB*. *ἄονες P*. *εὔονες* Ald.

et Cas. λόνες libri p. 327. καὶ ταὶ *C.* καὶ τε *AB.* omittunt *P* Ald. et Cas. V. 2 Eustathius ad Iliad. Σ p. 1163, 15. Ἐπίχαρμος σκατοφάγον λέγει καὶ βδελυχρόν (citatus a Dindorfio). Hinc Casaubonus βδελυχραὶ vel βδελυχμαὶ volebat. βδελυραὶ Gesnerus apud Schweigh. quem vide Animadv. IV p. 410. Memoria, credo, fefellit Salmasium ad Tertullianum de Pallio p. 337, ubi dicit, Mnaseam Colophonium τῶν παιγνίων scriptorem ab Epicharmo σκατοφάγον καὶ βδελυχρὸν esse appellatum. Eadem enim pag. 321 f. Athenaeus haec habet: ἐστὶ δὲ ποικίλος ὁ ἰχθύς· ὅθεν καὶ τὸν Λοκρὸν ἢ Κολοφώνιον Μνασέαν συνταξάμενον τὰ ἐπιγραφόμενα παίγνια διὰ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς σάλπην οἱ συνήθεις προσηγόρευον. Conf. Eustath. l. l.

XIII.

Athenaeus VII p. 286 f. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ·

Ἔτι δὲ ποττούτοισι βῶκες, σμαρίδες, ἀφύαι κάμμαροι.

Recurrit versus p. 306 c, ubi δ' ἐπὶ τούτοις legebatur. Dindorfius δὲ ποττούτοισι restituit: de qua forma Dorica vid. Casaub. ad p. 282 b, Maittaire p. 253, Valck. ad Theocr. IV. 50. Pro κάμμαροι, quod p. 286 omnes habent libri et p. 306 Ald. et Cas. legunt, p. 306 *ABCP* et Eustathius ad Odyss. Λ p. 1389 scribunt κάμμοροι: quod eo loco recepere Schweighaeuserus (cujus vide Animadv. IV p. 276 seq. coll. p. 390) et Dindorfius. μαρίδες praefert Schweigh. contra omnium librorum auctoritatem. Vid. Animadv. IV p. 334 et Γᾶ καὶ Θάλ. I.

XIV.

Athenaeus VII p. 287 b. *Βεμβράδες.* — *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ βαμβραδόνας αὐτὰς καλεῖ·*

Βαμβραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

Recurrit p. 305 c. Etymol. M. p. 195, 30 (cit. a Dindorfio). *Βεμβράς, εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. Ἐπίχαρμος δὲ αὐτὰς βράδονας καλεῖ· Βράδονές τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι.* In Athenaei verbis, quae apposui, *βαμβραδόνας* *AC* et Casauboniani. *βαβραδόνας* *BP*. *βεβραδόνας* Ald. et Cas.

In poëtae versu *βαμβραδόνες* p. 287 C et Casauboniani. p. 305 Cas. *βαμβαδόνες* p. 305 *BP* et Ald. *βαβραδόνες* p. 287 *BP*. *βεβραδόνες* ibid. Ald. Cas. et Porsonus Advers. p. 93. *τε καὶ* Dind. ex Etymol. *δέ τε* *P* Ald. et Cas. *δέ τι* *A*. *λαγοὶ* correxit Dind. ex Etym. *καὶ λαγοὶ* legebatur p. 287. *τε καὶ λαγοὶ* p. 305. *τ'*, quod aberat p. 287, ex p. 305 a Dindorfio insertum est. Schweigh. Animadv. IV p. 126 et 166 docet, Epicharmi versum hunc in modum etiam scribi posse:

Βαμβραδόνες, κίχλαι τε, καὶ λαγοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

Deinde idem Schweigh. Animadv. IV p. 107 ex his verbis Athenaei VII p. 285 a: »*Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας* »*γάμῳ ἐν μεμβράσι καὶ καμμάροις τὰς ἀφύας καταριθμεῖται, διαστέλλων τὸν λεγόμενον γόνον.*" collegit, versui ei, quem dedi Fr. XIII, proxime subjectum fuisse hunc sequentem.

XV.

Athenaeus VII p. 288 a. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ βαίονας τινὰς ἰχθῦς καλεῖ ἐν τούτοις·*

Ἄγε δὲ τρίγλας τε κνηὰς κἀχαρίστους βαίονας.

Repetitur versus p. 324. Etymol. M. p. 192 (citatum a Dindorfio). *Ἐπίχαρμος δὲ βαιόνας λέγει.* Zonarae Lexic. p. 371 ed. Tittmann. *Βαιὼν ἢ βαίων. ἰχθύς, ὁ καὶ βλῖνος, παραπλήσιος κωβιῷ. Ἐπίχαρμος δὲ βαίονας λέγει.* In Hesychio scribitur etiam *βαίων*, non *βαιών*. In verbis Athenaei *βαίονας P* et Cas. *βαιόνας C* et Ald. In Epicharmi versu *βαίονας* p. 288 *P* Ald. et Cas. *βαιόνας* ibid. C et p. 324. Recepi cum Dindorfio *βαίονας*, scriptum *προπαροξυτόνως*: alterum dedit Sceweigh. *Ἄγε δὲ* Sceweigh. et Dind. *ἄγε* utroque loco *P* Ald. et Cas. *ἄγε* p. 324 unus Cod. *B*. *δὴ* pro *δὲ* libri ibidem.

XVI.

Athenaeus VII p. 306 a et 326 e. *Ἐπίχαρμος Ἥβας γάμῳ·*

Ἦς δ' ἑαινίδες τε βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρος ἐνῆς.

Repetuntur p. 288 b verba: *Βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρος ἐνῆς.* p. 330 a: *Ταινίδες τε βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρος.* *Ἦς* emendavit Koenius ad Greg. p. 261 ed. Schaef. *ἦ* p. 306 *P* Ald. et Cas. *ἦν* p. 326. *ἑαινίδες τε* p. 326 *ABC* et p. 330 Cas. *οἱ αἰνίδες* p. 330 *BP* et Ald. *τε* omissum est p. 326 in *P* Ald. et Cas. et p. 306. *κίθαρος* p. 288 dedit *A*, pro quo ibid. *κίθηρος B*, *κίθαρις P* Ald. et Cas. Pro *ἐνῆς* p. 306 P et Ald. *ἐνῆς* habent idemque *P* dat quoque p. 326. Pro *κίθαρος ἐνῆς* Koenius l. l. *κίθαρός γ' ἐνῆς*. Non opus. »Nempe antepenultimus pes est trochaeus, penultimus »vero pro trochaeo tribrachys: de quo monuit Toupius »ad Theocr. p. 396." Schweigh. Animadv. IV p. 272.

XVII.

Athenaeus VII p. 295 b. *Γλαῦκος.* *Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·* . . .

Σκορπίοι τε ποικίλοι σαῦροί τε, γλαῦκοι πίονες.

Unus Codex *P* *σαυροί τε* habet, quod praetulit Schweigh. Animadv. VIII p. 446. Idem versus, verborum ordine tantum mutato, exstitit etiam in Musis, quarum vide Fr. VIII.

XVIII.

Athenaeus VII p. 304 c. — *μνημονεύει δ' αὐτῶν* (*τῶν ἱππούρων*) *Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Κωξύρυγχοι ῥαφίδες ἵππουροί τε καὶ χρυσόφρυες.

Major versus pars, usque ad *ἵππουροί τε*, repetitur p. 319 c. *Κωξύρυγχοι* p. 304 *AC* et p. 319. *κόξύρυγχοι* p. 304 *P* Ald. et Cas. Pro *ῥαφίδες* scribendum foret *ῥαπίδες*, si sequeremur auctoritatem Grammatici in Bekkeri Anecdotis Vol. I p. 113, 14: *Ῥαπίδα: τὴν βελόνην. Ἐπίχαρμος.*

XIX.

Athenaeus VII p. 309 d. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ κωβιοὺς ὀνομάζει·*

Τρυγόνες τ' ὀπισθόκεντροι καὶ χάλαδροι κωβιοί.

χάλαδροι A. χάλανδροι P Ald. et Cas. » utrumque » vitiose." Dind. *χαράδριοι* (pro *χαραδραῖοι*) proposuit Casaubonus, ut *gobionem saxatilem* poëta intelligat, vel *μαλ' ἁδροὶ κωβιοί.* Gesnerus *χαλαροὶ* legerat. Vid. Schw. Animadv. IV p. 312. Pro *κωβιοί P κωβίοι* legit.

XX.

Athenaeus VII p. 315 f. — *μνημονεύει δ' αὐτῶν* (*τῶν ὄνων*) *Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Μεγαλογάσμονάς τε γέννας κηκτραπελογάστορας ὄνους.

Ita lego cum Schweigh. et Dind. Recurrit versus p. 327 f. *Μεγαλογάσμονας* p. 315 *ABCD* et p. 327 Cas. probante Valckenario in Diatr. Euripid. p. 278. *μεγαλογὰς μονὰς* p. 315 *P* Ald. et Cas. *μεγαλογάμμονας* p. 327 *BP* et Ald. probante Pottero ad Clementis Paedag. II. 1. p. 176. *κηκτραπελογάστορας* correxit Schweigh. *κηπτραπελογάστορας* p. 327 *A*. *σκῆπτρα πελογάστορας* p. 315 *ABP*. *πελογάστορας* ibid. *C*. *σκῆπτρα πελογάστρονας* p. 327 *B*. *σκῆπτρας πελογάστρονας* ibid. *P* et Ald. *ποικιλογάστορας* p. 315 Ald. *ἐκτραπελογάστορας* utroque loco Cas. *κηκτραπελογάστρονας* Porsonus Advers. p. 100. Clemens Alexandr. Paedag. II. 1. p. 176 ed. Potter. *τὸν ὄνον ἐκτραπελόγαστρον Ἐπίχαρμος καλεῖ ὁ κωμικός.* quo loco Potterus ex Athenaeo legere vult *ἐκτραπελογάστορα*, Junius contra e Clemente *ἐκτραπελογάστρους* Athenaeo restituendum censet.

XXI.

Athenaeus VII p. 319 b. *Ἐπίχαρμος δέ φησι·*

Κομαρίδας τε καὶ κύνας κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας.

Idem p. 323 b. *Ἐπίχαρμος Ἥβας γάμῳ· Κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας.* Cod. B p. 323 *κέστρα* scribit. *περδικας* pro *πέρκας* ibid. *A*. *περδίκας* *B*. Idem fere versus exstitit in Musis, quarum vide Fr. VII.

XXII.

Athenaeus VII p. 321 b. *Σαργοί. — Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ·*

Αἱ δὲ λῇς, σαργοί τε μελάνουροί τε καὶ τοὶ πόντιοι.

Codd. *AB* dedere *τοὶ πόντιοι*. *P* Ald. et Cas. *τοιποίντιοι*, unde Casaubonus *τοὶ ποίλυποι* conjiciebat.

Rectius autem Schweighaeuserus censet τοὶ πόντιοι referri ad piscium genus aliquod, in versu sequenti a poëta nominatum.

XXIII.

Athenaeus VII p. 328 c. —Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ·

Χαλκίδες θ' ὕες τε ἱέρακές τε χὼ πίων κύων.

Affertur versus etiam p. 326, ubi χαλκίδες θ' repositum est ex p. 328. χαλκιδεῖς τε dederant *ABP* et Ald. χαλκίδες τε Basil. et Cas.

XXIV.

Pollux X. 86. — καὶ λεκίδα δὲ Ἐπίχαρμος εἴρηκεν ἐν Ἥβης γάμῳ· Λεκίδα κένβάφια δύο. Olim vulgabatur ἐν Νιόβης γάμῳ, unde Joh. Meursius in indice fabularum Epicharmearum, quem dedit in not. ad Helladium Besantinoum, fabulam effinxit, cui titulus Νιόβης γάμος. Recte vero e Codd. MSS. restitutus est verus dramatis titulus. In Epicharmi χρήσει ante Hemsterhusium exstitit καὶ ἐμβάφια: Codicis autem Palatini auctoritate κένβάφια recepit Vir summus: » Scilicet ἐνβάφια consuevere Veteres, non ἐμβάφια." Conf. Σκίρων.

XXV.

Athenaeus p. 110 b. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ κἀν Μούσαις — ἄρτων ἐκτίθεται γένη· Κριβανίτην, ὅμωρον, σταιτίτην, ἐγκρίδα, ἀλειφατίτην, ἡμιάρτιον. Ita Schweigh. et Dind. ὅμωρον *AP*. ὅμορον Ald. et Cas. σταιτίτην *A* Ald. et Cas. itemque Eustathius ad Iliad. p. 975, 51. Conf. p. 1407, 25. στατίτην *BCP* et Casauboniani. ἀλειφατίτην *C* Ald. et Cas. et Eustathius p. 975, 51. ἀλιφατίτην *ABP*. ἡμιόρτιον

B. P utrum dare voluerit non apparet. Athenaeus XIV p. 646 b. *Σταιτίτας, πλακοῦς ποιός, ἐκ σταιτὸς καὶ μέλιτος. μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ.* Idem p. 645 e. *Ἐγκρίδες. πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον — μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος κ. τ. λ.* Conf. Schweigh. Animadv. II p. 265 seq. ubi plura de his panum generibus.

XXVI.

Athenaeus VII p. 319 c. *Φυκίς. καὶ ταύτης Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ μέμνηται καὶ Σπεύσιππος ἐν δευτέρῳ τῶν Ὁμοίων καὶ Νουμήνιος, ὧν τὰ μαρτύρια πρόκειται.* Nusquam, quod sciam, Epicharmi testimonium hac de re ab Athenaeo allatum est. Vid. Schweigh. ad h. l.

XXVII.

Athenaeus VII p. 322 f. *Συαγρίδες. τούτων μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ καὶ ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ.* Conf. *Γ. καὶ Θάλ.* VIII.

ΜΟΥΣΑΙ.

Lbr. ap. Zimmerm. 1835. p. 647 ff.

Μοῦσαι (*Μῶσαι* Harless de Epicharmo p. 61), *διασκευὴ Ἥβας γάμου*, celeberrimum Epicharmi drama, a quibusnam Musis nomen acceperit, docui in Argumento Hebes Nuptiarum, quod vide. Causam autem, cur alteram hanc editionem ita inscripserit poëta, hanc fuisse statuit Grysar p. 288, quod in altera editione partes illas maxime, quae ad Musas pertinerent, ita emendaverit, ut pleniores fierent, et jocosiores et

ad totum fabulae argumentum magis accommodatae. Minervae partes quaenam fuerint in Musis, disertis verbis docuit Athenaeus IV p. 184 f. *καὶ τὴν Ἀθηνᾶν δέ φησιν Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸν ἐνόπλιον.* Conf. Schol. Pindari ad Pyth. II. 127. Videmus itaque, poëtam Minervae, ceteroquin haud ita petulanti, has injunxisse partes, ut sumta tibia numeros accineret, ad quos Castor et Pollux saltarent. Conf. Grysar p. 211 et 244. Ceterum haec tertia est fabula, quam Aelianus (de Nat. Animal. XIII. 4) variorum piscium nominibus refertam fuisse docet.

I.

Athenaeus VII p. 282 d. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις τὸν μὲν ἔλοπα καταριθμεῖται, τὸν δὲ κάλλιχθυν ἢ καλλιώνυμον ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα σεσίγκεν. λέγει δὲ περὶ τοῦ ἔλοπος οὕτως·*

Τόν τε πολυτίματον ἔλοφ', (ὁ δ' αὖτε κᾶλλος ὤνιος)
Ἕνα μόνον, καὶ κῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβε, κήκελήσατο
Κατθέμεν γ' αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι θὠτέρω.

Ita hos versus scripsit Hermannus in dissertatione de Musis fluvialibus Epicharmi et Eumeli p. 10, cujus verba repetiit Dindorfius ad h. l. Locum ita interpretatur Vir summus: »*pretiosum elopem, (est autem hic adhuc alius venalis) unum tantum, et illum Juppiter accepit, jussitque pecuniam certe numerare in suum uxorisque usum pro altero.* »Videtur vel piscator loqui, vel Jovis dispensator, non »plures quam duos elopes venales narrans, quorum »unum tantum, quod valde pretiosum hoc genus esset,

»Juppiter accepisset, pro altero autem, ut is sibi »Junonique servaretur, neque emeretur ab alio, pre- »tium jussisset solvi."

De Callionymo pisce ab Epicharmo non memorato conf. Aelianus De Nat. Anim. XIII. 4. V. 1 ἔλοπα Dind. ἔλλοπα scribebatur. ὁ δ' αὐτὸς χαλκὸς ὤνιος vulg. nisi quod δὲ pro δ' in *P* Ald. et Cas. δ' *B*. atque inde recepit Dind. V. 2 καὶ κῆνον etiam Dind. καὶ κηννον *A*. καὶ κην:νον *B*. καίκηνον *P* Ald. et Cas. ἔλαβε *B*. ἔλαβεν *P* Ald. et Cas. κήκελήσατο (i. e. καὶ ἐκελήσατο pro ἐκελεύσατο) correxit Koenius ad Gregor. p. 202. κηκελήσατο scribebatur. V. 3 κατθέμεν Ald. et Cas. κατθενμεν sine accentu *A*. κατθένμεν *B*. κατθὲν μὲν *P*. γ' inseruit Hermannus. οἱ καὶ τᾷ correxit Casaubonus. εἴκαίται Ald. et Cas. εἴκαιται *P*. εἴκα ται *B*. θωτέρω *ABP* et Dind. θατέρῳ Ald. et Cas. Totum locum ita concinnabat Casaubonus: τόν τε πολυτίματον ἔλλοπα (ὁ δὲ αὐτὸς χαλκοῦ ὤνιος) ἕνα μόνον. καὶ τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβεν, καὶ κελεύσατο κατθέμεν αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι τᾷ γ' Ἥρᾳ. Schweigh. edidit:

—— —— —— τόν τε πολυτίματον ἔλλοπα.

ὁ δὲ αὐτός·

Χαλκοῦ ὤνιον ἕνα μόνον κα τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλλαβεν·

Κήκελήσατο κατθέμεν οἱ, καὶ τᾷ δάμαρτι θάτερα.

Pro θάτερα malebat tamen δευτέρᾳ, hoc sensu, *sibi simulque uxori.* Fiorillo Observ. in Athen. p. 16 (Vid. Schweigh. Animadv. VIII p. 443.) volebat:

Τόν τε πολυτίματον ἔλλοπ' οὔτε χαλκοῦ ὤνιον,

Ἕνα μόνον. καὶ τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβε κακελήσατο

Κατατιθέμεν αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι τακερᾷ.

Koenius denique ad Gregor. l. l. finem ita constituebat:

. . . . κήκελήσατο

Παρθέμεναι αὐτόν τέ οἱ, καὶ τᾷ δάμαρτι θάτερα.

II.

Athenaeus IX p. 398 d. — *καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ* (Vid. Hebes Nupt. III.) — *καὶ ἐν ἄλλοις δέ φησιν·*

Ἦν δ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακροκαμπυλαύχενες,
Τέτραγές τε σπερματολόγοι. . . . .

Posterior versus expletur Libro II p. 65 b, ubi, non addito dramatis titulo, ita legitur:

*Ἦν δ' ἐρωδιοὶ * * μακροκαμπυλαύχενες*
Τέτρακές τε σπερματολόγοι κἄγλααὶ συκαλλίδες.

Illud *ἐν ἄλλοις*, unde citatur Epicharmi fragmentum, mihi cum Schweighaeusero (Animadv. V p. 203) de altera Hebes Nuptiarum editione intelligendum videtur; quae sententia confirmatur nonnihil similitudine versus in utroque fragmento postremi, ubi eadem leguntur verba, mutato tantum casu: qua de re vid. ad Fr. III. Hoc igitur loco edere non dubito. Eustathius ad Iliad *P* p. 1110, 55 (laudatus a Dindorfio) Epicharmi verba ita affert: *παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἦν δ' ἐρῳδιοὶ μακροκαμπυλαύχενες· καὶ*, (Vid. Heb. Nupt. VIII.) *ἦν δὲ νάρκαι, ἦν δὲ ζύγαιναι, τέτρακές τε σπερματολόγοι κἄγλααὶ συκαλλίδες.* Respicit ad Iliad. *O* p. 1038, 24, ad Odyss. *Ω* p. 1964, 23.

V. 1 *ἠδ'* pro *ἦν δ'* p. 398 libri, idque probavit Fiorillo Observ. in Athen. p. 15. Vid. Schweigh. Animadv. VIII p. 407. *μακρὸν καμπυλαύχενες* p. 398

libri, qui p. 65 *μακροκαμπυλαύχενοι* scribunt. *ἐρωδιοὺς μακροκαμπυλαύχενας* Epicharmi memorat Eustathius ad Iliad. *O* p. 1038, 24. Quapropter cum Dindorfio *μακροκαμπυλαύχενες* recepi. V. 2 *τε καὶ σπερματολόγοι* p. 398 legebatur. *καὶ*, quod p. 65 non exstat, delevit Dindorf. *συκαλλίδες* Ald. Cas. Schweigh. et Dind. *συκαλίδες* *BCD*. Vide ad Hebes Nupt. III.

III.

Athenaeus VII p. 304 e. *Ἵππος. μήποτε τούτους ἱππίδια καλεῖ Ἐπίχαρμος, ὅταν λέγῃ·*

> .... *κορακῖνοι δὲ κορακοειδέες*
>
> *Πίονες, χἰππίδια λεῖα, ψύχει ἁπαλοκουρίδες.*

Haec Epicharmi verba, nullo quamvis veterum testimonio certae alicui fabulae adscripta, jure tamen ad Musas referre mihi videor. In hanc sententiam me adduxere verba prima *κορακῖνοι δὲ κορακοειδέες*, quorum similia leguntur in Hebes Nupt. VI, ubi aeque atque hic claudunt versum trochaicum tetrametrum. Nec obstat, ut recte monuit Schweighaeuserus Animadv. IV p. 255, quod in Hebes Nuptiis alius versus subjicitur, quam hoc loco: nam in altera hac editione versuum ordo passim mutatus est, aut alii subinde ejecti sunt, alii inserti, et verba etiam interdum nonnihil mutata, cujus rei etiam nunc exempla supersunt. Vid. Hebes Nupt. III, XVII, XXI, Musarum II, VIII, VII etc. Accedit piscium mentio, quorum constat plurima genera ab Epicharmo in hac fabula fuisse memorata. V. 1 *κορακῖνοι* dedi cum Dindorfio. Conf. Heb. Nupt. VI. *κοράκινον* *P* Ald. et Cas. *κοράκινοι* Schweigh. *τε* pro *δὲ* malit Dind. *κορα-*

κοειδέες scripsi cum Schweighaeusero, quem vide ad h. l. κορακοειδεῖς libri. κοριοειδέες Dindorfius ex p. 282. Vid. Heb. Nupt. VI. V. 2 χἰππίδια Dindorfius. ἱππίδια legebatur. λιηπίδια *AB*. ψύχει quid sit h. l. ignoro. ψῆτται emendabat Dalecampius. φυκίδες Censor Jenensis a 1810 (Vol III. p. 47), a Dindorfio citatus. Conf. Heb. Nupt. XXVI. ἀπαλοκουρίδες Cas. Schweigh. et Dind. παλοκουρίδες *BP* et Ald. Tribus modis hunc versum scribi posse monet Schweigh:

Πίονες, ἱππίδια, λειοτριχίαι ἀπαλοκουρίδες.

(ex Athen. III p. 106 e.)

Πίονες, ἱππίδια λεῖα, φῦκαι, ἀπαλοκουρίδες.

Πίονα δ' ἧς ἱππίδια λεῖα, φῦκαι, ἀπαλοκουρίδες.

IV.

Athenaeus III p. 85 c. *Ἐν δὲ Μούσαις* (*Ἐπιχάρμου*) *γράφεται·*

. . . . *ἀντὶ τοῦ*

Κόγχος, ἂν τέλλιν καλέομες· ἐντὶ δ' ἄδιστον κρέας.

Casaubonus pro ἀντὶ τοῦ emendabat ἐντὶ, quod receptum est a Schweigh. τοι pro τοῦ conjecit Dind. ἂν τέλλιν Schweigh. et Dind. ἀντέλλιν *B*. ἀντέλλειν *AP*. ἀντέλλην Ald. et Cas. ἂν τέλλην volebat Casaubonus. Post allatum fragmentum addit Athenaeus: τὴν τελλίναν λεγομένην ἴσως δηλοῖ, ἣν Ῥωμαῖοι μίτλον ὀνομάζουσι. Alio loco ipsum illud τελλίνα occurrit apud Nostrum. Vid. *Πύῤῥα καὶ Προμ.* I. καλέομεν *B*. ἐντὶ dedi cum Schweigh. ἔστι *B* et Dind. ἔστιν *P* Ald. et Cas.

V.

Athenaeus VII p. 307 b. *Καλοῦνται δὲ οἱ κεστρεῖς*

ὑπό τινων πλῶτες, ὥς φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ποταμῶν. καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις οὕτως αὐτοὺς ὀνομάζει·

Αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες.

Prior versus pars e Musis repetitur p. 308 e. Idem versus exstitit in Hebes Nuptiis, alii tamen, quam in hac altera editione, subjectus. Vide quae dixi ad Heb. Nupt. VI.

VI.

Athenaeus VII p. 312 e. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις χωρὶς τοῦ σ μυραίνας αὐτὰς καλεῖ οὑτωσὶ λέγων·*

Οὔτε γόγγρων τις παχήων οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς.

Cod. *B* *γόγγρῳ* legit, *γογγρω* *P*. *τις* correxit Toupius Add. in Theocr. p. 396. *τὶ* *P* Ald. et Cas. *παχήων οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς* Koenius ad Gregor. p. 261 ed. nov. *παχέων οὔτε μύραινα νάπης* *P* Ald. et Cas. *οὔτε μυραινᾶν τι πᾷ* Casaubonus. Priorem versus partem ita scribebat Porsonus Adv. p. 99: *οὔτε γόγγρων τριπαχέων*.

VII.

Athenaeus VII p. 323 a. *Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Μούσαις κέστραν ὀνομάσας οὐκ ἔτι σφυραίνας ὀνομάζει, ὡς ταὐτὸν οὔσας·*

Χαλκίδας τε καὶ κύνας κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας.

Simillimus versus est in Musis Fr. XXI, initio tantum mutato.

VIII

Athenaeus VII p. 320 e. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις ποικίλον εἶναί φησι τὸν σκορπίον·*

Σκορπίοι τε ποικίλοι γλαῦκοί τε, σαῦροι πίονες.

Casauboniana *γλαῦκοι* habet, indeque Schweigh. et Dind. *γλαυκοί* *P* et Ald. *σαυροί* *P*. Vide ad Heb. Nupt. XVII, ubi idem legitur versus, verborum ordine mutato.

IX.

Athenaeus III p. 110 b. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ κἀν Μούσαις — ἄρτων ἐκτίθεται γένη· Κριβανίτην, ὅμωρον, σταιτίτην, ἐγκρίδα, ἀλειφατίτην, ἡμιάρτιον.* Vide ad Hebes Nupt. XXV.

X.

Athenaeus VII p. 297 c. *Ἔγχελυς. τῶν θαλασσίων ἐγχέλεων μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις.* Pertinet fortasse ad hanc fabulam Pollucis testimonium Lib. VI. 90. *καὶ Ἐπίχαρμος δὲ τὴν ἔγχελυν πατάνεψιν εἴρηκεν.* Docet Casaubonus *πατάνεψιν* hunc piscem esse appellatum, quod in patella coqueretur, quae *πατάνη* Siculis. Alii legunt *πατανέψην*.

XI.

Athenaeus VII p. 303 d. *καὶ Σπεύσιππος δ' ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων διίστησιν αὐτὰς (τὰς θυννίδας) τῶν θύννων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις.*

XII.

Athenaeus VII p. 328 b. *Χρύσοφρυς. — μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις κ. τ. λ.* Memorantur *χρυσόφρυες* quoque in Heb. Nupt. XVIII, unde conjici possit, eumdem versum, vel similem saltem ejus, quem ex Hebes Nuptiis servavit Athenaeus, exstitisse in Musis.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

Antiatt. in Bekkeri Anecdotis I p. 83, 28. Ἀφάνηας: Ἐπίχαρμος Ἡρακλείτῳ.

ΘΕΑΡΟΙ.

Dramatis titulus est Θεαροὶ (pro communi Θεωροὶ, ut monuit Koenius ad Gregorium p. 197): quam scripturam agnoscit etiam Codex Athenaei Palatinus, qui lib. IX p. 408 scribit ἐν Θεαροῖς (Θεωροῖς Ald.), eodemque loco in *B* eadem videtur latere in ἐνθεαροῖς. Vulgo legebatur ἐν Θεάροις. Conf. Schweigh. Animadv. II p. 234. Doricam formam θεαρὸς habet quoque Archytas Tarentinus in Opusc. Sent. et Moral. Orellii T. II p. 250. De argumento fabulae omnia sunt incerta.

I.

Athenaeus IX p. 408 d. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Θεαροῖς εἴρηκε χειρόνιβα διὰ τούτων·

Κιθάρα, τρίποδες, ἅρματα, τράπεζαι χαλκέαι,
Χειρόνιβα, λοιβάσια, λέβητες χάλκεοι.

Idem Lib. VIII p. 362 b. Ἐπίχαρμος, ὦ θαυμασιώτατε, ἐν τοῖς Θεαροῖς μέμνηται τοῦ βαλλισμοῦ, καὶ οὐ μακρὰν ἐστι τῆς Σικελίας ἡ Ἰταλία. ἐν οὖν τῷ δράματι οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα καὶ περὶ ἑκάστου λέγοντές φασι καὶ τάδε·

. . . . λέβητες χάλκεοι,
Κρατῆρες, ὀδελοί. τοῖς γα μὰν ὑπωδέλοις
Καὶ λωτε βαλλιζόντεσσι οσσον χρῆμα εἴη.

Versus duos posteriores duobus prioribus in hac fabula fuisse subjectos jam monuerunt alii. Habemus igitur quatuor senarios iambicos eodem ordine, quo ab Epicharmo scripti sunt. V. 1 *χαλκέαι* correxit Grotefendus apud Schweigh. Animadv. V p. 266, receperunt Schweigh. et Dind. *χαλκεῖαι P* Ald. et Cas. De tribracho in fine primae dipodiae caesuram faciente vid. Hermann. El. Doctr. Metr. p. 139. V. 2 *λοιβάσια, λέβητες* Grotefendus, Schweigh. et Dind. *λοιβλιλεβητες A. λοιβλι λέβητες P. λοι λέβητες B. λοιβιλέβητες* Ald. et Cas. *λοιβίδες, λέβητες* conjecere Casaubonus et Schweighaeuserus. *χάλκεοι* scripsi utroque loco cum Schweigh. et Dind. *χάλκειοι P* Ald. et Cas. legunt p. 408. De voc. *χειρόνιβα* conf. Eustathius ad Odyss. *A* p. 1401. V. 3 *ὀδελοί. τοῖς* correxit Grotefendus, receperunt Schweigh. et Dind. *ὁ δὲ λοιτοις* libri. Sequentia non intelligo; dedi cum Dindorfio MSS. lectionem. *γα μὰν* pro vulg. *γάμαν* Casaubonus. V. 4 *καὶ λωτε βαλλιζόντεσσι A. καὶ λωτε* (*καιλω τε P*) *βαλλίζοντες BP* et Cas. *καὶ λωτεμβαλλίζοντες* Ald. *σίοσσον BP. ὅσσον* Ald. et Cas. Haec Codd. MSS. Casaubonus corrigebat: *λέβητες χάλκεοι, κρατῆρές τε. οἱ δὲ λοιποὶ γὰ μὰν ὑπὸ δεταῖς καὶ λωτῷ βαλλίζοντες ὅσον χρῆμα ῆς.* S. Petitus Miscell. VI. 9: *λέβητες χάλκεοι, κρατῆρές τε. ὧδε λωτοί γα μὰν ὑπόδηλοι, καὶ λωτῷ βαλλίζοντες· ὅσον χρῆμα ῆς.* Grotefendus:

. . . . . λέβητες χάλκεοι,
Κρατῆρες, ὀδελοί· τοῖς ἔγαμαν ὑπ᾽ ὀδελοῖς
Κοιλῷ τε βαλλίζοντες, ὅσσον χρῆμ᾽ εἴη.

subjicitque has notulas: »*ὀδελοὶ* pro *ὀβελοί. ἔγαμαν*

»pro ἔγχμαν. κοιλῷ sc. τοῦ ναοῦ.“ Eamdem prorsus emendationem proposuit Fiorillo Observ. in Athen. p. 12 seq. nisi quod pro ὀδελοὶ et τοῖς posuit ὀδελοί θ', οἷς. Schweigh. conjecit: τοῖς γὰ μὰν ἐπαὶ δεταῖς λωτῷ τε βαλιζόντεσσι, nihil tamen satis certi liquidive se hoc loco cernere fatens.

II.

Athenaeus III p. 106 f. ὁ μὲν ἐπίπλους παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις — καὶ ἐν Θεαροῖς· Ὀσφύος τε πέρι καὶ ἐπίπλου. Conf. Bacchar. Fr. I.

ΚΥΚΛΩΨ.

E duobus fragmentis, quae supersunt, suspicor Epicharmum traduxisse notissimam historiam Cyclopis ab Ulysse excaecati. Conf. Grysar p. 286 seq. Quum vero Athenaeus XV p. 698 c testetur, Epicharmum in quadam fabula parodia usum esse, conjicere quis possit, hanc significari fabulam, in eaque poëtam perstrinxisse Homericam narrationem Odyss. IX expositam: quae tamen suspicio mera foret conjectura: aliae enim sunt fabulae, quae eamdem suspicionem admittant, inprimis duo Ulysses, quorum alter *Αὐτόμολος*, alter *Ναυαγὸς* inscriptus.

I.

Athenaeus IX p. 366 a. οἶδα γὰρ καὶ οὕτως λεγόμενον, κωλεὸν, ἀρσενικῶς, καὶ οὐχ, ὡς οἱ ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, μόνως θηλυκῶς. Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Μεγαρίδι φησίν· — καὶ ἐν Κύκλωπι·

Χορδαί τε ἁδὺ ναὶ μὰ Δία χὠ κωλεός.

μάθετε δὲ καὶ τοῦτο παρ' ἐμοῦ, ὦ σοφώτατοι, ὅτι νῦν ὁ Ἐπίχαρμος καὶ χορδὴν ὠνόμασεν, ἀεί ποτε ὀρύαν καλῶν. Idem fragmentum servavit Eustathius ad Iliad. *T* p. 1183. ἁδὺ ναὶ Eustathius et Cas. ἁδυναὶ *P* et Ald. ἁδὺ καὶ corrigebat H. Stephanus Thes. II p. 527, monente Schweighaeusero. Versusne sit senarius iambicus, an trochaicus tetrameter demto initio, definire non audeo. De voc. ὀρύα vide fabulam eo nomine inscriptam.

II.

Athenaeus XI p. 498 d. Εὐριπίδης δ' ἐν Εὐρυσθεῖ ἀρσενικῶς (ὁ σκύφος sc.) ἔφη· — Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ — οὐδετέρως (τὸ σκύφος) ἔφη. ὁμοίως καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Κύκλωπι· Φέρ' ἐγχέας εἰς τὸ σκύφος. Idem fragmentum affert Eustathius ad Odyss. *O* p. 1775 ex Athenaeo. εἰς τὸ *CP* Ald. Cas. et Dind. ἐς τὸ *A* et Schweigh. καὶ τὸ *B*.

ΚΩΜΑΣΤΑΙ Η ΑΦΑΙΣΤΟΣ.

Hoc titulo drama Epicharmeum laudant Apollonius περὶ ἀντ. Suidas et Photius in Lexicis s. v. Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Athenaeus autem et Hesychius more solito alteram tituli partem tantum afferunt. De argumento omnium optime egit K. O. Muller Dorier II p. 354 seq. Cujus verba haec sunt: » Eine genauere Vorstellung können wir uns von dem Drama: » *Hephästos oder die Komasten* machen, und zwar » besonders mit Hilfe einiger erhaltnen Kunstdarstellungen. Es wird berichtet, dass hierin erstens dar-

»gestellt wurde, wie Hephästos seine Mutter Hera »durch zauberische Schmiedekunst an einen Sitz ge- »fesselt, von dem er sie erst nach langem Bitten löste. »Nun sieht man auf einer zu Bari im Königreich »Neapel gefundnen Vase, jetzt im Brittischen Mu- »seum, Hera mit der Ueberschrift *ΗΗΡΑ* auf einem »Thronsitze, neben ihr zur Rechten einen possierlich »bekleideten Skurren, den der spitze Hut als Hephäs- »tosdiener charakterisirt, die Ueberschrift aber »*ΔΑΙΔΑΛΟΣ* nennt, zur Linken einen ähnlich an- »gethanen aber behelmten Ares, *ΕΝΕΥΑΛΙΟΣ* über- »schrieben; beide bewaffnet und mit einander, den »Zauber, durch den Hera gefesselt, zu lösen oder zu »befestigen, streitend. Das Ganze geht deutlich auf »einer Bühne vor, zu der eine Treppe heraufführt; »und wofern es nicht noch andere Stücke Sicilischer »oder Italischer Komiker über denselben Gegenstand »gegeben, sehen wir eine Scene aus dem Anfang des »Epicharmischen Drama's. Nun lautet der Mythus »weiter, dass Hephästos, darum von seinen Eltern »übel behandelt, den Olympos ganz und gar verlassen »und gemieden habe, bis Dionysos ihn auf schlaue »Weise trunken macht, auf einen Esel setzt, und »so im lustigen Komos nach dem Olymp zurückführt; »und darauf geht offenbar der andere Theil des »Stücks: *die Komasten.* Nun haben wir aber auch »diese Scene in Kunstdarstellungen erhalten, die zwar »das Bühnencostüm und Lokal nicht so treu wieder- »geben wie die eben erwähnte, aber doch selbst die »Entlehnung aus einer Komödie bezeugen. Auf einer

» Coghillschen Vase sieht man einen Zug, dessen Per- » sone alle durch Ueberschriften kenntlich sind: voraus » Marsyas als Flötenspieler, dann die Komödie in » schwärmender Bewegung, darauf Dionysos im alten » Feiercostüm, endlich ihm folgend den Hephästos, » der auf anderen Darstellungen desselben Sujets einen » muntern Esel reitend erscheint." Conf. Suidas et Photius ll. ll. Plato de Rep. II p. 378 D, Grysar p. 274.

I.

Athenaeus IX p. 389 a. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Κωμασταῖς βραχέως* (i. e. corripit penultimam in *πέρδικας*)·

Σηπίας τ' ἆγον νεούσας πέρδικάς τε πετομένους.

Schweighaeuserus *ἆγον νεούσας* correxit, quod recepit Dindorfius. *ἄγαν ἰούσας AP. ἄγον ἰούσας* Ald. *ἀγανεούσας* Cas. *ἀγανεούσης B.*

II.

Apollonius Dysc. *περὶ ἀντωνυμίας* p. 96 *A* ed. Bekker. 1813. *ΤΕΥΣ. Αὕτη σύζυγος τῇ ἐμεῦς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἁφαίστῳ·*

Ουδεποτ' ἴοι γινετ' εγων τευς αξιω·

Sic edita Epicharmi verba a Bekkero. Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 302 scribebat:

Οὐδέποτ' . . . ἐγένετ' ἀγὼν τευς ἄξιος.

Numquam fuit certamen te dignum. De forma Dorica *Ἅφαιστος* conf. Koen. ad Greg. p. 197.

III.

Hesychius v. *Φρύγιον ἱστόρησον πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἐπικενώμενος.* Ad quem locum Sopingius: » Forte *Φρύγιον στόρησον π. Ἐ. ἐν Κ. ἐπὶ*

» χιτῶνος. Lusit scilicet ambiguitate vocis, quae et » *lignum siccum* et *vestem* significat.“ etc. citatque Pollucem VII. 77. Conf. Grysar p. 224 seq. Alii alia de hoc loco commenti sunt, quae vide.

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΝΝΑ.

Ita hujus dramatis titulum scribendum esse monuit Porsonus, quem secuti sunt Gaisfordius in Hephaestionis, Dindorfius in Athenaei editione. *Λογίννα* femininum foret τοῦ *Λόγος*. Verumne Porsonus assecutus sit fabulae titulum, dictu est difficile. Adscribam librorum lectiones virorumque doctorum conjecturas in posteriore tituli particula mire discrepantes. Bis ab Athenaeo haec fabula laudatur Lib. III p. 106 e et Lib. VIII p. 338 c, semel ab Hephaestione in Enchir. p. 45 ed. Gaisf. *λογιναὶ* apud Athen. p. 106 *P* Ald. et Cas. *λογιναι* sine accentu ibid. *A*. *λόγον εἶναι* libri Athenaei p. 338. *λογίνα* habent MSS. Hephaestionis. *λογγῖνος* Schol. Hephaest. et Turnebus. *Λόγος καὶ Λογία* aliud Scholium p. 184, quod probat Meursius ad Helladii Chrestomath. p. 62. *Λόγος ἡ Λογικὴ* Fabricius Bibl. Gr. T. I p. 677. *Λόγος καὶ Λογικαὶ* Hermannus de Metris p. 298. *Λογος καὶ Λογίνα* Schweighaeuserus Animadv. I p. 231. *Λογιος καὶ Λογία* Harless de Epicharmo p. 62. *Λόγος καὶ Λογεῖνα* Grysar p. 287, eamdemque lectionem commendaverat Casaubonus. *Λόγος ἡ Λογῖναι* scripserat Vossius de Poëtis Graecis Cap. VI.

I.

Athenaeus VIII p. 338 d. τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παίζει· ὥσπερ ἐν Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ·

Ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπί γ' ἔρανον ἑστιῶν.

Β. Ἦ παμπόνηρον ὄψον, ὦ τᾶν, ὁ γέρανος.

Α. Ἀλλ' οὔτι γέρανον, ἀλλά γ' ἔρανόν τοι λέγω.

Porsonus Advers. p. 102 correxit ἀλλά γ' ἔρανον, quod recepit Dindorfius. ἀλλ' ἔρανον libri. Schweighaeuserus, ut metro succurreret, ἔρανόν γε edidit. Eustathii locum huc pertinentem, quamvis longiorem, adscribam. Hic ad Odyss. I p. 1634 agens de Ulysse, apud Homerum Οὖτιν se, non Οὔτινα, appellante, quia tunc Polyphemus de *Nemine* cogitare potuisset, ita pergit: ἡ δὲ τοιαύτη Ὁμηρικὴ δεξιότης ὑποκινήσασά τινας τῶν νεωτέρων εἰς ὅμοιον ζῆλον, ἀπήγαγεν εἰς ἀστεϊσμούς. Ἐπίχαρμος γοῦν εἰπὼν τὸ, Ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπί γ' ἔρανον ἑστιῶν. ὃ δὴ ἀπαλλαγὲν τῆς συναλιφῆς, ἐράνου ἑστίασιν δηλοῖ. καὶ ἀκούσας δῆθεν ἔκ τινος τὸ, Ἦ παμπόνηρον ὄψον ὦ τὰν ὁ γέρανος, διασαφεῖ ἐπαγαγὼν τὸ, Ἀλλ' οὔτι γέρανον ἀλλ' ἔρανόν τοι λέγω. Καὶ τοῦτο μὲν, εἰλῆφθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι. ὡς κἀνταῦθα τοῦ ἀστείου ἀκροατοῦ, νοοῦντος συναλιλῆφθαι τὸ Ὁμηρικὸν ῥητὸν ἐκ τοῦ, οὔτινα ἐγὼ πύματον ἔδομαι. Ὁμήρου δὲ, εἰπόντος ἐν Ἰλιάδι μὲν τὸ, δῖ' Ἀφροδίτη, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ, ἀλλ' ἄγε δῖ' Εὔμαιε, περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ῥηθήσεται. παλαιός μέν τις ἐπίγραμμα τωθαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν Ἄκρωνα ἔγραψεν οὕτως· Ἄκρων' ἰατρὸν ἄκρον Ἀκραγαντίνων. ἐπίτηδες οὕτω γράψας ἐκεῖνος, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος. οἱ δὲ

νώτεροι ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες, πολλὰ δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς εἴρηται ὅμοια ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, γρίφους ἐμελέτησαν πλέκειν οὓς ὠνόμασαν σχέδη. τὴν ἀρχὴν μέν, λεπτούς τινας, καὶ οἵους ῥᾷον ἐκδιαδρασκεσθαι. τέλος δέ, ἁδρούς καὶ δυσδιαφύκτους. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ τὸ ῥηθὲν τοῦ Ἐπιχάρμου νόημα, ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ ἐπιγράμματος, καὶ ὅσα δὲ ἀρχαῖα τοιαῦτα, θαυμασίως ἐκάλουν ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἐπίχαρμος, λόγον ἐν λόγῳ αὐτὰ εἰπών, διὰ τό, ὡς ἐν αἰνίγματι ἄλλον μὲν εἶναι τὸν λαλούμενον λόγον ἕτερον δὲ τὸν νοούμενον. κ. τ. λ. Conf. Muller Dorier II p. 392.

II.

Hephaestio Enchir. p. 45 ed. Gaisf. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητής, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ·

Οἳ τοὺς ἰάμβους καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,
Ὃν πρᾶτος εἰσηγήσαθ' Ὡριστόξενος.

Conf. Schol. Aristophanis ad Plutum p. 140 Hemst. V. 1 καττὸν ἀρχαῖον correxit Porsonus. καὶ τὸν ἄριστον libri omnes. κατὰ τὸν ἄριστον legebat L. Hotchkis. καὶ τῶν ἀναπαίστων Bentlejus. κατά γε τὸν ἄριστον Hermannus. καττὸν habet Epicharmus etiam in Hebes Nupt. VII. ποττούτοισι ibid. XIII. Conf. Maittaire de Diall. p. 253. V. 2 πρᾶτος pro πρῶτος suppeditant duo MSS. ideoque jure recepit Gaisfordius.

III.

Athenaeus III p. 106 e. κουρίδας δὲ τὰς καρίδας εἴρηκε Σώφρων — Ἐπίχαρμος δ' ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ — (Vide hujus fab. Fr. III.) ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ διὰ τοῦ ω εἴρηκεν· Ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας.

Koenius ad Greg. p. 634 τοῦ ω correxit apud Athenaeum, pro quo libri τούτων habent.

ΜΕΓΑΡΙΣ.

De hujus fabulae argumento omnia sunt incerta. Grysar p. 156 statuit eam esse editam ab Epicharmo, cum Megaris in Sicilia degeret, in eaque mulierum Megarensium mores ad risum captandum propinatos esse.

I.

Athenaeus VII p. 286 c. *Ἐπίχαρμος ἐν Μεγαρίδι·*

. . . . . τὰς πλευρὰς οἷόν περ βατὶς,
Τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχησθα ἀτενὲς οἷόν περ βάτος,
Τὰν δὲ κεφαλὰν ὀστέων οἷόν περ ἔλαφος, οὐ βατὶς,
Τὰν δὲ λαπάραν σκορπίος παῖς ἐπιθαλάττιός τε οὔ.

V. 2 ἔχησθα ἀτενὲς scripsi cum Grysario p. 213, metri causa, quod in librorum lectione ἔχησθ' ἀτενὲς claudicat. ἔχησθ' ἂν corrigit Fiorillo Observ. in Athen. p. 23. V. 3 pro ὀστέων Gesnerus apud Schweigh. ὀστεᾶν conjecit. »ὀστίναν fortasse mallet alius." Schweighaeuserus. De sententiae summa Gesnerus: »Videtur »laudare *latera mollia;* sicut et *batis* piscis mollis »est; *nates* vero *solidiores,* sicut *batus* piscis solidior »ac durior est." V. 4 τε οὔ Cas. Schweigh. et Dind. τε οὖ Ald. »utrumque corrupte." Dindorf. τε οὖσαν σαννυρίων *P.* τε οὖσαν ἀννυρ *D.* Sannyrionis nomen pertinet ad sequentia Athenaei; pergit enim post allatos Epicharmi versus: *Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτι κ. τ. λ.* Fiorillo l. l. posterius hemistichium scribit ἐπιθαλάτ-

τιὸς τε ὡς, provocans ad Hesychii Interpp. v. Θὴρ ὡς, et ad Koenium ad Greg. p. 448. Comparatio illa τὰν δὲ λακιαρὰν σκορπίος quo spectet, me ignorare fateor cum Schneidero in Hist. Pisc. p. 116. Vid. Schweigh. Animadv. VIII p. 444. Βατὶς et βάτος memorantur etiam in Heb. Nupt. VIII.

II.

Hephaestio Enchir. p. 14 ed. Gaisf. *Ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μυ σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ — καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι·*

. . . . εὔυμνος
Καὶ μουσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος
Ἠχή.

Sic edidit Gaisfordius, secutus Spanhemium ad Callimachi Hymn. in Apoll. v. 31. Non improbat idem Gaisf. Arnaldi opinionem, qui cum Schol. metrum putabat trochaicum esse, et illud ἠχή (quod in trochaici initio non ferendum ei videbatur) ab Epicharmo non esse profectum; quam sententiam probavit etiam Toupius Emend. I p. 117. Conf. Gaisf. p. 219. Obstat tamen, monente Gaisfordio, MSS. auctoritas, qui omnes praeter unum, ubi locus omnino deest, ἠχή habent. ἔχουσα et φιλόλυρος habent tres libri MSS. Bibliothecae Bodleianae, Codex Harleianus itemque editio Florentina.

III.

Athenaeus IX p. 366 a. *οἶδα γὰρ καὶ οὕτως λεγόμενον, κωλεὸν, ἀρσενικῶς, καὶ οὐχ, ὡς οἱ ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, μόνως θηλυκῶς. Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Μεγαρίδι φησίν· Ὀρύα, τυρίδιον, κωλεοὶ, σφονδύλοι,*

τῶν δὲ βρωμάτων οὐδὲ ἕν. Conf. Cycl. I. Ὀρύα correxit Schweigh. recepit Dind. ὄρεα libri. ὄρυα vel ὄρουα volebat Casaubonus. Conf. Ὀρύα. τυρίδιον edd. τηρήδιον *ABP*.

ΜΗΝΕΣ.

Hoc drama uno tantum Hesychii loco diserte laudatur. Valesius ibi legendum proponebat Μισητοῖς pro Μησὶ, dicens se legisse alicubi hanc fabulam docuisse Epicharmum: quod unde habeat ignoro; nusquam enim ejus mentionem video factam.

I.

Hesychius v. Σκυφοκώνακτος. Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μησὶ, τοῖς σκύφοις περιφόρητος. Scripsi περιφόρητος pro vulg. περιφορητὴν cum Hemsterhusio ad v. περικωδωνῆσαι T. II p. 928. Σκυφοκώνακτος, monente Viro summo, est a Dorico κωνάζω, κωνάξω, quod alii κωνᾶν efferebant. Κωνᾶν, teste Hesychio, est περιδινεῖν.

II.

Hesychius v. Σκωρνυφίαν. τὸ σκάνδαλον. ἐν Μησίν· ἐν δὲ Τριακάσι, τὰ ὀσιώδη χρέα. Locum non intelligo. Σκωνυφίαν volebat Is. Vossius. Σκωρνυξίαν, *paxillum*, Pergerus. Secutus sum auctoritatem Joannis Pricaei in Ind. Auct. et Alberti ad v. Σκυφοκώνακτος, qui h. l. duas Epicharmi fabulas ab Hesychio citari censent.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΥΤΟΜΟΛΟΣ.

Argumentum fuit Ulysses Transfuga, cujus historiam narrat Helena apud Homerum Odyss. IV. 240–

258. Ulysses nimirum, cum multis plagis se lacerasset, mendici habitu indutus, explorandi causa ingressus est Trojanorum urbem: ubi quum ab Helena agnitus interrogaretur, primum callide se Ulyssem esse dissimulabat. Mox autem, posteaquam Helena juravisset, se non proditurам illum, egit cum ea de consiliis Graecorum deque insidiis struendis, atque ita salvus ad suos rediit. Fusius hoc argumentum exposuit Grysar p. 288 seqq. Conf. Argum. Cyclopis.

I.

Athenaeus IX p. 374 c. *Δέλφαξ. Ἐπίχαρμος τὸν ἄῤῥενα χοῖρον οὕτως καλεῖ ἐν Ὀδυσσεῖ Αὐτομόλῳ·*

. . . . . δέλφακά τε τῶν γειτόνων
Τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσα,
Οὐχ ἑκών· καὶ ταῦτα δή με συμβολατεύειν ἔφη
Τοῖς Ἀχαιοῖσιν, προδιδόμεν τ᾽ ὤμνυέ με τὸν δέλφακα.

Ita Schweigh. et Dind. ediderunt. Etymol. M. p. 255, 3. *Δέλφαξ: ὁ γαλαθηνὸς χοῖρος. Ἐπίχαρμος, Δέλφακά τε τὴν γείτονα τοῖς Ἐλευσινίοις φύλασσε.* Quae, monente Bekkero, in Codd. Parisinis sic sunt scripta: — *τῶν γειτόνων τοῖς ἐλευσίνοις φυλάσσω.* Eadem verba affert Zonaras in Lex. p. 480. Conf. Eustathius ad Odyss. Ξ p. 1752.

V. 1 *τῶν Γετῶν ὢν* Petitus Miscell. VI. 10. *τῶ γείτονος* Blomfieldus in Diatr. de Antimacho in Diario Classico VII p. 236. V. 2 *τοῖς Ἐλευσινίοις* praeter Etymol. habet etiam Zonaras; atque ita legit quoque Hermannus, quem vide El. Doctr. Metr. p. 85. *τοῖς ἐν λευκίνοις* volebat Petitus. *φυλάσσω* etiam Zonaras. *ἀπώλεσα* correxit Petitus, *ἀπώλεσας* libri. V. 3 ne

sit hiatus, Schweigh. *κοὺχ* volebat. *συμβολατεύειν* Hesychius expl. *συναλλατεύειν*, i. e. *pacisci*, quod magis placet, quam quod habet Schneiderus in Lexico *ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν*. V. 4 *τοῖς ἀχαιοῖσι B. προδιδόμεν* correxit Schweigh. *προδιδόμην* libri. *προδιδόμεναι* Casaubonus.

II.

Stobaeus Flor. Tit. 58, 7 ed. Gaisf. *Ἐπιχάρμου ἐξ Αὐτομόλου·*

Ἁ δ' ἡσυχία χαρίεσσα, γυνά,
Καὶ σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ.

Altera tantum tituli particula allata est, quod saepius factum a Grammaticis supra vidimus. De Dorico *πλατίον* vid. Gregor. de Diall. p. 267 ibique Koen.

III.

Athenaeus III p. 121 b. — *οἱ δὲ λεγόμενοι μελανδρύαι, ὧν καὶ Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Αὐτομόλῳ Ὀδυσσεῖ οὕτως· Ποτιφόριμον τὸ τέμαχος ἧς ὑπομελανδρυῶδες.*

Ποτιφόριμον correxit Casaubonus. *ποτὶ φόριμον P* Ald. et Cas. Accentibus caret *A*. *ἧς AB* Schweigh. et Dind. *ἧν* Ald. et Cas. *ἧρ P*. *τὸ* post *ἧς* inserit Schweighaeuserus, versumque putat esse iambicum tetrametrum brachycatalectum. Vid. Animadv. II p. 351.

IV.

Pollux IX. 41. *Ἐκάλουν δὲ τὸ διδασκαλεῖον καὶ χόρον, ὁπότε καὶ τὸν διδάσκαλον χορηγόν, καὶ τὸ διδάσκειν χορηγεῖν. καὶ μάλιστα οἱ Δωριεῖς, ὡς Ἐπίχαρμος ἐν Ὀδυσσεῖ Αὐτομόλῳ.* Conf. *Ἁρπ.* III.

V.

Antiatt. in Bekkeri Anecd. I p. 95, 27. Ἐνεδρεία: ἀντὶ τοῦ ἐνέδρα. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ Αὐτομόλῳ.

VI.

Antiatt. in Bekkeri Anecd. I p. 82, 16. Ἀνυπόδετος: Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ. Incertum est, utrum ad hanc an ad sequentem fabulam pertineat hoc testimonium. Bekkerus in Indice adscribit τῷ Αὐτομόλῳ.

VII.

Orion Thebanus Etymol. p. 139. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ· ἀλλὰ καὶ ῥέζει τι χρῶμα. ἀντὶ τοῦ βάπτει. Conf. Suidas v. Ῥέξαι, ubi recte Kusterus βάψαι correxit pro βλάψαι: eadem ratione quoque emendandum est Photii Lexicon p. 359 ed. Hermann. Etiam hic locus ad utrum Ulyssem pertineat incertum est.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΝΑΥΑΓΟΣ.

Hoc titulo Epicharmi fabula laudatur ab Athenaeo. Pollux Epicharmi citat Ναυαγὸν, quod drama recte Meursius ad Helladii Chrestomath. in Indice fabularum idem censuit atque id, quod ab Athenaeo Ulyssis Naufragi nomine laudatur. Sic etiam Ulyssem Transfugam simplici Αὐτομόλου nomine allatum vidimus. Nec probo Hemsterhusii (ad Poll. X. 134.) conjecturam, qua titulum fuisse suspicatur Ὀδυσσεὺς ἢ Ναυαγός: obstat enim Ὀδυσσεὺς Αὐτόμολος, qua ratione veri simile est eum scripsisse etiam Ὀδυσσέα Ναυαγόν: accedit librorum auctoritas, ex quibus apud Athenaeum nulla varietas notata est. Argumentum igitur

fuit Ulysses Naufragus, cujus historia ex Homero notior est, quam ut pluribus eam exponere opus sit. Conf. Arg. Cyclopis, Grysar p. 290 seqq. Incertarum Fab. Fr. III.

I.

Pollux X. 134. *Ὀρθίαξ δὲ τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω, καρχήσιον· καὶ ἔστι τοὔνομα τὸ ὀρθίαξ, ἐν Ἐπιχάρμου Ναυαγῷ.*

II.

Athenaeus XIV p. 619 a. *ἦν δὲ καὶ τοῖς ἡγουμένοις τῶν βοσκημάτων ὁ βουκολιασμὸς καλούμενος. Διόμος δὲ ἦν ὁ βουκόλος Σικελιώτης ὁ πρῶτος εὑρὼν τὸ εἶδος· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀλκυόνι καὶ ἐν Ὀδυσσεῖ Ναυαγῷ.*

ΟΡΥΑ.

Athenaeus III p. 94 f. *Χορδῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει, ἐπιγράψας τι καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν.* Conf. Eustath. ad Odyss. Φ p. 1915. Voc. *ὀρύα* occurrit etiam in Megaridis Fr. III. Cf. Cycl. I. Est autem *ὀρύα*, Hesychio teste, *χορδὴ ἑφθή*, *farciminis* genus quoddam. Idem Hesychius alio loco habet: *Ὀροῦα· χορδὴ καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα:* de quo loco vide Interpp. Casaub. et Schweigh. ad Athenaei locum allatum.

ΠΕΡΙΑΛΛΟΣ.

Ita Codicum MSS. auctoritate scribendum puto dramatis titulum, qui variis modis scribebatur. Dalecampius ex edita olim apud Athenaeum IV p. 183 c. scrip-

tura legebat Περίαλος, quod *Perialus* sive *Erro* interpretabatur. Confirmat hanc lectionem MS. *P* Athenaei l. l. Alii, teste Vossio de Poetis Graecis Cap. VI, Περίλαλος scripserunt. Casaubonus Περίλαος conjecit. Idem vero recte monuit: »Sed et Περίαλλος Graecum »vocabulum est, de eo, *qui caeteris praestat, aut* »*vult videri praestare.*"

I.

Athenaeus IV p. 183 c. τῶν δὲ παριαμβίδων Ἐπίχαρμος ἐν Περιάλλῳ μνημονεύει οὕτως·

. . . . . Σεμέλα δὲ χορεύει,
Καὶ ὑπάδει σφιν σοφὸς ἐν κιθάρᾳ παριαμβίδας. ἁ δὲ γεγάθει,
Πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα.

Παριαμβίδες, auctore Polluce IV. 83, sunt νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσηύλουν. V. 1 Jacobsius apud Schweigh. corrigit: Σεμέλας δὲ χορεύει παῖς. Grysar p. 295 totum Athenaei locum et Semeles etiam nomen depravatum statuit: quo jure nescio. V. 2 καὶ ὑπάδει σφιν emendavit Grotefendus apud Schweigh. Animadv. VIII p. 426. ὑπαλίσφιν libri, quod edidit quoque Dind. ὑπαυλεῖ σφιν Schweigh. ὑπ' αὐλόφιν καὶ κιθάρᾳ καὶ παριαμβίδεσι Casaubonus. ὑπαυλοῦσί σφιν σοφῶς κιθάρας παριαμβίδας Villebrunius. ὑπαυλεῖ σφι σοφός τις κιθάρᾳ παριαμβίδας Grysar p. 207. ἐν κιθάρᾳ Grotefendus, quod recepi. ἐν omittunt Schweigh. et Dind. γεγάθει scripsi cum Schweigh. et Dind. Vid. Schweigh. Animadv. II p. 675. γεγαθεῖ scribebatur. γεγηθῃ *B.* γεγάθῃ *P.*

II.

Athenaeus IV p. 139 b. (e Polemone περὶ τοῦ παρ.

Ξενοφῶντι κανάθρου) τὸ δὲ ἄϊκλον ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Ἐλπίδι φησίν· Ἐκάλεσε γάρ τύ τις ἐπ' ἄϊκλον ἑκών, τὺ δὲ ἑκὼν ᾤχεο τρέχων. τὰ αὐτὰ εἴρηκε καὶ ἐν Περιάλλῳ. Vid. Ἐλπ. ἢ Πλ. II. Videtur proverbium fuisse Epicharmi tempore. Conf. Grysar p. 216.

ΠΕΡΣΑΙ.

De argumento omnia sunt incerta. Haud improbabilis tamen est Mulleri sententia, qui statuit Persarum argumentum desumtum fuisse ex istorum temporum historia: novimus enim Epicharmum Gelonis aetate in aula Syracusana versatum esse. Vid. Dorier II p. 358.

I.

Pollux IX. 92. ἡ δὲ τῶν πολλῶν καὶ ἰδιωτῶν χρῆσις τὸν χαλκὸν τὸ ἀργύριον λέγει· οἷον, οὐκ ἔχει χαλκόν, καί, ὀφείλω χαλκόν· εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν Ἐπιχάρμου Πέρσαις· Χρυσὸν καὶ χαλκὸν ὀφείλων. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅστις βιάζοιτο. In his χρυσὸς de divitiis atque opibus, χαλκὸς de pecunia est dictum. Vid. Hemst.

II.

Etymol. M. p. 155, 35. Ἀσκωλιάζω] ἀσκωλιάζειν ἐστί, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν. εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησίν. Conf. Philemon Grammaticus p. 276 ed Osann.

Epicharmi Persae saepius cum Phrynichi et Aeschyli

Persis commutati sunt: qua de re monuit Passovius Melett. crit. in Aeschyli Pers. p. 43. Atque hanc ob causam Blomfieldus ad Pers. v. 897 videtur apud Athenaeum III p. 86 b Epicharmi nomen pro Aeschylo substituere voluisse. Ibi enim Athenaeus: *Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τινὰς νήσους νηριτοτρόφους εἴρηκεν.* Cujus rei in Aeschyli Persis nullum vestigium apparet.

ΠΙΘΩΝ.

Semel tantum hujus fabulae fit mentio, apud Pollucem, ubi laudatur *Ἐπίχαρμος Πίθωνι.* Rectius fortasse ibi cum Jungermanno scribas *Πιθῶνι*, ut sit nomen dramatis ita dicti a vini apothecis, de quibus Pollux VI. 15 et VII. 163. Kuhnius conjecit *Πύθωνι*, quod aliquando etiam Hemsterhusio venerat in mentem, qui tamen ea correctione non opus esse ducebat, cum MSS. vulgatae lectioni favere videret.

Pollux X. 179. *Εἴη δ' ἂν καὶ κοῖξ ἕν τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κοῖν καλοῦσιν, ὡς Ἐπίχαρμος Πίθωνι·*

Ἢ θύλακον βόειον, ἢ κοῖν φέρειν ἢ κωρυκίδα.

Pro *βόειον* MSS. *βοῖον* et *βόφον*, et *ἀκωρυκίδα* pro *ἢ κωρυκίδα* habent. Vid. Hemst. ad h. l. de metro Grysar p. 227.

ΠΥΡΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΜΑΘΕΥΣ.

Hoc nomine Athenaeus citat Epicharmi fabulam, cujus titulum fuisse *Πύῤῥα ἢ Προμαθεύς* MSS. auctoritate adductus statuit Hemsterhusius ad Poll. X. 82. Vulgabatur olim apud Pollucem *Πυρκαΐ Προμηθεῖ*.

unde Casaubonus etiam Athenaeo *ἐν Πυρκαεῖ Προμηθεῖ* pro *ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ* restituere volebat. Minus recte, ut videtur. Vide Interpp. et inprimis Hemst. ad Poll. l. l. More solito subinde altera tantum tituli particula affertur: sic Athenaeus Pyrrham, Etymologus Prometheum laudat. Atque huc etiam pertinere videntur verba Grammatici cujusdam in Bekkeri Anecd. qui Epicharmi citat Deucalionem; fortasse enim hoc etiam nomine veteres celebraverint Epicharmi drama, quia Deucalionis in eo partes haud minimae fuerint. De argumento Hemsterhusius ad Poll. » Egisse Epi» charmum in ista fabula de hominum origine, uti » vel a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti, » manifestum est e Pindari Schol. ad *Εἰδ.* Olympion. » Θ. (Vol. II p. 384 Heyn.) *Πύῤῥα δὲ ἡ Δευκαλίωνος » γυνὴ θυγάτηρ Ἐπιμηθέως· καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος » ἀπὸ τῶν λίθων λάους τοὺς ὄχλους φησὶν ὠνομᾶσθαι·* » hic enim eruditum Interpretem Pyrrham Epicharmi » fabulam innuere, mihi perspicue constat: dimanavit » itaque ab Epicharmo celebris illa vocabuli *λάος* no» tatio *ἀπὸ τῶν λαῶν*, a lapidibus, quam ille luden» do forsan ibi finxerit." Haec Vir summus. Notissimam igitur Promethei, Deucalionis et Pyrrhae historiam poëta sui dramatis fecit argumentum, de quo plura vide apud Grysarium p. 279 seqq.

I.

Athenaeus III p. 86 a. — *πάλιν ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ φησι·*

Τὰν τελλίναν τόν τ' ἀναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς Ὅσσα.

Τὰν Schweighaeuserus. *κὰν* legebatur. *καὶ* Casaubonus, Porsonus Advers. p. 60 et Dind. *τελλίναν* correxit Casaubonus. *τις ἐλλήνων* libri. *τελίναν* metrum postulare videbatur Schneidero (in Lex. s. v. *τέλλη*). *τόν τ' ἀναρίταν* Schweigh. *τὸν ἄνδρα τ' ἂν* libri. *τε κ' ἀναρίταν* Casaubonus. *κἀναρίταν* Porsonus et Dind. *Ἀναρίτας* memoratos etiam vidimus in Heb. Nupt. I. v. 5. De imperativo Dorico *θᾶσαι* vid. Koen. ad Greg. p. 223. *ὅσα B.*

II.

Etymol. M. p. 725, 25. *στατῆρες, οἱ χρεῶσται· οἷον·*

Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς.

Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ. Grotius in Excerpt. p. 475 *ἀποδοτῆρες δ' οὐδ'* legit.

III.

Etymol. M. p. 589. *Μοῦσα] τινὲς φασὶ μύουσαν εἶναι αὐτήν· ἡ γὰρ μουσικὴ οὐδὲν διαφέρει μυστηρίων. ὡς δὲ ἄλλοι, μῶσα τις ἐστί· μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ· Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός· Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα. — καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ (ὅ ἐστι τὴν τοῦ λόγου) μητέρα, Μαῖαν λέγει, παρὰ τὴν ζήτησιν καὶ εὕρεσιν τῶν μαθημάτων· καὶ μαίω τὸ ζητῶ· ὅθεν καὶ μαῖα καὶ μοῦσα.* Propter Pyrrhae et Deucalionis mentionem non dubitavi h. l. ponere. A Dorico et Aeolico verbo *μῶσθαι* habemus alibi apud Epicharmum *μῶσο* et *μῶται.* Conf. Valck. ad Theocriti Adon. p. 276. Incert. Fab. Fr. XXI et XCIX.

IV.

Athenaeus X p. 424 d. *Τῷ δὲ ἀκρατέστερον Ὑπερίδης κέχρηται — τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀνιηρέστερον —*

καὶ Ἐπίχαρμος δ᾽ ἐν Πύῤῥᾳ εὐωνέστερον ἔφη. MSS. *B* et *P* pro *Πύῤῥᾳ* habent *πύρα;* sed *Πύῤῥᾳ* jam legunt Ald. et Cas. *εὐωνέστερον* ex Epicharmo attulit etiam Eustathius ad Iliad. I p. 746, 46. *εὐωρέστερον* in apocryphis libris et vetustis esse monuit Casaubonus.

V.

Antiatt. in Bekkeri Anecd. I p. 90, 3. *Δεούμεθα: ἀντὶ τοῦ δεηθησόμεθα. Ἐπίχαρμος Δευκαλίωνι.*

VI.

Pollux X. 82. *παρὰ μέντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν Πύῤῥᾳ ἢ Προμηθεῖ, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται (ἡ μαγὶς) Κύλικα, μαγίδα, λύχνον. Μαγὶς* scilicet proprie dicebatur de mensa sacra, cui prosecta aliaque peragendo sacrificio imponebantur. Epicharmus vero, Cercidas et Sophocles etiam ad humanum usum hoc vocabulum accommodarunt atque usurparunt *ἀντὶ τῆς τραπέζης*, ut ait Helladius in Chrestomathia. Vid. Photii Biblioth. p. 1589 ed. Hoesch. Thes. Antiqq. Gr. Vol. X p. 973.

ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

Athenaeus VII p. 277 f. *Ἐπίχαρμος ἐν Σειρῆσι·*

Α. Πρωῒ μέν γ᾽ ἀτενὲς ἀπ᾽ ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες
Στρογγύλας, καὶ δελφακίνας ὀπτὰ κρέα καὶ πωλύπους·
Καὶ γλυκύν γ᾽ ἐπ᾽ ὦν ἐπίομες οἶνον. Β. Οἴμοι μοι τάλας
Περὶ σαμά με καλοῦσα κατίσκα λέγει. Α. Φοῦ τῶν κακῶν!
Ὅκκα πάρα τρίγλαι τε καὶ παχῆαι κάμίαι δύο
Διατεταγμέναι μέσαι, φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆς
Σκορπίοι τε.

V. 1 *μέν τ'* *B.* *ἀποπνρίζομες* volebat* Schweigh. *ἀποπνρίζομες ἀφύας* Fiorillo Observ. in Athen. p. 22. V. 2 *δελφακίνας ὀπτὰ κρέα* ediderunt etiam Schweigh. et Dind. Recte tamen non ferendam esse hanc lectionem statuit Schweighaeuserus. *καὶ δελφακίνα γ' ὀπτάομεν* emendavit Casaubonus. *καὶ δελφακίνεα γ' ὀπτὰ κρ.* Schweigh. *καὶ δελφακίων ἀπ' ὀπτὰ κρ.* Fiorillo. *καὶ δελφακίν' ὀπτάομες κρ.* Grysar p. 212. *πωλύπους* dedi cum Schweigh. et Dind. propter Athenaei monitum Lib. VII p. 318 f. Conf. Heb. Nupt. XI. *πολύποvς* *P* Ald. et Cas. *πολύποδας* Fiorillo. V. 3 *ἐπῶν* *AP.* *ἐπὶ τῶν* Fiorillo. *οἶβοι βοι* *AD.* Alterum *μοι* omittit *P.* *τάλις* S. Petitus Miscell. VI. 6. de qua emendatione vid. Schweigh. ad h. l. Maittaire de Diall. p. 268. V. 4 desperatus videtur. *λέγοι* *B.* *φον* *BC.* Nihil amplius e Codd. notatum video. *σᾶμα* quid sit h. l. prorsus incertum est. Conf. Schweigh. Animadv. *κατέσχε λογοις* conjecit Petitus. *μ' ἀνακαλεῦσ' ἴσχει λόγοις*, aut *ἴσχεν λέγει* Schweigh. *τρὶς ἅμα μ' ἐπικαλοῦσα κατίσχει, καὶ λέγει* Fiorillo. *κάκιστα λέγει* Grysar, qui v. 3 *τάλις* quoque probavit. *φεῦ* Ald. et Cas. *φου* Dind. *φεῦ* Schweigh. et Fiorillo. V. 5 *ὃ καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ πάχηα κἀμίαι δύο* vulg. *Ὄκκα παρα τρίγλαι τε καὶ παχεῖαι γ' ἀμίαι δύο* emendabat Casaubonus. *ὄκκα πάρα τρίγλαι τε* cum Schweigh. recepi. *παχῆαι* Koenius ad Greg. p. 261 et Schweigh. *γ' ἀμίαι* probavit Koenius. *κἀμίαι* Schweigh. V. 6 *τοσσαῦται* Schweigh. et Dind. *τοσαῦται* *P* Ald. et Cas. *παρῆς* etiam correctum a Schweigh. receptum a Dindorfio. *παρῆν* Ald. et Cas.

ΣΚΙΡΩΝ.

Hic titulus fuit dramatis Epicharmei, non *Σκύρων*, ut ex edita olim apud Pollucem scriptura putabat Meursius in Indice fabularum. Vide Interpretes ad Poll. X. 87. De argumento omnia sunt incerta. Conf. tamen Muller Dorier II p. 357.

Pollux X. 87. *καὶ λεκίδα δὲ Ἐπίχαρμος εἴρηκεν ἐν Ἥβης γάμῳ — ἐν δὲ Σκίρωνι· Καὶ πηλίνων λεκίς.* *πηλινὴ λεκὶς* malebat Salmasius. *πηλίνων λεκὶς* libros MSS. secutus dedit Hemsterh. idque recte exponere Jungermannum judicat. Est enim *λεκὶς τῶν πηλίνων, λεκὶς ἐκ πηλοῦ, χοϊκή*, ut Hesychius explicat voc. *πηλινός*. Conf. Heb. Nupt. XXIV.

ΣΦΙΓΞ.

De fabulae argumento nihil memoriae tradiderunt veteres.

I.

Athenaeus II p. 49 c. *Ἐπίχαρμος·*

Α. Τί δὲ τάδ' ἐστί; Β. δηλαδὴ τρίπους. Α. τί μὰν ἔχει πόδας
Τέτορας; οὐκ ἔστιν τρίπους, ἀλλ' ἔστιν οἶμαι τετράπους.
Β. Ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους. Α. τέτοράς γε μὰν ἔχει πόδας.
Οἰδίπους τοίνυν ποκ' ἦσθα, νῦν δ' αἰνίγματ' οὐ νοεῖς;

V. 1—3 *τί δὲ — τρίπους* affert Eustathius ad Odyss. *Α* p. 1398, 19. V. 1 *τί δὲ τοῦτ' ἔστι;* Grotius in Excerptis p. 481. *τί δὲ τόδ' ἐστὶ δηλαδὴ τρίπους* Vir Doctus apud Schweigh. Animadv. III p. 617. *τί μὰν ἔχει* Eustathius et Dind. *τίμανον ἔχει* *BCD*.

τιμὰν οὐ. ἔχει Ald. *τί μὰν οὐκ ἔχει* Cas. *τί μαν; πόδας οὐκ ἔχει* Grotius. *ὅ τι γε μὰν ὢν ἔχει* Schweighaeuserus Animadv. VIII p. 402. *τί δ' ὢν ἔχει πόδας* Vir Doctus. *ὅ τι μὰν ἔχει ποδας* Grotefendus apud Schweigh. Animadv. III p. 617. V. 2 *τέτορας* Grotius, Schweigh. (Animadv. VIII p. 402) Grotefendus, Dind. *τέτταρας* libri et Eustathius, quem *τέτορας* aut *τέττορας* voluisse apertum est. Vide Dind. Annot. crit. *τέττορας* Vir Doctus et Grysar p. 215. *ἐστιν* Dind. *ἔστι* scribebatur. *ἐστιν* post *ἀλλ'* inserui cum Schweigh. l. l. *ἐστὶν* Grotefendus et Dind. *ἀλλὰ γ' οἶμαι* Grotius, Vir Doctus, Grysar, atque ita etiam edidit Schweigh. In priore hujus versus parte *οὐκ οὖν ἐστι τρίπους* legit Grysar. V. 3 *ὄνομα B. αὐτῇ* Eustathius. Post *τρίπους* alterum feci loquentem. *τέτορας* Cas. Grotius, Schweigh. Grotef. Vir Doctus itemque Dind. *τέττορας* *BCD* et Grysar. *τέτταρας* Ald. Totum versum ita scribebat Vir Doctus: *ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους μάν. κὰν τέτορας ἔχει πόδας.* V. 4 *αἰνιγμά τοι νοεῖς* *BCD*. *αἰνίγματ' οὐ νοεῖς* Ald. et Cas. *Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦσθα, κ' οὐ νοεῖς αἰνίγματα* Grotius. *Οἰδίπους τύχῃ ποτ' ὤν, αἰνίγματ' οὐ νοεῖς* Casaubonus. *Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἐσσὶ, αἰνίγματα τοι τὺ νοεῖς* edidit Schweigh. *Οἰδίπους τὺ μάν ποτ' ἦσθα, νῦν δ' αἰνίγματ' οὐ νοεῖς* Vir Doctus. *Εἰ δίπους τοίνυν ποτ' ἦν, αἰνίγματ' Οἰδίπου νοεῖς* Grotefendus. *Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦν, αἰνιγμά τοι νοεῖς* Dind. *Οἰδίπους τοίνυν ποκ' ἦσθα· καὶ αἰνίγματ' οὐ νοεῖς;* Grysar.

Jam olim aenigma, quod proponitur, et Oedipi

nomen Casaubono et Schweighaeusero injecere suspicionem, hoc fragmentum Epicharmi pertinere ad Sphingem; quibuscum omnino facio ideoque hoc loco edere non dubitavi.

II.

Athenaeus III p. 76 c. *τῶν δ' ἐρινῶν σύκων* (*μνημονεύει*) *Εὐριπίδης — καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί·*
Ἀλλ' οὐχ ὁμοιά γ' ἐρινοῖς οὐδαμῶς. *γ' ἐρινοῖς P. γ' ἐρίνοις* scribebatur. *γοῦν ἐρίνοις* Schweigh. *γ' ἔστ' ἐρίνοις* Erfurdtius apud Dindorfium.

III.

Stephanus Byzant. v. *Χιτώνη, οὕτως ἡ Ἄρτεμις. Λέγεται καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ. Ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί·*

Καὶ τὸ τῆς Χιτωνίης αὐλήσατό τίς μοι μέλος.

Legendum fortasse *τᾶς Χιτωνίας*. Malim etiam *αὐλησάτω*. Corrupta Stephani verba *παρὰ Μενίππῳ. Ὁ Βυζάντιος* variis modis emendarunt Viri Docti.

ΤΡΙΑΚΑΔΕΣ.

Hesychii verba, unde Viri Docti conjecerunt Epicharmum docuisse fabulam *Τριακάδες* inscriptam, haec sunt: *Σκωρνυφίαν. τὸ σκάνδαλον. ἐν Μησίν· ἐν δὲ Τριακάσι, τὰ ὀσιώδη χρέα.* Vid. *Μῆνες* Fr. II. De voc. *Τριακὰς* vide Mulleri Dorier II p. 82 ibique not.

ΤΡΩΕΣ.

I.

Zenobius Proverb. IV. 7 ed. Schotti. *Ἐκ παντὸς ξύλου κίων ἂν γένηται. Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ*

μὲν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας πιπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἐπίχαρμος ἐν Τρωσίν. Pro κίων alii κοῦφον, κυφὸν et κύφον legunt. ἂν delevit Grotius.

II.

Macrobius Saturn. V. 20. ubi agit de cacumine Idae montis, quod Gargara appellatur: »Epicharmus vetustissimus poëta in fabula, quae inscribitur, *Troës*, ita posuit:

Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

I.

Athenaeus IX p. 371 f. *μνημονεύει τῶν γηθυλλίδων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτῃ οὕτως· Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο.*

Unus *B γαθυλλίδες* habet. *γαθυλλίδας AC* Schweigh. *γηθυλλίδας P* Ald. et Cas. Cum Dindorfio *γαθυλλίδες* scripsi.

II.

Athenaeus XIV p. 628 b. *Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτῃ ἔφη·*

Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὅκχ' ὕδωρ πίῃς.

ὅκχ' emendavit Casaubonus, probantibus Bentlejo in Epist. ad Millium p. 64, Koenio ad Greg. p. 188, itemque Schweigh. et Dindorf. qui *ὅκχ'* receperunt. *οὐχ P* Ald. et Cas. Koenius etiam l. l. *ἔσσι* pro *ἔστι* legi jussit, quod, judice Schweighaeusero, aut imprudenti ei excidit, aut ab operis peccatum est, cum *ἐντι* scribi

voluisset ille. Eamdem formam Doricam restituit etiam Bentlejus.

III.

Pollux X. 71. Ἐπίχαρμος μέντοι ἐν Φιλοκτήτῃ διακρίνειν ἔοικε κάδον καὶ ἀμφορέα εἰπών·

Οὔτ' ἐν κάδῳ δηλοίμην, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Ita Pollucis verba lego. Olim quum legeretur ἐν Φιλοκνίδῃ, Viri Docti variis modis emendare sunt conati. MSS. Φιλοκλίνῃ et Φιλοκρίνῃ dant, unde Kuhnius Φυλοκρίνῃ conjiciebat. Hemsterhusius Φιλοκλίνῃ probabat, quod jam placuerat Jungermanno, quodque ita interpretabantur, ut dicerent intelligi hominem supinum, qui lecto semper esset affixus, ut animo suo pigro et illiberali obsecundaret. Seberus autem, uti etiam Meursius in Indice fabularum, ἐν Φιλοκτήτῃ legi jusserunt, ut eadem significetur fabula, quam bis laudavit Athenaeus. Quorum sententiam amplexus sum.

In Epicharmi versiculo κάδδῳ legebatur olim pro κάδῳ, adversante metro. δήλεσθαι Hesychius explicat θέλειν, βούλεσθαι. Toupius Emend. in Suid. P. II. Opusc. Crit. p. 203 Lips. pro δηλοίμην emendat δηλὸς μὲν, putans δηλὸς Siculis idem esse, quod Ionibus πηλὸς, dicique de vino. Conf. Interpretes ad Theocr. X. 13.

ΧΟΡΕΥΟΝΤΕΣ.

De hac fabula hoc unum tantum novimus, eam metro anapaestico fuisse conscriptam. Vide Ἐπινίκιον.

ΧΥΤΡΑΙ.

De voc. χύτρα vid. Greg. p. 341 ibique Koen. Cf. *Διόνυσοι.*

Pollux IX. 79. *ὁ δὲ νοῦμμος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων· ὁ Ἐπίχαρμος τε γὰρ ἐν ταῖς Χύτραις φησίν·*

Ἀλλ' ὅμως καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες εὑρήσουσί μοι
Δέκα νόμως, πωλατέαι γὰρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος.

καὶ πάλιν·

. . . . κᾶρυξ ἰὼν
Εὐθὺς πριῶ μοι δέκα νόμων μόσχον καλάν.

Variis modis hos versiculos tentarunt Viri Docti. V. 1 *δέ* post *εὑρήσουσι* inserit Ed. Hemst. legebatur enim *δέ μοι καὶ νούμμους*, quod primus in *μοι δέκα νούμμους* mutavit Bentlejus Respons. ad C. Boyle p. 263. *Πῖος* Bentlejo est verbum Doricum, unde *πιότερος, πιότατος.* Vide Hemsterh. ad h. l. V. 2 *νόμως* et in fragm. seq. *νόμων* dedi cum Toupio in Suidam II p. 158 et Valckenario ad Theocr. Adon. v. 16. Conf. Pierson ad Moerin p. 350. *πωλατέαι γὰρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος* correxit Bentlejus. *πωλατιᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς* Ed. Hemst. Totum fragm. ita constituit Scaliger:

Ἀλλ' ὅμως καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες, εὑρήσουσι δέ
Μοι καὶ νούμμους καὶ γὰρ ἐντὶ πωλατιᾶς τᾶς ματέρος.

Plane aliter metrum constituunt Jungermannus et Kuhnius; minus recte, ut videtur. Kuhnius scribit:

Ἀλλ' ὅμως καλαὶ πίοι ἄρνες
Εὑρήσουσι δή μοι καὶ νούμμους·
Πωλατιᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρός.

Jungermannus ejecto voc. *νούμμων* legit:

. . . . . *Ἀλλ' ὅμως*
Καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες, εὑρήσουσι δέ
Μοι καὶ νούμμους; πωλατιᾶς γάρ ἐντὶ τᾶς
Ματρός.

Bentlejus l. l. hos constituit trochaicos:

Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι
Δέκα νούμμους, πωλατέαι γάρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος.

Hemsterhusius postrema legebat: *πωλατέαι γάρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς*, isto sensu, *vendendas enim eas habet mater*. Koenius ad Greg. p. 281 in priore versu cum Bentlejo faciens, alterum ita scribit: *Δέκα νόμως, πωλατικᾶς γάρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς*, *sunt enim matris vendacis*, citans Onomasticum vetus: *vendax*, *πωλητικός*.

Alteram Epicharmi *χρῆσιν* edidi prout emendata est a Valckenario. *κήρυξ* Kuhnius. *πρίω* Bentlejus p. 262. *καλὴν* Kuhnius et Bentlejus.

FRAGMENTA INCERTARUM FABULARUM.

I.

Diogenes Laërtius III. 9. *πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμῳδοποιοῦ προσωφέληται* (*ὁ Πλάτων* sc.), *τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἅ ἐστι τέτταρα· ἔνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα· φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων· σκεπτέον δέ, ὁ Πλάτων φησὶν, αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῷ μηδὲ ποσῷ διάμενον, ἀλλ' ἀεὶ ῥέον καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἄν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε*

τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων· ταῦτα δ' ἐστὶν ὧν ἀεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε· νοητὸν δέ, ἐξ οὗ μηδὲν ἀπογίνεται, μηδὲ προσγίνεται· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ τῶν ἀϊδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὅγε Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν·

Α. Ἀλλ' ἀεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, καὶ ὑπέλιπον ου πώποκα·
Τάδε δ' ἀεὶ πάρεσθ' ὁμοια, διὰ δὲ τῶν αὐτῶν ἀεί.
Β. Ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
Α. Πῶς δέ; κ' ἀμάχανόν γ' ἀπο τινος· μὴ ὅτι πρᾶτον μόλοι.
Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδὲν, οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον.
Τῶν δέ γ' ὧν ἄμμες νῦν λέγομεν ὧδ' εἶναι μέλλει τάδε·
Αἰ ποτ' ἀριθμόν τις περισσὸν, αἰ δὲ λῆς τὸν ἄρτιον
Ποτθέμεν λῆ ψᾶφον, ἢ καὶ τᾶν ὑπαρχουσᾶν λαβεῖν,
Ἦ δοκεῖ κά τοι καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν; Β. Οὐκ ἐμὶν τάχα.
Οὐδὲ μὰν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχὺ ἐὸν λῆ τις ποτθέμεν
Ἕτερον στερρὸν μᾶκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν,
Ἔτι χ' ὑπάρχοι κεῖνο τὸ μέτρον. Οὐ γάρ; Ὧδε νῦν ὅρη
Καὶ τὼς ἀνθρώπως. ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει.
Ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.
Ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν, κοὔποκ' ἐν ταυτῷ μένει,
Ἀλλὰ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ τοῦ παρεξεστακότος.
Καὶ τὺ δὴ κἀγὼ χθὲς ἄλλοι, καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες,
Καὖθις ἄλλοι, κοὔποχ' αὐτοὶ τελέθομες καττὸν λόγον.

V. 1 ἀεὶ τοὶ pro vulg. ἀεί τοι correxit Is. Casaubonus, quod cum Grotio Excerpt. p. 479 recepi. ὑπέλιπον δ' οὐ omisso καὶ Iidem. V. 2 ου post ομοια inserunt Scaliger et Casaubonus, vehementer improbante Marquardo Gudio, quem vide. ὅμοιον, διά τε Kuhnius. V. 3 μὰν καὶ χάος Casaub. V. 4 dedi cum

Grysario, quem vide de toto hoc fragm. disputantem p. 120 seqq. *Πῶς δέ; κ' ἀμάχανόν γ' ἀπὸ μηδενὸς ὥστε τι πρῶτον μόλοι* Casaub. *Πῶς δ'; ἀμάχανόν γ' ἀπὸ μηδέτινος ὅ, τι πρᾶτον μόλοι* Grotius. *Πῶς δέ κ'; ἀμήχανόν γε ἀπό τινος μηδὲν, ὅ ττι πρῶτον μόλοι* Kuhnius. *Πῶς δέ κ' ἀμήχανόν γ' ἀπό τινος μηδὲν ὅ ττι πρᾶτον μόλοι* Ed. Meib. V. 5 *ἔμολέ γα πρῶτον* Casaub. *μετὰ Δία* Gudius, cujus vide ceteras emendationes apud Menagium ad h. l. V. 6 secutus sum Grotium. *Τῶν δὲ δ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγω, μέλλει τάδ' ἔμμεναι* Casaub. *Τῶν δέ γ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγωμεν, μέλλει τάδ' εἶναι* Ed. Meib. *Τῶν δέ γ', ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγομεν, μέλλ' εἶμεν τάδε* Grysar p. 124. V. 7 *Αἲ γάρ ποτ' ἀριθμὸν τὸν περισσὸν* Casaubonus. *αἰ*, quod in Ed. Meib. abest, recepi. *ποτὶ ἀριθμὸν τὸν περισσὸν* Grotius. V. 8 *ποτθέμεν* Grotius, quod recepi. *ποτιθέμεναι* Casaub. *ποτεθέμεν* Ed. Meib. *λῇς ψᾶφον* Casaub. *λῇς ψῆφον* Grotius. V. 9 secutus sum Grotium. *ἢ ὧν δοκεῖ κά τοι* Casaub. *ἢ δοκεῖ κάτοι* Ed. Meib. *ἦμεν* Casaub. V. 10 *οὐδ' αἰ* dedi cum Casaubono et Grotio. *αἰ* abest in Ed. Meib. *λῇ τις ποτθέμεν* scribo cum Grysario p. 125. *ποτθέμεν λῇ τις* Ed. Meib. *Οὐδὲ μὰν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυαῖον καταθέμεν* Casaub. *Οὐδὲ μὰν οὐδ' αἲ κατὰ μέτρον παχυαῖον κατθέμεν* Grotius. V. 11 *λῇ τις ἕτερον μᾶκος* (*μῆκος* Grot.) Casaub. et Grotius, omisso *στεῤῥόν*. V. 12 *τῆνο* pro *κεῖνο* Casaub. et Grotius. *οὐ γάρ;* lego cum Grysario. *οὐ γὰρ ὧδε;* Casaub. *οὐ γὰρ ὧδε·* Grotius. *ὅρη* scripsi cum Casaub. *ὁρῇ* vulg. *ὁρῇ* Grotius. V. 14 *ἐνὶ* pro *ἐν* Casaub. V. 15 *κα* pro

κατά Casaub. et Grotius. κου ποκ' Grotius, quod recepi. καὶ ουποκ' vulg. V. 16 δὴ post κ' αυτο inserit Ed. Meib. Ἀλλὰ δὴ ἕτερον εἴη κ' αυτὸ τοῦ παρεξεστακότος Casaub. et Grotius. Ἀλλὰ ἕτερον ειη κ' ουκ αυτὸ τοῦ παρεξεστακοτος Grysar. V. 17 ἐχθὲς Casaubonus. V. 18 τελέθομες inserui cum Grotio. κ' ουπω γ' αὐτοὶ Ed. Meib. κ' ουποκ' αυτοὶ Casaubonus et Grotius. καὶ ουποχ' αὐτοὶ Grysar, qui τελέθομες etiam inseruit.

Ex his Epicharmi versibus, tamquam ex fonte, manavit syllogismi genus quoddam, ὁ αὐξόμενος sive ο περὶ αυξήσεως λογος: de quo vide Wyttenbachium ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 559 *A*.

II.

Diogenes l. l. ita pergit: ἔτι φησὶν ὁ Ἄλκιμος καὶ ταυτί· Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν, αἰσθητὰ εἶναι· τὰ δὲ, νοητά. ὧν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας, πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὑτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα, καὶ μονάδα, καὶ πλῆθος, καὶ μέγεθος, καὶ στάσιν, καὶ κίνησιν· δεύτερον, αυτὸ καθ' αυτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν, καὶ δίκαιον, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι. τρίτον, τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν οσαι πρὸς ἀλληλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην, η μέγεθος, η δεσποτείαν· ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, ὁμωνυμα ἐκείνοις ὑπάρχει· λέγω δὲ οἷον δίκαια μὲν, οσα τοῦ δικαίου· καλὰ δὲ, ὅσα τοῦ καλοῦ. ἔστι δὲ

τῶν εἰδῶν ἓν ἕκαστον ἀίδιόν τε καὶ νόημα, καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές. διὸ καί φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἑστάναι, καθάπερ παραδείγματα. τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περί τε τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἆρ' ἐστὶν αὔλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν οὖν.
A. Ἄνθρωπος οὖν αὔλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.
A. Φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς; τίς εἶμέν τοι δοκεῖ;
Ἄνθρωπος, ἢ οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν οὖν. A. Οὐκοῦν δοκεῖς
Οὕτως ἔχειν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ; τὸ μὲν ἀγαθὸν
Τόδε πρᾶγμα εἶμεν καὶ καθ' αὔθ'; ὅστις δέ κα
Εἰδῇ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίνεται.
Ὥσπερ γάρ ἐστ' αὔλησιν αὐλητὰς μαθὼν,
Ἢ ὀρχηστὰς ὄρχησιν, ἢ πλοκεὺς πλοκάν,
Ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὅ τι τυ λῇς,
Οὐκ αὐτὸς εἴη χ' ἁ τέχνα· τεχνικός γα μάν.

Ita Epicharmi versus possunt scribi. V. 3 *φέρε* Ed. Meib. V. 4 *οὐκ οὖν* Scaliger et Casaubonus. *δοκεῖ* Grysar p. 126. V. 5 *Οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀγαθῶ. τὸ μὲν* Scaliger et Casaub. *ἀγαθὸν* ad versum sequentem referentes, quod fecere post hos etiam Grotius Excerpt. p. 479 et Grysar, quorum ille dedit: *Οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀγαθῶ· καὶ τὸ μέν*, hic: *Τοι καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ οὕτως ἔχειν; τὸ μέν.* Ed. Meib. *περί τ' ἀγαθοῦ* habet, quod in *περὶ τοῦ ἀγαθοῦ* mutavi. V. 6 *τόδε* scripsi. *τὸ δὲ* Ed. Meib. *καὶ* ante *καθ'* metri causâ inserui. *'Αγαθὸν τόδε, πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὐτό. ὅστις δέ κα* Scaliger et Casaub. idemque dedit fere Grotius, *καθ' αὐτὸ* mutato in *αὔθ'*. Grysar *'Αγαθὸν εἶμεν τὸ πρᾶγμα καθ' αὔθ'; ὅστις δέ κα* vult.

V. 7 *τῆνο* Ed. Meib. *τῆν'* ceteri. V. 8 recepi Grotii lectionem. *Ὥσπερ γὰρ εἰ τὴν αὔλησιν αὐτὸς μαθὼν* Ed. Meib. *Ὥσπερ γα τὰν* (*γὰρ τὴν* Grys.) Scaliger, Casaub. et Grysar. V. 9 *Ἢ* omittunt Scal. et Cas. qui *Ὄρχησιν ὀρχηστάς τις* legunt, probante Grotio. *Ἢ ὄρχησιν ὀρχηστὰς* Ed. Meib. quam lectionem tenui, ordine verborum tantum mutato: quod idem fecit quoque Grysar. V. 11 *Οὐκ αὐτὸς* Scal. Cas. et Grotius. *Οὐχ αὐτὸς* Ed. Meib. et Grysar. *χ'* omisit Grotius. *γα μὰν* lego cum Grotio. *γε μὰν* ceteri.

III.

Diogenes l. l. ita pergit: *Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησίν· Εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν· διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντος τινὸς καὶ μένοντος εἶναι. μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. τίνα γὰρ ἂν τρόπον, φησὶ, διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικὸν εἰληφότα; νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητός τε καὶ τροφῆς, ὁποία τις ἐστὶν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα διότι πᾶσι τοῖς ζώοις ἔμφυτός ἐστιν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία. διὸ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;*

Εὔμαιε, τὸ σοφόν ἐστιν οὐ καθ' ἓν μόνον·
Ἀλλ' ὅσσα περ ζῇ πάντα καὶ γνώμαν ἔχει.
Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶν ἀλεκτορίδων γένος,
Αἰ λῇς καταμαθεῖν ἀτενὲς, οὐ τίκτει τέκνα
Ζῶντ', ἀλλ' ἐπῴζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν.
Τὸ δὲ σοφὸν ἁ φύσις τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει
Μόνα· πεπαίδευται γὰρ αὖ ταύτας ὕπο.

καὶ πάλιν·

Θαυμαστὸν οὐδέν ἐστι, μὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν,
Καὶ ἁνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς, καὶ δοκεῖν
Καλῶς πεφυκέναι, εἰ καὶ ἁ κύων κυνὶ
Κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοΐ,
Ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστόν ἐστιν, ὗς δ' ὑΐ.

καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων παραπήγνυσιν ὁ Ἄλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγενομένην ὠφέλειαν.

Eumaei mentio facit, ut prius horum fragmentorum ad Ulyssem Naufragum pertinere censeam, quo fortasse omnia haec, quae servavit Diogenes, referenda. V. 2 *ὅσσα* Casaub. et Grotius p. 477. *ὅσα* vulg. V. 5 *ἐπώζει* Cas. et Grotius. *ἐπωάζει* Ed. Meib. *ψυχὰν* Cas. *ψυχὴν* vulg. V. 7 *πεπαίδευται γὰρ ἂν ταύτας ὕπο* Grotius. Fuit olim etiam, qui legeret *αὐτᾶς ὕπο.* Vide Menagium ad h. l. Transtulit hos Epicharmi versus Ennius, cujus vide Fragmenta p. 182 seq. ed. Hessel.

Alterum Epicharmi fragmentum emendat G. Dindorf. Aristophanis Fragm. p. 200, ut docet Doct. S. Karsten in Xenophanis Rell. p. 199. V. 3 scripsi cum Grotio. *πεφυκέναι· καὶ γὰρ* Ed. Meib. *πεφύκειν* Grysar p. 127. V. 4 *ἦμεν* Grotius. V. 5 *ἐστιν* inserui cum Casaubono. *κάλλιστον, ὗς δὲ ὑΐ* Ed. Meib. *κάλλιστον, ὗς δὲ τῇ ὑΐ* Grotius. Conf. Petrus Victorius Var. Lect. XI. 9.

IV.

Diogenes l. l. addit: *ὅτι δ' οὐδ' αὐτὸς Ἐπίχαρμος ἠγνόει τὴν αὑτοῦ σοφίαν, μαθεῖν ἐστι κἀκ τούτων, ἐν οἷς τὸν ζηλώσοντα προμαντεύεται·*

Ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, δοκεῖ σαφὲς γὰρ ἄμμι τοῦθ', ὅτι
Τῶν ἐμῶν μνάμα ποκ' ἐσσεῖται λόγων τούτων ἔτι.
Καί λαβών τις αὐτά, περιδύσας τὸ μέτρον, ὃ νῦν ἔχει,
Εἷμα δοὺς καὶ πορφύραν λόγοισι ποικίλαν καλοῖς,
Δυσπάλαιστος ὢν τοῖς ἄλλοις εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

V. 1 Ὡς δ' ἐγὼ scripsi cum Casaubono. Ὡς δὲ ἐγὼ Ed. Meib. Ὡς ἐγὼ Grotius p. 479. Ὥστε Kuhnius. δοκεῖ pro δοκέω dedi cum Grotio, in ceteris Ed. Meib. secutus, verborum ordine tantum mutato. δοκέω γὰρ σαφὲς ἄμμι τοῦθ' ὅτι Ed. Meib. δοκέων γὰρ σαφὲς ἀμὶ Codex MS. notante Menagio. δοκέω γὰρ σαφὲς ἄμι Ed. Bas. et Steph. Casauboni lectio consentit cum Ed. Meib. (δοκεῖ γὰρ τοῦτο καὶ σαφὲς ἄμμ') ὅτι Grotius. δοκέων γὰρ σαφίσαιμι, τοῦθ', ὅτι Kuhnius. V. 3 περιδήσας olim legebatur. V. 4 πορφύραν correxit Casaub. probante Grotio. πορφυρᾶν vulg. ποικίλαν dedi cum Grysario p. 117. ποικίλας vulg. V. 5 αὐτὸς pro vulg. ὢν Toupius ad Longin. Sect. XXXIV.

V.

Stobaeus Flor. I. 14 ed. Gaisf. Ἐπιχάρμου·

Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.

Antonius Melissa, ubi citat hunc versiculum Lib. I Cap. 17 in fine (p. 22 ed. C. Gesneri Tiguri 1546), τὸν σοφὸν ἄνδρα habet.

VI.

Theodoretus de Fide I p. 15 ed. Sylb. κατὰ γὰρ δὴ τὸν Ἐπίχαρμον τὸν Πυθαγόρειον λέγω·

Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τἆλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Ita cum Theodoreto scribendum videtur. Vide Grotii Excerpta ex Stobaeo p. 33 et Moserum in Spec.

Lect. Plutarch. apud Creuzer. Meletemm. II p. 54. Nobilissimum fragmentum, interdum ne nominato quidem auctore, vel totum, vel priorem tantum ejus partem, laudarunt multi Veterum: Aristoteles Probl. Sect. XI. 33, Plutarchus de Soll. Anim. p. 961 *A*, de Fortuna p. 98 *B*, de Alexandri Virt. et Fort. p. 336 *B*, Julianus Orat. VIII p. 247 ed. Spanh. Porphyrius de Vit. Pyth. 46, de Abst. I. 41, III. 21, Jamblichus de Vit. Pyth. XXXII. 228, Maximus Tyrius XVII. 10, Clemens Alex. Strom. II p. 442, Stobaeus IV. 42, Tzetzes Chil. V. 52, VII. 874, XII. 440, Tzetzes ad Lycophronis Cass. v. 17, Olympiodorus in Platonis Phaedonem apud Wyttenb. p. 151, iterumque in Platonis Alcibiadem Priorem in Creuzeri Initt. Philos. ac Theol. ex Plat. etc. II p. 22, Schol. Aristophanis ad Plutum p. 26 Hemst. Schol. Homeri ad Iliad X. 25 editus a Valckenario. Respexere Plato Phaed. p. 65 *B*, Cicero Tusc. I. 20, Tertullianus de Anim. Cap. XVII, p. 276 ed. Rigalt. et Hieronymus II adv. Jovin. 9 (citatus a Jac. de Rhoer ad Porphyr. de Abst. I. 41). Conf. Wyttenb. ad Phaed. p. 151, ad Plutarchum de Fortuna p. 98 *B*, et in Disp. de Immort. Animi Opusc. II p. 536 seq. Friedemann. de Med. Syll. Vers. p. 332. Jaen. Lit. Zeit. [illegible] 1824, VIII.

VII.

Aeschines Socr. Dial. III. 6 (p. 90 ed. Clerici) Epicharmi affert fragmentum:

Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· (δός τι, καί τι λάμβανε.)

Alii νίπτει legunt. δός τι καί τι λάμβανε dedi cum Grotio. Vid. Gatakeri Adv. Misc. XII p. 516. δός τι καὶ λάβε τι vulg. δός τι καὶ λάμβανε τί Erasmus

Adagg. p. 569. Conf. p. 568. δός τι καὶ λάβοις τι σύ H. Stephanus. δός τι, καί τι καὶ λάβε Rittershusius ad Porphyr. de Vit. Pyth. 29. Stobaeus X. 13 Epicharmi citat Ἁ δὲ χεὶρ τὴν χεῖρα νίζει, idemque X. 34 Prodici nomine Δός τι καὶ λάβοις τι. Nicephorus Gregoras Epist. XI in Boissonadi Anecd. Vol III p. 198. δός γάρ τι καὶ λάβε τι, φησί τις τῶν παλαιῶν, ἁ γὰρ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει. Priorem partem citant etiam Arsenius Viol. p. 19 ed. Walz. et Mich. Apostolius Prov. I. 44, ubi docetur esse Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα κατὰ φιλαργύρων. Confer Petronii Satyr. Cap. 45 et Theodorum Hyrtacenum in laudatione Aninae Thaumaturgi in Boissonadi Anecd. Vol. II p. 418 seq. Alteram versiculi partem uncis inclusi, quia non videtur ab Epicharmo profecta; addita fortasse interpretationis ergo a Prodico, qui Epicharmi sententiam semper in ore habebat. Vide quae ad h. l. in sua Aeschinis editione annotavit Petrus Horreus p. 132 seq.

VIII.

Stobaeus Flor. XX. 8. Ἐπιχάρμου·

Μὴ 'πὶ μικροῖς αὐτὸς αὑτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

IX.

Stobaeus Flor. XX. 9. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπιπολάζειν οὔ τι χρὴ τὸν θυμόν, ἀλλὰ τὸν νόον.

X.

Stobaeus Flor. XX. 10. Τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδὲ εἷς οὐδὲν μετ' ὀργῆς κατὰ τρόπον βουλεύεται.

Pro Codicis Parisiensis A lectione τοῦ αὐτοῦ Trincavellus Εὐριπίδου legit. οὐδεὶς οὐθὲν A. οὐθεὶς οὐδὲν μετ' ὀργῆς βουλεύεται Trincavellus. Gaisfordianam ego

dedi lectionem. De Epicharmeo *οὐδὲ εἷς* conf. Porson. in Suppl. ad Praef. Hecubae p. XXXIV.

XI

Stobaeus Flor. XXIX. 54. *Ἐπιχάρμου·*

Ἁ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλεῦνα δωρεῖται φίλοις.

Ita Gaisfordius. *φίλοι* alii. *πλέονα A. πλεῦρα* Michaël Apostolius Prov. I. 52, ubi hunc affert versum. Jac. Hertelius in Comicorum Sententiis p. 288 ed. Bas. ita constituit:

. . . . . ἁ δὲ μελέτα
Φύσιος ἀγαθᾶς πλεῦνα δωρεῖται φίλοις.

XII.

Stobaeus Flor. XXXVII. 16. *Ἐπιχάρμου·*

Ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθὸς, οἷς δὲ καὶ κακός.

Vulgo aberat *καὶ*, quod inserui cum Rittershusio ad Porphyr. de Vit. Pyth. 29 et Gaisfordio. *δαίμων, οἷς μὲν ἀγαθὸς, οἷς δέ γε κακὸς* Wijttenbachius in Bibl. Crit. Vol. III P. IV p. 68.

XIII.

Stobaeus Flor. XXXVIII. 21. *Ἐπιχάρμου·*

Τίς δέ κα λῴη γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;
Δῆλον ὡς ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ἔσθ' ὁ μὴ φθονούμενος.
Τυφλὸν ἠλέησ' ἰδών τις, ἐφθόνησε δ' οὐδὲ εἷς.

V. 1 *Τίς δέ κα λῴη* Porsonus Advers. p. 303. *τίς ἐγκαλοίη* vulg. *τίς δ' ἐγκαλοίη AB* et MS. Voss. *τίς ἂν βουλοίη* Gesnerus. *τίς δὲ βουλοίη* Grotius in Florilegio Stob. p. 151. (Barbarum illud *βουλοίη*, judice Schaefero.) *τίς γενέσθαι ἐγκαλοίη* Koenius ad Greg. p. 117. *τίς δέ κα λώη* Gaisf. *τίς ποτ' ἐγκαλοίη* Rittershusius ad Porphyr. de Vit. Pyth. 29. *φθονούμενος, φίλος*

lego cum Koenio, ut *φίλος* vocandi casu sit usurpatum, ideoque distinxi post *φθονούμενος* cum Porsono, quod non fecit Gaisf. *φθονουμένοις φίλος* Lucas Holstenius ad Porphyr. de V. P. 15 p. 18, improbante Koenio, quem vide l. l. *φίλοις* Rittershusius.

XIV.

Stobaeus Flor. LXVIII. 9. *Ἐπιχάρμου·*

Οὐδὲν γαίᾳ κλεινᾷ γυναικὸς βαρύτερον·
Οἶδ᾽ ὁ συντυχών· μακάριος δ᾽ ὃς ἀγνοεῖ.

Ita Gaisfordius. *Οὐδὲν γαία κλιναῖ A. οὐδέν γα Κλινία* Scaliger apud Grotium. *οὐδέν γ᾽ ὦ Κλινία γυναικὸς βαρύτερον* Grotius. V. 2 *εἶδ᾽* pro *οἶδ᾽ A. οἶδας τυ κἠγών* Scaliger. *οὐ συντυχὼν εἶδε* Grotius. Neutrum valde placet. Recte fortasse Dobraeus trochaicos mutilos hic esse censet.

XV.

Stobaeus Flor. LXIX. 17. *Ἐπιχάρμου·*

Τὸ δὲ γαμεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους
Ἀπὸ τύχης βαλεῖν· ἐὰν μὲν γὰρ λάβῃς τεταγμένην
Τοῖς τρόποις καὶ τἄλλ᾽ ἄλυπον, εὐτυχήσεις τῷ γάμῳ·
Εἰ δὲ καὶ φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαψιλῆ,
Οὐ γυναῖκ᾽ ἕξεις, διὰ βίου δ᾽ ἀτυχίαν κοσμουμέναν.

V. 1 *τρεις* Trinc. *κύβους μόνους AB.* V. 2 *λαβεῖν* alii.

XVI.

Stobaeus Flor. LXXIV. 37. *Ἐπιχάρμου·*

Σώφρονος γυναικὸς ἀρετά, τὸν συνόντα μὴ ᾽δικεῖν
Ἄνδρα.

Valckenarius ad Euripidis Hippol. 996 illud *ἄνδρα* ex interpretamento positum censet: idemque visum

erat Rittershusio ad Porphyrium de V. P. 29, nisi quis dicat, novi versus id fuisse initium. Quod verum videtur.

XVII.

Stobaeus Flor. LXXXVII. 7. Ἐπιχάρμου·

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀποδεδειγμένος τόπος,
Ὃς ἢ πονηροὺς πάντας ἢ χρηστοὺς ποιεῖ.

Pro *ποιεῖ* Voss. et Trinc. *ποεῖ* legunt.

XVIII.

Stobaeus Flor. XC. 8. Ἐπιχάρμου·

Πνίγομ' ὅτ' ἂν εὐγένειαν, οὐδὲν ὤν, καλῶς
Λέγῃ τὶς, αὐτὸς δυσγενὴς ὢν τῷ τρόπῳ
Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;

V. 1 *κακῶς* alii. *κακὸς* Gesn. marg. Ad v. 3 alludere Berglero videtur Aristophanes in Thesmoph. 147. *Τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;*

XIX.

Suidas v. *Νῆφε. γρηγόρει. Ἀλλ' ἔστιν αἴτιον τὸ μὴ πρόχειρον ὑπάρχειν τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ καλῶς εἰρημένον·*

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

Conf. Suid. s. v. *πρόχειρος*, ubi eadem repetuntur verba, quae sunt Polybii. Vid. Polyb. XVIII. 23. 4 T. IV p. 88 ed. Schweigh. et Lib. XXXI. 21. 14 T. IV p. 533. Laudant totum versum vel priorem tantum partem Clemens Alex. Strom. IV p. 566, Dio Chrysostomus Orat. LXXIV p. 636 ed. Morel. Stobaeus Flor. III. 97, Lucianus Hermot. 47 T. I p. 789, Cicero Ep. ad Att. I. 19. Conf. de Petit. Cons. 10, Ambros. Epist. I. 2, Erasm. Adagg. p. 179. *Νῆφε* alii. *νᾶφε*,

quod apud Dionem aliosque est, jam rescripsit Casaubonus. *μέμνασ'* vel *μέμνασο* Clemens, Dio, Cicero. *μέμνησ'* vel *μέμνησο* alii. *ταῦτα νεῦρα τῶν φρενῶν* alteram partem affert Erasmus e Cicerone. *τὰν* Dio, atque sic etiam scripsere Bentlejus in Epist. ad Millium et Orellius in sua Ciceronis editione. *τῶν* vulg.

XX.

Appendix e Cod. MS. Florentino Parallelorum Sacrorum Joannis Damasceni subjectus Stobaei editioni Gaisfordianae Lips. Vol. IV p. 381, 10. *Ἐπιχάρμου·*

Πρὸς τοὺς πέλας πορεύου λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων,
Καὶ φρονεῖν πολλοῖσι δόξεις τύχον ἴσως.

Metrum non expedio.

XXI.

Xenophon Memorab. II. 1. 20. *Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν τῷδε·*

Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί.
Καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ [τόπῳ] φησίν·
Ὦ πονηρέ, μὴ τὰ μαλακὰ μώσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.

Eadem e Xenophonte habet Stobaeus Flor. I. 101. Idem priorem versum repetit XXIX. 8, quem sine poëtae nomine laudat Eustratius in Aristotelis Nicom. III p. 43, notante Ruhnkenio. Dedit hic quoque verba Scholiastae Hermogenis, qui p. 377 eundem versum Platoni, Comico, ut opinatur Ruhnkenius, tribuit. Sequentia *Καὶ-ἔχῃς* Valckenario et Schützio spuria videntur; Dindorfius totum locum inde a *Μαρτυρεῖ* usque ad finem abjicit. *Καὶ ἐν ἄλλῳ δ' ὧδέ πως φησίν* volebat Coraës. Vulgatam tuetur

Voigtlaenderus. Vid. Interpp. ad h. l. Omisso poëtae nomine Cornutus de Nat. Deor. Cap. XIV p. 157 laudat: *μὴ τὰ μαλακὰ-ἔχῃς*.

V. 1 *τἀγάθ' οἱ θεοὶ* cum Castalione libri Paris. ***DGH*** et Stobaeus utroque loco. *τἀγαθὰ θεοὶ* alii. *τ'ἀγαθοὶ θεοὶ* Juntina. *τ' ἀγάθ' οἱ θεοὶ* Codex Victorianus ***L***. *πάντ' ἀγαθοὶ θεοὶ* Paris. ***F***. V. 2 trochaicum, quem dedi, constituit Valckenarius. Leunclaviana tertia sic scribit:

. . . . . *ὦ πόνηρε σὺ*,

Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

probante Toupio in Suid. P. II p. 193. *μήτι μάλα κακῶς* (Codd. Brodaei *κακὸς*) *ὁ μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχεις* Edd. pr. et Paris. cum Paris. ***CEH***. *ὦ πόνηρε, μὴ τὰ μαλακὰ μώμεο, μὴ τὰ σ. ἔχῃς* Steph. Sed Stephanus *μώεο*, i. e. *ζήτει*, corrigendum esse monuit. *μώεο* est etiam in Paris. 3, Florent. ***BE*** et apud Conutum. De verbo *μῶσθαι* conf. *Πύῤῥ. κ. Προμ.* III, Inc. Fab. Fr. XCIX. *μώμεο*, quod est in ***L***, retinuit Weiskius. *πονηρὲ σὺ* Vatic. 1. *ὦ πονηρὲ* Paris. ***BCDEFG***. *ὦ μωρὲ* ***H***. *μήτοι τὰ μάλα κακῶς ὁ μὴ τὰ σ. ἔχῃς* ***A***. *μὴ τὰ μαλακὰ μώεο μὴ τὰ σ. ἔχεις* ***B***. ***D*** *μή τι μαλακὰ μόεω μὶ τὰ σκ. ἔχοις*, suprascr. *μὴ τὰ μαλακὰ μώεο μὴ τὰ σκληρ' ἔχεις*. ***F*** *μή τι μᾶλα καμώσῃς ᾧ μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχεις*. Editio Stobaei Schowiana *ὦ πονηρέ, μή τι μαλακῶς, εἰ μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχεις* dedit. Codex Paris. dedit Grotio (qui hunc versum habet Excerpt. p. 481): *ὦ π. μὴ ποτὰ μαλακὰ Μώσὸμ τὰ*: sed antea aliter fuisse scriptum apparebat. *μὴ ποτὰ μαλακὰ μώεο μὴ τὰ σ. ἔχεις* Stobaei Cod. ***A***, sed illud *μώεο* ex

emend. Σκλήρ' pro vulg. σκλῆρ' emendavit Schaeferus, quem vide ad Porsoni Hecub. 1171.

XXII.

Theodoretus de Fide I p. 15 ed. Sylb. de iis, qui nihil credant, nisi quod sensibus percipi possit, ait: *Καὶ ἴσως τοῖς οὕτω διακειμένοις ἀνθρώποις Ἐπίχαρμος ὁ κωμικὸς τὸν ἴαμβον ἐκεῖνον προσήρμοσε·*

Φύσις ἀνθρώπων, ἀσκοὶ πεφυσημένοι.

Αὕτα φύσις ἀ. ἀ. π. Clemens Alex. Strom. IV p. 584. Metrum non expedio. Grotius Excerpt. p. 479:

Αὕτα ἀνθρώπων φύσις· ἀσκοὶ εἰσί γε πεφυσημένοι.

XXIII.

Clemens Alex. Strom. IV p. 640. *ἄγαμαι τὸν Ἐπίχαρμον σαφῶς λέγοντα·*

Εὐσεβὴς τὸν νοῦν πεφυκώς, οὐ πάθοις γ' οὐδὲν κακὸν
Κατθανών· ἄνω τὸ πνεῦμα διαμένει κατ' οὐρανόν.

V. 1 *τὸν νοῦν* dedi cum Grotio Excerpt. p. 481. *νῷ* vulg. *πάθῃς* Grotius. De sententia vide Wyttenb. in Disp. de Immort. Animi Opusc. II p. 536 seq. Conf. Fr. XXXV.

XXIV.

Clemens Alex. Strom. V p. 708. *τὸ δυνατὸν ἐν πᾶσι προσάπτουσι καὶ οἱ παρ' Ἕλλησι λογιώτατοι τῷ Θεῷ· ὁ μὲν Ἐπίχαρμος· Πυθαγόριος δὲ ἦν· λέγων·*

Οὐδὲν ἐκφεύγει τὸ θεῖον· τοῦτο γιγνώσκειν σε δεῖ·
Αὐτὸς ἔσθ' ἁμῶν ἐπόπτας· ἀδυνατεῖ δ' οὐδὲν Θεός.

Laudant etiam Eusebius Praep. Evang. XIII p. 674 ed. Viger. et Theodoretus Serm. VI p. 88 ed. Sylb. V. 1 *διαφεύγει* Theodoretus, improbantibus Pottero et Rittershusio ad Porphyrium de V. P. 29. *γινώσκειν*

Theodoretus et Eusebius. V. 2 ἐστ' ἁμῶν Eusebius. ἐπόπτας scripsi cum Grotio Excerpt. p. 481. ἐπόπτης vulg. θεὸς Clemens et Eusebius. θεῷ Theodoretus, quod probavit Potterus, recepit Grotius.

XXV.

Clemens Alex. Strom. VII p. 844. *ἡ ἁγνεία οὐκ ἄλλη τίς ἐστιν, πλὴν ἡ τῶν ἁμαρτημάτων ἀποχή. καλῶς ἄρα καὶ Ἐπίχαρμος φησί·*

Καθαρὸν ἂν τὸν νοῦν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

Καθαρὸν ἂν τὸν νοῦν ἔχῃς dedi cum Grotio Excerpt. p. 477. *Καθαρὸν τὸν νοῦν ἐὰν ἔχῃς* vulg.

XXVI.

Clemens Alexandr. Strom. VI p. 749. *τ δέ; οὐχὶ καὶ Χίλωνος τοῦ σοφιστοῦ ἀποφθεγξαμένου, Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· Ἐπίχαρμος τὴν αὐτὴν γνώμην ἑτέρῳ ὀνόματι προσηνέγκατο, εἰπών·*

Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία.

Ita Grotius Excerpt. p. 481. *Ἐγγύα ἄτας θυγάτηρ' ἐγγύα δὲ ζαμίας* habet Ed. Potteri. Sylburgius volebat:

. . . . . ἐγγύα

Ἄτας μὲν θυγάτηρ, ἐγγύα δὲ ζαμίας.

XXVII.

Clemens Alex. Strom. VI p. 740. *Ἐπιχάρμου τε εἰπόντος, ὦ θύγατερ, αἴ αἴ τύχας· συνοικίζων με ὦ σεσσαπολατερα· καὶ ἐπάγοντος, ὁ μὲν γὰρ ἄλλην δῆτα λαμβάνει νεάνιδα· ἄλλον δ' ἄλλη μαστεύει τινά· Εὐριπίδης γράφει·*

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι γραίαν·
Ὁ μὲν γὰρ, ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν·
Ἡ δ', ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα, βουλεύει κακά.

Ita Potterus edidit. Epicharmi verba corrupta quomodo restituenda sint, non video. Sylburgius concinnavit:

> *Αἶ αἶ τύχας, ὦ θύγατερ, ὥς σ' ἀπώλεσα*
> *Νέῳ συνοικίσας σε τὰν παλαιτέραν.*
> *Ὁ μὲν γὰρ ἄλλην δῆτα λαμβάνει τινὰ*
> *Νεανίδ', ἄλλη δ' ἄλλον μαστεύει πόσιν.*

XXVIII.

Clemens Alex. Strom. VI p. 744. *πάλιν Ἐπιχάρμου εἰπόντος·*

> *Ὡς πολὺν ζήσων χρόνον, χὡς ὀλίγον, οὕτω διανοοῦ.*

Εὐριπίδης γράφει·

> *Τί δήποτ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,*
> *Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα, μὴ λυπούμενοι;*

Pro *διανοοῦ*, quod est apud Clementem, Grotius Excerpt. p. 477 *διανόει* scribit.

XXIX.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. I. 273. *τὸν δὲ θάνατον, ὅτι οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς Ἐπίχαρμος αὐτῷ (Ἐπικούρῳ) προμεμήνυκε εἰπών·*

> *Ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι, οὔ μοι διαφέρει.*

Idem Sextus infra § 284: *τό, τε τὸν θάνατον μὲν μηδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς, εἴρηται μὲν ἴσως τῷ Σώφρονι, ἀποδέδεικται δὲ Ἐπικούρῳ, κ. τ. λ.* ubi idem dictum Sophroni tribui videtur. Cicero Tusc. I. 8 Epicharmi affert sententiam: *Emori nolo: sed me esse mortuum nihil aestumo;* unde Davisius legendum conjecit: *Ἀπῆ θανεῖν· ἢ τεθνάν' οὔ μοι διαφέρει.* Conf. Wijttenbachius ad Platonis Phaed. p. 144. Aliter versum Graecum e Latino Ciceronis effinxit Rittershusius ad

Porphyrium de V. P. 29. Verum crediderim potius, alium fuisse versum, quem l. l. respexit Cicero, quia librorum MSS. consensus nullam emendationem admittere videtur. Vide Fabricium ad h. l.

XXX.

Demetrius Phalereus de Eloc. 24. *Ἔστι δὲ κῶλα, ἃ μὴ ἀντικείμενα ἐμφαίνει τινὰ ἀντίθεσιν διὰ τὸ τῷ σχήματι ἀντιθέτως γεγράφθαι· καθάπερ τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ τῷ ποιητῇ πεπαιγμένον· ὅτι*

Τόκα μὲν ἐν τήνοις ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοις ἐγών.

τὸ γὰρ αὐτὸ μὲν γὰρ εἴρηται καὶ οὐδὲν ἐναντίον. — ἀλλ' οὗτος μὲν ἴσως γέλωτα ποιῶν οὕτως ἀντέθηκεν, καὶ ἅμα σκώπτων τοὺς ῥήτορας. Eumdem versum servavit Aristoteles Rhet. II. 9, ubi talia *ψευδεῖς ἀντιθέσεις* appellantur. Habet etiam Grotius Excerpt. p. 481.

XXXI

Aristoteles Ethic. Nicom. IX. 7. *Οἱ δ' εὐεργέται τοὺς εὐεργετηθέντας δοκοῦσι μᾶλλον φιλεῖν, ἢ οἱ εὖ παθόντες τοὺς δράσαντας, καὶ ὡς παρὰ λόγον γινόμενον, ἐπιζητεῖται· τοῖς μὲν οὖν πλείστοις φαίνεται, ὅτι οἱ μὲν ὀφείλουσι, τοῖς δὲ ὀφείλεται. καθάπερ οὖν ἐπὶ τῶν δανείων, οἱ μὲν ὀφείλοντες, βούλονται μὴ εἶναι οἷς ὀφείλουσιν. οἱ δὲ δανείσαντες, καὶ ἐπιμέλονται τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας· οὕτω καὶ τοὺς εὐεργετησαντας βούλεσθαι εἶναι τοὺς παθόντας, ὡς κομιουμένους τὰς χαρίτας· τοῖς δ', οὐκ εἶναι ἐπιμελὲς τοῦ ἀνταποδοῦναι. Ἐπίχαρμος μὲν οὖν τάχ' ἂν φαίη ταῦτα λέγειν αὐτοὺς, ἐκ πονηροῦ θεωμένους. κ. τ. λ.*

XXXII.

Aristoteles de Generat. Animal. I. 18. *ἔτι δὲ πα-*

ρὶ ταῦτα, ὡς Ἐπίχαρμος ποιεῖ τὴν ἐποικοδόμησιν·
Ἐκ τῆς διαβολῆς ἡ λοιδορία· ἐκ δὲ ταύτης, ἡ μάχη.
Meminit etiam Rhet. I. 7, respexit Metaph. V. 1 et 24. Grotius Excerpt. p. 481 delevit τῆς, atque ita constituit trochaicum.

XXXIII.

Aristoteles Metaphys. XI. 11. χαλεπὸν δ' ἐκ μὴ καλῶς ἐχόντων λέγειν καλῶς, κατ' Ἐπίχαρμον. ἀρτίως τε γὰρ λέγεται, καὶ εὐθέως φαίνεται οὐ καλῶς ἔχον. Unde Grotius Excerpt. p. 481 effinxit trochaicum:

Ἄρτι γὰρ λέγεται καὶ εὐθὺς φαίνετ' οὐ καλῶς ἔχον.

XXXIV.

Plutarchus Vit. Poplicolae Cap. XV. Ὁ μέντοι θαυμάσας τοῦ Καπιτωλίου τὴν πολυτέλειαν, εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν ἢ βασιλικὴν ἢ βαλανεῖον ἢ παλλακίδων δίαιταν, οἷόν ἐστι τὸ λεγόμενον Ἐπιχάρμου πρὸς τὸν ἄσωτον·
Οὐ φιλάνθρωπός τύ γ' ἐσσ'· ἔχεις νόσον· χαίρεις διδούς.
τοιοῦτον ἄν τι πρὸς Δομετιανὸν εἰπεῖν προήχθη· κ. τ. λ.

Ita recte edidit Schaeferus, atque ita jam ante Schaeferum Gatakerus ad M. Ant. VII. 52, servato tamen σύ γ' pro altera forma Dorica. σύ γ' ἐσσὶ, νόσον ἔχεις Grotius Excerpt. p. 481. τύ γ' ἐσσί· νόσον ἔχεις Rittershusius ad Porphyr. de V. P. 29. Wyttenbachius in Plutarch. de Garrulitate p. 510 C, ubi Epicharmi versus repetitur, ex Jannot. ita distinxit, ut si iambici essent trimetri. Vide Schaeferum ad h. l. Idem, melius, ut videtur, quemadmodum scribunt Gatakerus et Schaeferus, trochaicum fecit in Biblioth. Crit. Vol. III P. IV p. 62.

[illegible]
Plut. Them. p. 157.

XXXV.

Plutarchus Consol. ad Apoll. p. 110 *A*. καλῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος, Συνεκρίθη, φησὶ, καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθε πάλιν, γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν. Hos versiculos constituit Gatakerus:

Συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆνθεν, ὅθεν ἦνθε πάλιν·
Γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω.

Vide Wyttenbachium ad h. l. Conf. Hieron. Columna ad Ennii Fragm. p. 177 ed. Hessel.

XXXVI.

Athenaeus VIII p. 363 f. Ἐπίχαρμός πού φησιν·

Ἀλλὰ καὶ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες.

Ita Dindorfius. ἀλλὰ καὶ *BDQ* et Eustathius ad odyss. *Γ* p. 1476, ubi eumdem attulit versum. καὶ omisit Schweigh. cum *P* Ald. et Cas. σιγῇν Grotius Excerpt. p. 481; atque ita scribunt quoque alii. Vide ad Gregorium p. 228. Verum rectius iota omitti monet Sturzius ad Maittaire de Diall. p. 231 *B*. Conf. Schweigh. ad h. l. ὠγαθὸν per operarum errorem irrepserat in Edd. 2 et 3 Casaub. unde ὠγαθὸν pro ἀγαθὸν ab Epicharmo usurpatum notavit Maittaire p. 156 C. Vide ibi Sturzium. ὄκκα Eustathius et Cas. ὄκα *P*. κα Ald. ὄκκα καὶ Grotius. ὄπποκα Schweighaeuserus ex Toupii emendatione. κάῤῥοντες Eustathius. De comparativi forma κάῤῥων vide Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 303, Bastium et Schaeferum ad Gregorium p. 193 seq. Porsonus Advers. p. 108 volebat:

.... Ἀλλὰ καὶ
Σιγῆν ἀγαθὸν, ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες.

XXXVII.

Cornutus de Nat. Deor. C. XIV p. 161. *Εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐ δι' ἄλλο τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ Ἐπίχαρμος·*

Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.

Καὶ

Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται.

Ita scripsi cum Porsono ad Hecub. v. 1161 in Addendis in Notis p. 101 ed. Lips. 1824. E Cornuto eosdem versus habet Eudocia in Villoisoni Anecdotis I p. 295. V. 1 *ζητεῖ* MS. *ζητεῖς* vulg. *τῆς νυκτὸς* in *τις, νυκτὸς* mutavit Porsonus, qui in initio *αἴτε* etiam correxit pro vulg. *εἴτε*. V. 2 *νυκτὸς* MS. *νυκτὶ* vulg. *εὑρίσκεται* vulg.

XXXVIII.

Cicero Epist. ad Q. Fratrem III. I. 7 Epicharmi laudat praeceptum: *γνῶθι, πῶς ἄλλῳ κέχρηται.* Conf. Auctorem Admonitionis ad Demonicum, quae Isocratis nomine circumfertur, in Opusculis Sent. et Moral. Orellii T. II p. 29 et Victorii Var. Lect. XIII. Cap. 5.

XXXIX.

Schol. Villois. ad. Iliad. *Π* v. 93. *καὶ παροιμία, ὅ τοι θρασὺς πρὸς ἔργον, ἐκ πολλοῦ κακός. ὁ Ἐπίχαρμος· ὅ τοι κακὸς θαῤῥεῖ μάλ' αὐτόθεν, ἔπειτα φεύγει.* Eamdem sententiam ad eumdem Homeri versum p. 667 attulit Eustathius, omisso tamen initio *ὅ τοι*: post *ἔπειτα* idem *δὲ* inserit. Conf. Schol. Min. ad h. l. Grotius in Excerpt. p. 477 ita scribit:

.... *Θαῤῥεῖ μὲν κακὸς μάλ' αὐτόθεν,*
Ἔπειτα δὲ φεύγει.

XL.

Suidas v. Ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία: Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. λέγεται δέ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος. ζήτει ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Vide alterum illum locum ibique Kusterum, itemque Erasmi Adagg. p. 230. Proverbium ductum ab iis, qui calculis ludunt, usurpatur de iis, qui extrema parant experiri. Conf. Mich. Apostol. Prov. V. 14, Ruhnkenii Schol. in Plat. de Legg. V p. 227 et VIII p. 230 etc.

XLI.

Suidas v. Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντελίζεται. αὕτη οὖν ἡ παροιμία παρὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων εἴρηται· ἐπείπερ παίζοντες πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πεποιήκασιν· οἷον, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· καί, Σοφώτερος σοφοῦ, παρ' Ἐπιχάρμῳ.

XLII.

Michaël Apostolius Prov. I. 19. Ἀγρὸς ἡ πόλις. ἐπὶ τῶν παρανομούντων. Ἐπίχαρμος· Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς. Eadem habent Diogenianus Prov. II. 47 et Arsenii Violetum p. 15 ed Walz. Pro παρανομούντων legitur ἀτακτούντων in Macarii Chrysocephali Proverbiis, ut notat Walzins ad l. l. qui proverbia Macarii e codice Marciano descripsit.

XLIII.

Schol. Ruhnk. in Plat. Cratylum p. 14. Χαλεπὰ τὰ καλά. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μέταβαλλομένων εἰς ὠμότητα. — μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Πλάτων Πολιτείᾳ, καὶ Κρατύλῳ. Eadem leguntur in Siebenkeesii Anecd. p. 26. Vide Erasmi Adagg. p. 168.

XLIV.

Zenobius Prov. IV. 40. *Ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν. παροιμία ἐπὶ τῶν δεινῶν καθαρῶς συμβουλεύειν. μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος.* Vide Erasmi Adagg. p. 128. Grotius Excerpt. p. 481 legit: *ἱερὸν δὲ συμβουλή 'στιν.*

XLV.

Zenobius Prov. V. 84. *Σίκελος ὀμφακίζεται. ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων λέγεται ἡ παροιμία. μετήνεκται δὲ ἀπὸ Σικελῶν, τὰς ἀβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων. μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος.* Conf. Aristaeneti Epist. II, VII p. 153 ed. Boisson. ibique Interpretes, Erasmi Adagg. p. 240. Meminit etiam Suidas, ut observat Schottus ad. h. l.

XLVI.

Anonymus in Boissonadi Anecdotis I p. 125. *Ἐπιχάρμου: — Εὐσεβὴς βίος μέγιστον ἐφόδιον θνητοῖς ἐστι· φρόνει δικαιοσύνην.* Metrum constabit, scripto *ἔνι* pro *ἐστι*, quod proposuit Boissonadus.

XLVII.

Schol. Sophol. ad Ajac. v. 1096 ed. Steph. *Ἐπίχαρμος· Ἔνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς.* Habet Grotius Excerpt. p. 481. Conf. Gatakeri Opera Crit. p. 130 et Interpp. ad Sophoclem, ubi plura de hac sententia.

XLVIII.

Athenaeus II p. 36 c. *Ἐπίχαρμος δ' ἔφη·*

.... *A. Ἐκ μὲν θυσίας*

Θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. B. Χαρίεν, ὥς γέ μοι.

A. Ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία.

Ἐκ δὲ θυανίας δίκη ['γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη,]

Ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε καὶ σφάκελος καὶ ζημία.

Epicharmi verba habet etiam Suidas s. v. *Οἶνος*, paucis vel omissis, vel mutatis. V. 1 *θοίνῃ* hoc in versu posuit Dindorfius, simul indicans, deesse aliquid post *θοίνῃ*. V. 2 *χαρίεν ὥς γέ μοι* omittit Suidas. *χάριεν* vulg. *χαρίεν* Schweigh. quod recepi. Post *μοι* Dindorfius *δοκεῖ* excidisse conjicit. *ὥς γ᾽ ἐμοὶ* Epicharmeum attigit Valck. ad Euripidis Hippol. 324. V. 3 *ἐκ πόσιος* Suidas. *ἐκ πόσιος δὲ* Grotius Excerpt. p. 481. *δ᾽ ἐγένετο* omittit Suidas. *θυανία-θυανίας* Athenaeus. *θυανεία-θυανείας* Suidas. *συανία-συανίας* Casaubonus, Bochartus apud Schweigh. et Ruhnkenius ad Timaeum p. 262, comparatis Hesychii glossis: *Συανία· λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη* et *Ὑανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία*. V. 4 *᾽γένετ᾽, ἐκ δίκης δὲ καταδίκη*, quia desunt haec verba in libris, uncis inclusi. Satis cuivis apparet e sequentibus, intercidisse integrum gradationis membrum, *ἐκ δίκης δὲ καταδίκη*: quae verba jam inserenda monuere H. Stephanus et Casaubonus. Recepit eadem Grotius, qui, ut versui mensura constaret, *᾽γένετ᾽* addidit, quod receptum a Schweigh. et Dind. V. 5 *δίκης* pro *καταδίκης* Suidas. *σφάκελος*, quod non placet Schweighaeusero, tenui. *σφάκελλος* E. *σφάκελοι* Grotius. *σφαλλὸς*, Bocharti conjectura, placet Schweighaeusero, quem vide Animadv. I p. 262.

XLIX.

Athenaeus II p. 52 a. *Κάρυα. οἱ ᾽Αττικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν, ᾽Επίχαρμος δὲ κατ᾽ ἐξοχὴν ὡς ἡμεῖς· Καπυροτρώγονα κάρυα, ἀμυγδάλας.* Ita vulgatur. *Καπυρὰ*

τρωγάλια, κάρυα suspicatus est Casaubonus; Κάπυρα τρώγων κάρυ' scribendum putat Dinforfius ad h. l.

L.

Athenaeus II p. 56 a. *Φάσηλοι. Λακεδαιμόνιοι ἐν τοῖς δείπνοις τοῖς καλουμένοις κοπίσι διδόασι τραγήματα σῦκά τε ξηρὰ καὶ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς· ἱστορεῖ Πολέμων. Ἐπίχαρμος·*

..... *φασήλους φῶγε θᾶσσον, αἴ γ' ὁ Διόνυσος φιλῇ.*

Videtur esse trochaicus tetrametur, demta syllaba prima: quam ut expleret Toupius (Emend. Vol. III p. 193) *Καὶ φασήλους* scribebat.

LI.

Athenaeus II p. 57 d. *ὠεα δ' ἔφη Ἐπίχαρμος· Ὠεα χανὸς κἀλεκτορίδων πετεηνῶν.* Conf. Eustath. ad Odyss. *Λ* p. 1686.

LII.

Athenaeus II p. 58 d. *Μαλαχαι — τοῦτο Ἀττικόν. ἐγὼ δέ, φησίν, ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους Μίνωος διὰ τοῦ ο γεγραμμένον· Τρώγοντες μολόχης ῥίζαν. καὶ Ἐπίχαρμος· Πραίτερος ἔγωγε μολόχας.* Repetiit Athenaei locum Eustathius ad Odyss. Α p. 1406, 58 sic: *τρώγοντες μολοχης ῥίζαν. καὶ * πᾶμα, πρῴτερος ἔγωγε μολόχης.*

Μολόχας dedi cum Dindorfio pro vulg. *μολοχης*. Cod. C habet *μολόχας* cum *α* superscripto. De *μολοχη* vid. Schweigh. ad h. l. Animadv. I p. 392. Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 160. In Eustathio Koenius ad Gregor. p. 455 pro *καὶ πᾶμα* volebat *καὶ Ἐπίχαρμος* ex Athenaeo: melius autem, ut videtur, *και*

πάλιν correxit Porsonus in Add. in Notis ad Hecubam p. 98 ed. Lips. 1824, quem vide.

LIII.

Athenaeus II p. 59 c. Ἐπίχαρμος·

Ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολύ.

Ita Schweigh. et Dind. τῆν' Grotius in Excerpt. p. 481. τ'ῆν Ald. et Cas. ἐντὶ correxit Koenius ad Gregor. p. 281. ἔτι legebatur, unde Grotius ἐστὶ correxit. Proverbium Erasmo non absurde hinc ductum videtur, quod cucurbita undique turgeat, nec rimis hians, nec vermiculis obnoxia. »Est autem integritas et obesi»tas corporis, sanitatis argumentum". Vide Adagg. p. 625, Schweigh. ad h. l. Animadv. I p. 395 seq.

LIV.

Athenaeus II p. 60 e. Φύονται* δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσιν. διὸ καὶ Ἐπίχαρμος παίζων ἔφη· Οἱονεὶ μύκαις ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε.

Οἱοναὶ Dindorfius. οἷον αἱ libri. οἱονεὶ Hadrianus Junius in Adagio: *Tamquam fungus suffocat*. p. 462. οἷον αἱ Naekuis de Choerilo p. 146. μύκαις Junius, quod probatum Naekio et Dindorfio. μύκαι libri, μύκαισιν volebat Schweigh. qui ita constituebat trochaicum tetrametrum brachycatalectum. Conf. de voc. μύκαι Valck. ad Theocriti Adon. p. 284 ed. sec. ἐπεσκληκότες vulg. ἀπεσκληκότες Junius et Schweighaeuserus, quem vide Animadv. I p 407. οἱ μύκαις ἄρα ἐσκληκότες Porsonus Advers. p. 57. ἐξεσκληκότες Naekius, putans in hoc fragmentum Hesychii glossam ἐξεσκληκότες inferri posse.

πνιξεῖσθαι BC. Metrum expediant alii. De proverbio vide Junium l. l.

LV.

Athenaeus II p. 63 c. λέγονται δέ τινες τῶν κογχίων καὶ σέσιλοι. Ἐπίχαρμος·

Τούτων ἁπάντων ἀκρίδας ἀνταλλάσσονται,
Κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. Β. Ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον.

Ita scribendum esse monuit Schweigh. Animadv. I p. 523; atque plane ita etiam edidit Dindorfius. V. 1 ἀντάλλασσε, παῖ proponit Jacobsius apud Dind. ἀνταλλάσσομαι Erfurdtius. ἀνταλλάσσετε Dindorfius. V. 2 κόγχων C. κόγχον D. κογχον Ald. et Cas. Conjecit etiam Jacobsius hos versus non Epicharmi sed Attici poëtae esse, probante Dindorfio: quam recte viderint alii.

LVI.

Athenaeus II p. 64 f. Συρακόσιοι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος· Τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας. Ἐλαιοφιλοφάγους BCD et Eustathius ad Odyss. X p. 1934, ubi non tantum Syracusiis, sed omnino Doribus hunc usum tribuit. ἐλαιοφυλλοφάγους Ald. et Cas.

LVII.

Athenaeus II p. 68 f. Θρίδαξ. Ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλοῦσιν. Ἐπίχαρμος· Θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν. Conf. Fragm. Lex. Gr. apud Hermannum de R. Gr. Gr. emend. p. 323.

LVIII.

Athenaeus II p. 70 e. τίς δὲ τούτοις οὐχὶ πειθόμενος θαῤῥῶν ἂν εἴποι τὴν κάκτον εἶναι ταύτην τὴν ἐπὶ Ῥωμαίων μὲν καλουμένην κάρδον, οὐ μακρὰν

ὄντων τῆς Σικελίας, περιφανῶς δ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κινάραν ὀνομαζομένην; ἀλλαγῇ γὰρ δύο γραμμάτων κάρδος καὶ κάκτος ταυτὸν ἂν εἴη. σαφῶς δ' ἡμᾶς διδάσκει καὶ Ἐπίχαρμος μετὰ τῶν ἐδωδίμων λαχάνων καὶ τὴν κάκτον καταλέγων οὕτως· Μήκων, μάραθοι, τραχέες τε κάκτοι, τοῖς ἄλλοις μὲν φαγεῖν ἐντὶ λαχάνοις εἰς τοπιον. αἴ κά τις ἐκτρίψας καλῶς παρατιθῇ νιν, ἁδύς ἐστ', αὐτὸς δ' ἐφ' αὑτοῦ χαιρέτω. καὶ πάλιν· Θρίδακος, ἐλάταν, σχῖνον, ῥαφανίδας, κακτους. καὶ πάλιν· Ὁ δέ τις ἀγρόθεν ἔοικε μάραθα καὶ κάκτους φέρειν, ἴφυον, λάπαθον, ὀτόστυλλον, σκόλιον, σερίδα, δράκτυλον, πτέριν, κάκτον, ὀνόπορδον. Ita Dindorfius edidit, adjecta hac annotatione: » Corruptus Epicharmi locus *Μήκων — χαι-* » *ρέτω* duo fragmenta complecti videtur, quorum in al- » tero necesse est *κάκτος* numero singulari praecesserit. » Quare haec sic fortasse sunt separanda, *Μήκων* * * *μά-* » *ραθα, τραχέες τε κάκτοι, τοὶ σὺν ἄλλοις μὲν φαγεῖν* » *ἐντὶ λαχάνοις* (excidit *ἀδέες* vel simile quid) * * *πάλιν·* » *Αἴ κά τις ἐκτρίψας* (*ἐντρίψας* Casaubonus) *καλῶς* » *παρατιθῇ νιν, ἁδύς ἐστ'* (scribebatur *ἐστιν*), *αὐτὸς* » *δ' ἐφ' αὑτοῦ* (scribebatur *ἐπ' αὐτοῦ*) *χαιρέτω*".

Εἰς τοπϊον C. εἰς τὸ πιὸν Ald. et Cas. *εἰς τὸ πῖον* recepit Schweigh. ex emendatione Casauboni, qui totum locum sic refingebat: *Κἂν ἄλλοις· Κάκτον μὲν φαγεῖν ἐντὶ λάχανον· εἰς τὸ πῖον αἴκα τις ἐντρίψας* etc. Vide eum ad h. l. *ἐλαίαν* Casaubonus corrigebat pro *ἐλάταν*, quod tenuit Schweighaeuserus, commotus Hesychii glossa: *Ἐλάτη· λαχάνου εἶδος.* Dind. *ῥαφανῖδας* scripsit. » *Ὁ δέ τις — φέρειν* tetrameter: nam *ἔοικε* digamma habet". Dindorfius. *ἧκε* pro *ἔοικε* conjecit

Casaubonus. *ὀρτύλλον* pro *οτοστύλλον* Idem. *σκόλυμον* pro *σκόλιον* Dalecampius; quam scripturam probans Villebrunius *αὐτόστυλον* pro *οτοστύλλον* corrigit, atque, ita duabis hisce vocibus junctis, intelligit *scolymon cum ipso caule* vel *ipsa stirpe*. *σερίδα* CD et Schweigh. *σερίδια* Ald. et Cas. *καὶ τὸν ὀνόπορδον* volebat Casaubonus. Vide Schweighaeuserum ad h. l.

LIX.

Athenaeus VII p. 308 c. *ἐγὼ δέ, κατὰ τὸν σοφὸν Ἐπίχαρμον·*

Τὰ πρὸ τοῦ δύ᾽ ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω·

Repetitur versus VIII p. 362 d. *δύ᾽* p. 308 P et Cas. p. 362 ABC. *δύο* p. 362 P. Ald. et Cas. *δ᾽* Ald. *εἷς ἐγὼν* utroque loco Cas. *εἰσάγων* p. 308 P et Ald. *εἰσαγὼν* p. 362 *P* et Ald. unde Grotius *εἰς ἀγῶν᾽*. Vide ejus Excerpta p. 481. *ἀποχρέω* C P habent p. 308. et p. 362 C. *ἀπόχρεω* p. 362 et Ven. et Cas. utroque loco, unde idem tenuit Grotius. Respexit Plato in Gorg. p. 505 E, ad quem locum Schol. Ruhnk. p. 127. *Οὗτος ὁ Ἐπίχαρμος γέγονε κωμῳδοποιός, καὶ εἰσήγαγέ τινας ἐν ἰδίῳ δράματι δύο διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὕστερον ἕνα τῶν δύο, πάλιν τὰ τῶν δύο διαλεγόμενον·* quae observatio nihili esse videtur. Conf. Doctiss. Groen van Prinsterer Prosopogr. p. 20. De sententia plura vide apud Casaubonum et Schweighaeuserum ad h. l.

LX.

Athenaeus VII p. 309 e. *Κόκκυγες. Ἐπίχαρμος·*

. . . . *κάγλαοὶ κόκκυγες, οὓς παρσχίζομες*

Πάντες, ὀπτᾶντες δὲ χαδύναντες αὐτοὺς χραύομες.

Ita Schweigh. et Dind. V. 1 *παρσχίζομες* AC. *παρσχίζομεν* B. *παρασχιζομένους* P Ald. et Cas. »scripta »lectio *παρσχίζομεν*". Casaubonus. V. 2 *πάντας* Casaubonus. *ὀπτῶντες* B. *χ' ἀδύναντες* AP. *χ' ἀδύνοντες* B. *χ' ἡδύναντες* Cas. *χ' ἡδύναντες* Ald. *χναύομες* Cas. *χαύομες* P et Ald.

LXI.

Athenaeus VII p. 322 b. *Συνόδοντες καὶ συναγρίς. καὶ τούτων Ἐπίχαρμος μέμνηται·*

Συναγρίδας μαζούς τε συνόδοντάς τ' ἐρυθροποικίλους.

Pro *μαζούς* (*μάζους* B) Gesnerus *μέζους* Dor. pro *μείζους* legendum suspicatus erat. Vide Schweigh. ad h. l.

LXII.

Athenaeus IX p. 391 d. *Ἐπίχαρμος· Σκῶπας, ἔποπας, γλαῦκας.* Tenui *σκῶπας* cum A Schweigh. et Dind. *κῶπας* P Ald. et Cas.

LXIII.

Gellius N. A. I. 15. »Epicharmium quoque illud non inscite se habet:

Οὐ λέγειν τύγ' ἐσσὶ δεινός, ἀλλὰ σιγᾷν ἀδύνατος.

Ita Regius, quod verum arbitrarer, si *σιγῆν* pro *σιγᾷν* esset scriptum. Ex eodem Regio alius collegit: *Οὐ λέγειν ἐστ'* (pro *ἐσθ'*) *ὑγιές τι δεινός.* Vide Interpretes ad h. l. *Οὐ λέγειν δεινός, ἀλλὰ σιγᾷν ἀδύνατος* vulg. *Δεινὸς λέγειν οὐκ, ἀλλὰ σιγᾷν ἀδύνατος* Grotius in Excerpt. p. 477.

LXIV.

Fulgentius Mythol. III. 1. »Dum enim amor novi-

» ter venit, ut leo feraliter invadit: unde et Epichar- » mus comicus ait: *Δαμαστὴς ἔρως λεοντείᾳ δυνάμει* » *θαλερός.* id est: *Domitor cupido leontea virtute* » *praesumtior*".

Pro *δαμαστὴς* Munckerus *δυνάστης* volebat: pro *praesumtior* idem *praesumtuosior* vel *praesumtiosior*. Grotius in Excerpt. p. 477 scribit:

Δαμάστης ἔρως
Λεοντείᾳ δυνάμει θαλερός.

LXV.

Fulgentius Mythol. III. 5. » Nam et Epicharmus ita » ait: *Παγκάρπιος στέφανος, καὶ περὶ ἀκτῶν προβαττεῖ* » *ἡ χρυσάλος.* id est: *Florigera corona, atque e lito-* » *ribus procedit chrysalus*". Ad quem locum haec Munckerus: » MS. Leid. *Cintoides iste si foros probe* » *beëris albos, id est, Floriger et coronatus atque* » *ebrius processit Crisaltus.* Graeca videntur ita fuisse » exarata: *Κυνθοΐδης καὶ στεφανοφόρος προβέβηκε χρυ-* » *σαλος.* Pro *περὶ ἀκτῶν*, Scriverius substituebat *παρὰ* » *ἀκτῶν.* Ceterum *Chrysalus*, *Chryses*, *Chrysis*, » *Chrysalis* servorum et ancillarum in Comoediis sunt » nomina". Locum expediant peritiores.

LXVI.

Zonaras Lex. p. 975. *Ἥδυμος. γλυκύς. ἀπὸ τοῦ νήδυμον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἡδὺς, ἥδυμος, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ·* *Ἅμα τὲ λόγων ἀκούσας ἡδύμων.* Legendum puto *ἀπὸ τοῦ νήδυμος*, uti scribit Etymol. M. p. 420, ubi Epicharmi verba leguntur: *Καὶ λόγων ἀ. ἡ.*

LXVII.

Etymol. M. p. 393. *Εὔληρα, οὐδετέρως, τὰ ἡνία,*

τοὺς ἱμάντας· ἔστι δὲ τῶν ἅπαξ εἰρημένων. παρὰ τὸ εἰλῶ, εἴληρα, καὶ εὔληρα κατὰ τροπὴν, τὰ εἰλοῦντα καὶ συνέχοντα τὰ ὑποζύγια. παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ, αὔληρα εἴρηται, παρὰ τὸν αὐλόν· ἵν' ᾖ τὰ ἐπιμήκη. Conf. Zonarae Lexicon p. 917 et Heynius ad Homeri Iliad. T. VIII p. 455. Idem Mingarelli Codd. Nan. p. 494.

LXVIII.

Anonymus in Bekkeri Anecd. I p. 417, 20. *καὶ Ἐπίχαρμος δέ πού φησι· Θωσούμεθα ὁ Ζεὺς ἐναρύει.* Haec verba quid sibi velint, prorsus ignoro. Ad proxime antecedentia referri vix possunt, potiusque videntur pertinere ad paulo superius posita, ubi auctor agit de secundo Apaturiorum die, qui *ἀνάρυσις* vocabatur: *τὸ γὰρ θύειν ἀναρύειν καὶ τὸ θῦμα ἀνάρυμα ἐλέγετο*, κ. τ. λ. In selectis e Lexicis Coislinianis Bibl. Coisl. p. 606 Epicharmi verba *θωσούμεθα ὁ Ζεὺς ἐν Ἄρνει* leguntur. In Bachmanni Anecdotis I p. 113, 3 *θωσούμεθα ὁ Ζεὺς ἐναρύει* scribitur.

LXIX.

Etymol. M. p. 197. *Βίβλινος οἶνος — ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου· — Ἐπίχαρμος δὲ, ἀπὸ Βιβλίνων ὀρῶν τῆς Θράκης, ἔνθεν φύεται, λελέχθαι αὐτὴν οἴεται.* Conf. Athen. I p. 31 a, ibique Schweigh. Hesych. v. *Βίμβλινος*, ibique Albertum, Ruhnkenium in Auctar. Emend. et Bekkeri Anecd. I p. 225, 32.

LXX.

Athenaeus II p. 70 a. *θερινῶν δὲ λαχάνων Ἐπίχαρμος μέμνηται.*

LXXI.

Athenaeus III p. 119 b. *λέγε οὖν ἡμῖν καὶ σὺ εἰ καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ Ἐπιχάρμῳ οἴδαμεν.* Conf. ejusdem pag. d.

LXXII.

Athenaeus V p. 210 b. *οὕτως γὰρ καὶ Πολέμων ὁ περιηγητὴς εἶπεν —, ἐξηγούμενος διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου, οὗ μνημονεύουσιν Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης, κ. τ. λ.*

LXXIII.

Athenaeus IX p. 400 b. de voc. *λαγὸς* agens: *δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς· ναὸς, νεὼς, καλος, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας. εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγὸς κ. τ. λ.* Vide Schweighaeuserum ad h. l.

LXXIV.

Pollux II. 141. *Κύβιτον. δοκεῖ δὲ εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. ὅθεν Ἐπίχαρμος, καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι, κυβιτίζειν λέγει.* Photius in Lex. p. 135 ed. Hermann: *Κύβηττον, Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος. οὕτως Ἐπίχαρμος.* ubi rectius fortasse *κύβιτον* vel *κύβιτος* legeretur, quod posterius restituit Sylburgius Etymologo p. 543, pro *κύβητος*. Hesychius: *Κύβιτον. ὁ ἀγκών.* Conf. Foësii Oecon. Hippocr. in v. Inc. Fab. Fragm. CIV.

LXXV.

Pollux IV. 56. *καὶ ἐρετικὰ δή τιν' αὐλήματα, καὶ ποιμενικά. Ἐπίχαρμος δὲ, καὶ ποιητικόν τι μέλος αὐ*

λεῖσθαί φησι. Kuhnius legit *ποιμενικὸν* vel *αἰπολικὸν* vel vulg. derivat a *ποίη*, *gramen.*

LXXVI.

Pollux VI. 90. *καὶ Ἐπίχαρμος δὲ τὴν ἔγχελυν πατάνεψιν εἴρηκεν.* Vide Mus. X.

LXXVII.

Pollux VII. 183. *τοὺς δὲ ἐφεστηκότας τῇ τῶν ἔργων ἐπιμελείᾳ οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπιστάτας ἔργων λέγουσιν. Ἐπίχαρμος δὲ καὶ ἐργεπιστάτας.*

LXXVIII.

Clemens Alex. Cohort. ad Gentes p. 25. *Ἄρης γοῦν, ὡς μὲν Ἐπίχαρμός φησι, Σπαρτιάτης ἦν.*

LXXIX.

Etymol. M. p. 173. *Βάσσων. Ἐπίχαρμος, βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον. ἀπὸ τοῦ βαθὺς, βαθύτερος· βαθίων, βάσσων, ὁ βαθύτερος.* Conf. Etymol. Gudianum p. 301, ubi haec forma dicitur esse *τρίτος τύπος τῶν συγκριτικῶν.* Epicharmi verba ibi citantur *βάσσων τὸ χωρίον.*

LXXX.

Etymol. M. p. 197. *Βιττάζω. Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω βιττάζω λέγουσιν. οὕτως Ἡρωδιανός.* Hesychius: *βιττάζειν. ἐπιβάπτειν.* Mulierum vitiosa pronunciatio fuisse videtur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 201.

LXXXI.

Erymol. M. p. 199. *Βλείς. Ἐπίχαρμος, τυροβλείς. φασὶν οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ βληθεὶς, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ, βλείς. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔβλην· — ἡ μετοχὴ βλείς. κίνημα γὰρ, καὶ οὐ συγκοπή.*

οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Conjicit Sylburgius τύρῳ βλείς, divise, *caseo ictus.*

LXXXII.

Hesychius v. Ἄγκυρα. τὸ αἰδοῖον παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Conf. Lex. Rhet. MS. apud Ruhnkenium in Auctar. Emendatt. et Bekkeri Anecd. I p. 209, 27.

LXXXIII.

Hesychius v. Ἀσπαστήν. θαυμαστήν. Ἐπίχαρμος. Pro Ἐπίχαρμος Sopingius conjicit ἐπίχαριν, non intelligens, cur ex Epicharmo adductum sit.

LXXXIV.

Hesychius v. Βλιτάχεα. παρὰ Ἐπιχάρμῳ. οἱ μὲν, τὰ κοχλία· οἱ δὲ, τὰ ὑφ' ἡμῶν Σελάχια. Sopingius conjicit: Βλίτα. σελάχια.

LXXXV.

Hesychius v. Καμπισίγυια. ὁμοίως. Καμπικῆτος, παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Interpretes ad h. l. corrigunt Καμπιχῆτος, Κάμπη. κῆτος et Καμπίκηπος.

LXXXVI.

Hesychius v. Καπνοκορτυάζεται. σκιρτᾷ. παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Hemsterhusius in Auctar. Emendatt. corrigit: Καπνὸς κορθυάζεται: habet enim Hesychius: Κορθύεται. διεγείρεται, καὶ εἰς ὕψος αἴρεται, μετεωρίζεται, φρισσεῖ, ὑψοῦται.

LXXXVII.

Hesychius v. Λυκοστρατος. ὁ μόναρχος. παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Legebatur Ἱπποχάρμῳ: emendarunt Salmasius et Joannes Pricaeus, probante Fabricio in Bibl. Gr. Lib. IV C. 55, in Indice Scriptorum ab Hesychio laudatorum.

LXXXVIII.

Hesychius v. *Ῥογκίην. ῥεγκεῖν. Ἐπίχαρμος.* ubi vide Interpretes. Albertus monuit *ῥογκιῆν* scribendum esse, quamadmodum *σιγῆν* et similia, ex Dorica dialecto. Vide inprimis Koenium ad Gregor. p. 229 seq. Sequitur in Hesychio Articulus: *Ῥογοί. ὅροι σιτικοὶ, σιτοβολῶνες.* atque huc Epicharmi auctoritatem pertinere conjecit Sopingius ideoque poëtae nomen addendum post *σιτοβολῶνες*: quod probavit Albertus, quem vide. Pro *ὅροι* idem Sopingius correxit *ὄῤῥεα*, alii alia. Conf. Busir. II.

LXXXIX.

Hesychius v. *Σαμαίνεται. σφραγίζεται. παρὰ Ἐπιχάρμῳ.*

XC.

Hesychius v. *Ψύλλα. ψύλλαι θηλυκῶς. ἄλλοι δὲ Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ζωϋφίου μικροῦ ἀῤῥενικῶς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος.* Conf. Phot. Lex. p. 477 ed. Hermann. Suid. v. *Ψύλλα.*

XCI.

Suidas v. *Ἄλφι, ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται απότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.* Conf. Bekkeri Anecd. I p. 381, 1. Duo hujus rei exempla servavit Strabo VIII p. 560: *Λὶ* (pro *λίαν*) et *Συρακὼ*, urbis Syracusarum nomen. Conf. Gregor. p. 308 seq. ibique Koen.

XCII.

Zonaras Lex. p. 203. *Ἀνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. οὕτως Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν.* Eadem habet Suidas v. *Ἀνανέμειν.*

XCIII.

Suidas v. *Ῥησίαρχος. ὃς ἐρέει τὰ θέσφατα. παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἤτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηκεν· ἢ, ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' Τραγῳδουμένων, ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος.* Eadem habet Photius in Lex. p. 360 ed. Hermann. nisi quod ibi legitur: *Ῥησὸς, ἀρχὸς, ὅς.* Conf. Hesych. in v.

XCIV.

Suidas v. *Σικελίζειν. τὸ αὐστηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ. οἱ δὲ πονηρεύεσθαι φασίν.* Photius in Lex. p. 378, itemque Hesychius et Phavorinus *ἀτηρεύεσθαι* pro *αὐστηρεύεσθαι* habent. Harum lectionum neutra placet Schleusnero in Curis Noviss. in Photii Lex. p. 400, qui veram lectionem suspicatur esse *ἀθυρεύεσθαι*, *ludere, saltare*. Conf. Erasmi Adagg. p. 459.

XCV.

Schol. Luciani in libellum de Gymnasiis T. II p. 913. *Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῤῥαιραξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.* Conf. Bachmanni Anecd. II p. 339, 19.

XCVI.

Apollonius Dysc. *περὶ ἀντ.* p. 94 seq. ed. Bekker. 1813. *Ἡ Ἐμοῦς, κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει κατωρθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ προφερομένης, εἴγε τὰ εἰς ω λήγοντα εἰς ους κατὰ γενικὴν λήγει. Πρῶτον μὲν οὐ παρὰ Δωριεῦσιν· ἔπειτα τὸ*

σύμφωνον αὐτοὺς ἔλαθε· ποῦ γὰρ τῆς εὐθείας τὸ γ; πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς ους λήγει; τεοῦς γὰρ, τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης. Ἔτι καὶ Ἐμέος οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ Ἐμεῦς. αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. Conf. Valck. ad Theocriti Adon. p. 301.

XCVII.

Apollonius Dysc. περὶ ἀντ. p. 96 B. Ἀπὸ τῆς σοῦ Δώριος ἐγίνετο ἡ Τεοῦ ὁμότονος, μεταθεῖσα τὸ σ εἰς τὸ τ καὶ πλεονάσασα τῷ ε, καθάπερ καὶ ἡ σός ἐν τῷ Τεός. Τινὲς μέντοι ἠξίουν βαρυτονεῖν, οἰόμενοι ἀπὸ τῆς τέο τὴν τοῦ υ πρόσθεσιν γεγενῆσθαι. Ἡ χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι·

Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

Σώφρων· οὐχ ἥσσων τεοῦ. Ἐπίχαρμος· παιδὶ τεοῦ.

XCVIII.

Apollonius Dysc. περὶ ἀντ. p. 106 *B*. Ἡ Ἐμέ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ι Ἐμεΐ, ᾗ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται.

XCIX.

Helladius Besantinous in Chrestom. in Photii Biblioth. p. 1581 ed. Hoesch. Τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς, λέγουσι μῶ. καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι, καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Pro Εὐθυφορίωνι Hoeschelius et Meursius in Thes. Antiqq. Gr. X p. 957 Εὐφορίωνι corrigunt. Conf. Pyrr. et Prom. III, Inc Fab. Fragm. XXI.

C.

Aelius Dionysius περὶ ἀκλίτων ῥημάτων in Thesauro Cornu Copiae apud Aldum 1496 (p. 5). Εἰώθασι γὰρ

οἱ παρακείμενοι τρέπειν τὸ α εἰς ω, καὶ ποιεῖν ἐνεστῶτα· πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτο ἔθος παρὰ Συρακουσίοις· ὄλωλα, ὀλώλω· δέδοικα, δεδοίκω· ἀλλὰ μὴν καὶ το κέκλυκε παρ' Ἐπιχάρμῳ· ἀπὸ θέματος τοῦ κεκλύκω. De hac verborum forma vid. Koen. ad Greg. p. 189 seq. Maittaire de Diall. p. 214.

CI.

Zonaras Lex. p. 1603. *Ῥαικός· ὁ Ῥωμαῖος. Ἐπίχαρμος. φιλεῖ εἶναι γραικός, ἀποβολῇ τοῦ γ (ραικος).* Conf. Etymol. M. p. 701, Hesych. in v. ibique Interpretes.

CII.

Philemon Grammaticus Lex. Technol. § 242, p. 168 ed. Osann. *Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη θυσία τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἱ τριττύαν ἔλεγον τὴν ἐκ τριῶν ζώων θυσίαν, οἷον, δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος, ἢ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ βούπρωρος ἐλέγετο διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς οἷα νηὸς πρώραν τὸν βοῦν.* Conf. Eustath. ad Odyss. Λ p. 1676. In nota ad Philemonis l. l. citantur Phavorinus p. 1775, 57, Villoison ad Apollon. p. 841.

CIII.

Philemon Grammaticus Lex. Technol. § 276, p. 194. *Χάλιξ· ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δὲ φησι τὸ χαλικάζειν ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίαν, καὶ ὑποστένειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος, ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνου-*

σίαν. Vide Barkeri Annott. in Etymol. M. subjectas Etymologico Gudiano a Sturzio edito p. 1128 seqq.

CIV.

Photius Lex. p. 135 ed. Hermann. *Κύβηττον, Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος. οὕτως Ἐπίχαρμος.* Vide ad Inc. Fab. Fragm. LXXIV.

CV.

Photius Lex. p. 135. *Κύβοι, πλάσεις τινὲς ἄρτων. οὕτως Ἐπίχαρμος. [Εὔπολις.]* Hermannus *Εὔπολις* uncis inclusit, quia in Cod. marg. adscriptum est. Sequitur apud Photium: *Κύβος, πᾶν τετράγωνον*: tum: *Κυδάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι.* Atque ad postremum hunc Articulum cum Alberto in Ind. Script. pertinere arbitror Epicharmi auctoritatem. Conf. Suid. in voc. *κυδ.* Amyci Fragm. I.

CVI.

Photius Lex. p. 357. *Ῥάφανον, τὴν ῥαφανίδα. Ἐπίχαρμος.* Habemus *ῥαφανίδας* Inc. Fab. Fragm. LVIII.

CVII.

Photius Lex. p. 403. *Συκάμινα, τὰ μόρα. Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ. τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον τὸ πρόσωπον. τὰ δὲ μόρα Δώριον μᾶλλον. καὶ Ἐπίχαρμος. μόρων νέον τὸ φυτόν.* Conf. Schleusnerum in Libello Animadv. p. 100.

CVIII.

Photius Lex. p. 409. *Συνθυμοι, συνπείθεσθαι. οὕτως Ἐπίχαρμος.* Schleusnerus Animadv. p. 102 corrigit *συνθυμεῖν*, allato Suida: *Συνθυμεῖν, συνοργίζεσθαι, ἢ συμψυχεῖν.*

CIX.

Phrynichus Eclog. p. 108 ed. Lobeck. [*Γενηθῆναι*] *παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ ἔστι Δώριον· ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω.* Articulus hic in ed. Pr. omissus, in Nunnesii exemplo capite truncatus est. *Γενηθῆναι* excidisse statuit Oudendorpius ad Thom. p. 189, probante Lobeckio, quem vide. *Γεννέσθαι* conjecit Pauwius. *Γεναθῆμεν* Fischerus.

CX.

Eustathius ad Iliad. Θ p. 727. *Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ κηρεσσιφορήτους καινὴν ἔχει σύνθεσιν, οὐδέποτε γὰρ δοτικὴ ἐπέκτασιν ἔχουσα συντίθεται καταρχὰς, ἀλλὰ μόνη φυσικὴ δοτικὴ συντίθεται, οἷον· Ἀργὼ πασιμέλουσα, οὐ μὴν παντεσσιμέλουσα. ὁμοίως καὶ ναυσίθοος καὶ ἐγχεσίμωρος. πρόσκειται τὸ καταρχὰς, διότι παρὰ Ἐπιχάρμῳ εἴρηται κατὰ τὸ τέλος συντεθειμένη ἐπεκτεταμένη δοτική. οἷον· γυναικάνδρεσσι ποθεινοί.* Conf. Villoisoni Schol. ad v. 527.

CXI.

Photius Lex. p. 230 ed. Hermann. *Ὀγκίαν, τὸν σταθμόν. Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος.* Eustathius ad Iliad. X p. 1282 *ὀγγίαν* scribit. Vid. *Ἁρπ.* I. Conf. Pierson ad Moerin p. 350.

CXII.

Servius ad Virgilii Aen. I. 8 (de Musis): »Has alii »virgines perhibent: nam ideo eis et porcam sacri»ficari ajunt, quod multum pariat: alii eis etiam »filios dant Orpheum, Linum, Sirenas. Alii has »octo, ut Athenis visuntur; alii quatuor dicunt: »alias Boeotias, alias Atticas, alias Siculas. Has

»Musas Siculus Epicharmus non multas, sed *ὁμονοού-*
»*σας* dixit."

CXIII.

Grotius in Excerpt. p. 481 haec habet Epicharmi verba: *Ἀλλοπρόσαλλος οὗτος ἠδ' ἀνάρσιος.* hac addita nota: »*ἠδ'* posui pro *καὶ* ob versum. Est in po-»tremo Clementis." Quae verba mihi reperire non contigit.

CXIV.

Jacobus Hertelius in Comicorum Sententiis p. 286 ed. Bas. hunc affert versum, tamquam Epicharmi:

Πᾶς γὰρ πένης ὢν μεγάλα κερδαίνει κακά.

Quae verba nusquam Epicharmi nomine laudata vidi.

CXV.

C. Rittershusius ad Porphyr. de V. P. 29: »Est »et hic *στίχος Ἐπιχάρμειος* non aspernandae sententiae »(tametsi non trochaicus, sed sotadicus) de donis »amicorum, quamvis exiguis in pretio habendis: »*Δῶρον μὲν ῥ' ὀλίγον. πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ* »*φίλων. Τιμᾶντα*, Dorice pro *τιμήεντα.*" Unde haec desumserit Rittershusius, prorsus ignoro.

CXVI.

Schol. Aristophanis ad Pac. 344 p. 652 ed. Dind. *Συβαρίζειν. παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν. φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελέσι χρῆσθαι τραπέζαις. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν ἢ παρὰ τὰ Συβάρια ἐπιφθέγματα, ἅπερ εἰσὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ.* Hinc sua desumsit Etymologus p. 732. *Συβάρεια ἀποφθέγματα* Epicharmo adscribit Suidas v. *Συβαριτικαῖς:* quae Grysar p. 218 statuit esse proverbia sive dicteria conjuncta cum bre-

vissimo et jocoso illius rei, quae hominem quempiam ad id enunciandum adduxerit, indicio. Vide eum de hoc argumento fusius disputantem p. 217 seqq. Conf. Hesych. *v.* *Συβαριτικοί.*

CXVII.

Aristoteles Metaphys. IV. Cap. V. Hoc loco Aristoteles, commemoratis iis veterum, qui occultam rerum veritatem, sensus fallaces existimarent, accedit deinceps ad eos, qui veritatem omnino tollerent. Superiores illi, inquit, *εἰκότως μὲν λέγουσιν, οὐκ ἀληθῆ δὲ λέγουσιν. οὕτω γὰρ ἁρμόττει μᾶλλον εἰπεῖν ἢ ὥσπερ Ἐπίχαρμος εἰς Ξενοφάνην· ἔτι δὲ πᾶσαν ὁρῶντες ταύτην κινουμένην τὴν φύσιν κατὰ δὲ τοῦ μεταβάλλοντος οὐδὲν ἀληθευόμενον, περί γε τὸ πάντῃ πάντως μεταβάλλον οὐκ ἐνδέχεσθαι ἀληθεύειν.* Verba illa, *εἰκότως μὲν λέγουσιν, οὐκ ἀληθῆ δὲ λέγουσιν*, ex Epicharmi in Xenophanem dicto expressa putavit Cousin, cujus verba apposuit Doctissimus Karsten in Xenophanis Reliquiis p. 187 in not. addita hac observatione. »Equi»dem in his nullum agnosco poëticum vestigium; vide»tur vero tangi ab Aristotele nota illa utriusque senten»tia, qua de rerum sensuumque obscuritate et incon»stantia questi sunt. Xenophanis dicta memoravi»mus; Epicharmi versiculi exstant apud Diog. Laërt. »III. 11, ubi dicit:

»*Ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.*"

(Vide Inc. Fab. Fragm. I). »Non igitur erat quod »Epicharmus hac in re Xenophanem reprehenderet. »Idcirco in Aristotele nescio an sic legendum sit: *οὕ»τω γε* (nempe *ὥσπερ ἐκεῖνοι*) *ἁρμόττει μᾶλλον εἰπεῖν*

»ἢ ὥσπερ Ἐπίχαρμος ἢ Ξενοφάνης εἶπον, πᾶσαν ὁρῶν-
»τες — ἀληθευόμενον, περί γε τὸ πάντῃ πάντως μετα-
»βάλλον οὐκ ἐνδέχεσθαι ἀληθεύειν." Haec Viri Doctissimi sententia magis placet, quam ea, quae de hoc loco disputavit Grysar p. 115; hic enim vulgatum illud εἰς Ξενοφάνην ita interpretatur, ut Aristotelem ejusmodi Epicharmi loca dicat respexisse, ubi Eleatici effata ad risum movendum sint traducta.

CXVIII.

Stobaeus Flor. LXXXVI. 6. Ἐπιχάρμου·

Ἀπολεῖ με τὸ γένος· μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένος· οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον προσὸν,
Ἐκεῖσε καταφεύγουσιν εἰς τὰ μνήματα
Καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι.
Οὐδ' ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἄν, οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε;
Εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους, διά τινα
Τόπου μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ᾖ τῇ φύσει πρὸς τἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ, μῆτερ, ἔστιν εὐγενής.
Σκύθης τὶς ὄλεθρος, ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

Ita Gaisfordius. Menandro hi versus tribuuntur Tit. LXXXVII. 4: rectius, ut videtur Porsono Advers. p. 305. Conf. Menandri et Philemonis Fragm. edita a Jo. Clerico p. 240.

V. 2 pro μῆτερ MS. *A* μήτε legit. τῇ ante φύσει om. *A* Voss. Arsen. itemque Edd. loco altero, ubi reponunt MSS. V. 3 ὑπάρχῃ loco altero. ὑπάρχει h. l.

V. 4 ἐς τοῦτο pro ἐκεῖσε *B* et MSS. loco altero. κτήματα *A* Voss. et Arsen. V. 5 ὅσοι om. *A* et Voss. ὅσα *B*. V. 6 ἔχεις Voss. cui οι superscriptum. οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ *B*, ubi vulg. in marg. V. 7 ἐγένοντο *A* Voss. et Trinc. V. 8 μὴ λέγειν δ' ἔχουσι etiam legit Porsonus Advers. p. 305. μὴ δ' ἔχειν λέγουσι Arsen. οὐκ ἔχουσι *AN* et Trinc. Pro εἰ μὴ Grotius οἳ μὴ e Salmasii emendatione, quam improbat Porsonus l. l. V. 10 pro δυσγενέστεροι alii ἀτιμότεροι et δυσμενέστεροι. V. 11 pro ὅς ἂν εὖ γεγονὼς Voss. ὅσανευγερ·· ωσση τῇ habet. ος αν εὖ γεγόνωση ἐρημίαν τῇ φύσει π. τ. *A*. V 12 κἂν pro καὶ *A*. ἡ μήτηρ vulg. ἢ μητέρων *A*.

CXIX.

Athenaeus XV p. 694 e servavit hoc scolion:

> Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
> Δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι,
> Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
> Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Quod saepius laudatum a veteribus, ab aliis Epicharmo, ab aliis Simonidi vel Scleriae etiam tribuitur. Vide quae hanc in rem congesserunt Grotefendus et Schweighaeuserus, Animadv. VIII p. 362. Conf. Doctissimi Groen van Prinsterer Prosopogr. p. 18.

CXX.

Hemsterhusius ad Lucian. Diall. Mortuorum IX T. I p. 363 affert proverbium, quod legitur apud Suidam T. III p. 638 ed. Kust:

> Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος.

addita hac observatione: » quem Epicharmi versum

» esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens » adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, » quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283: » Ἢ πλαγεὶς (vel παισθεὶς· nam vulgatum παύσει » nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. » Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesy» chio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύτα» λον, τράχηλον, Σικελοί."

CXXI.

Schol. Aeschyli ad Eumen. v. 629 ed. Stanl. *Τιμαλφούμενον.* συνεχὲς τὸ ὄνομα παρ᾽ Αἰσχύλῳ· δι᾽ ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Vide Grysar p. 191 seq.

CXXII.

E fabula aliqua Epicharmea fortasse petitum, quod dicit Menander apud Stobaeum Flor. XCI. 29.

Ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει,
Ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.

Conf. Vitruvius in praef. Libri VIII, Columna ad Ennii Fragm. p. 172 ed. Hessel. Non obstabo tamen, si quis ad cetera Epicharmi scripta hoc referat, quorsum pertinere videntur alia veterum de Nostro testimonia, veluti Plinii Hist. Nat. XX Cap 34 et 36 p. 201 ed. Hard. Censorini de Die Nat. Cap. VII p. 33 ed. Havercamp. Columellae de R. R. Lib. VII Cap. III et Lib. I Cap. I, Tertulliani de Animâ Cap. XLVI et XLVII p. 299 ed. Rigalt. etc. Vide quae de scriptis Epicharmeis disputat Grysar p. 97 seqq. 108 seqq. 115 seqq. 159 seq.

ΨΕΥΔΕΠΙΧΑΡΜΕΙΑ.

Fuisse inter veteres nonnullos, qui celeberrimo Epicharmi nomine suas fabulas inscriberent, diserte tradidit Athenaeus XIV p. 648 d. *Τὴν μὲν ἡμίναν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἴδασι, κἀν τῷ Χείρωνι ἐπιγραφομένῳ οὕτω λέγεται·*

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν, ἡμίνας δύο.

τὰ δὲ ψευδεπιχάρμεια ταῦτα ὅτι πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι, Χρυσόγονός τε ὁ αὐλητὴς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος ἐν ὀγδόῳ πολιτικῶν νόμων, τὴν πολιτείαν ἐπιγραφομένην· Φιλόχορος δ' ἐν τοῖς περὶ μαντικῆς Ἀξιόπιστον τὸν εἴτε Λοκρὸν γένος ἢ Σικυώνιον τὸν Κανόνα καὶ τὰς Γνώμας πεποιηκέναι φησίν. ὁμοίως δὲ ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλόδωρος. Quatuor igitur videmus Epicharmo falso adscripta dramata *Χείρωνα*, *Πολιτείαν*, *Κανόνα* et *Γνώμας*, cui quintum jure mihi videor addere *Ὀψοποιΐαν* e verbis Grammatici in Bekkeri Anecdotis Vol. I p. 99, 1. *Ἡμίνα: ἐν τῇ ἀναφερομένῃ εἰς Ἐπίχαρμον Ὀψοποιΐᾳ.* Tria illa *Κανὼν*, *Γνῶμαι* et *Ὀψοποιΐα* nusquam alibi, quod sciam, a veteribus memorantur.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Eadem fabula significari videtur a Grammatico in Bekkeri Anecdotis, ubi bis citatur *Ἐπίχαρμος Πολίταις*.

I.

Clemens Alex. Strom. VI p. 719. *ὁ τε κωμικὸς*

Ἐπίχαρμος σαφῶς περὶ τοῦ Λόγου ἐν τῇ Πολιτείᾳ λέγει ὧδέ πως·

Ὁ βίος ἀνθρώποις λογισμοῦ κἀριθμοῦ δεῖται πάνυ·
Ζῶμεν δ' ἀριθμῷ καὶ λογισμῷ· ταῦτα γὰρ σώζει βροτούς.

εἶτα διαῤῥήδην ἐπιφέρει·

Ὁ λόγος ἀνθρώπους κυβερνᾷ, κατὰ τρόπον σώζει.

εἶτα·

Ἔστιν ἀνθρώπῳ λογισμὸς, ἐστὶ καὶ θεῖος λόγος·
Ὁ λόγος ἀνθρώπῳ πέφυκε περὶ βίου καὶ τὰς τροφάς·
Ὁ δέ γε τὰς τέχνας ἅπασι συνέπεται θεῖος λόγος,
Ἐκδιδάσκων αὐτὸς αὐτοὺς ὅ τι ποιεῖν δεῖ συμφέρον.
Οὐ γὰρ ἄνθρωπος τέχναν εὗρ'· ὁ δὲ θεὸς ταύταν φέρει.
Ὁ δέ γε τἀνθρώπου λόγος πέφυκ' ἀπὸ τοῦ θείου λόγου.

Eosdem versiculos habet Eusebius Praep. Evang. XIII p. 682 ed Colon. 1688. V. 1 *καὶ ἀριθμοῦ* Euseb. et MS. Paris. itemque Grotius Excerpt. p. 475. *μόνον* pro *πάνυ* Grotius. V. 3 *κατὰ τρόπον σώζει* Clemens, quod vitiosum videtur. *κατὰ πρόσωπον σώζει ὤν* Eusebius, ubi Vigerus *καὶ σώζει κατὰ τρόπον* aut *καὶ σώζει τρόπον* proponit. *καὶ τρόπον σώζει μόνος* Grotius. *καὶ σαώζει τὸν τρόπον* legit Grysar p. 128, ubi hos citat versus. V. 4 *ἀνθρώπῳ* Clemens. *ἀνθρώπω* Grotius. *ἀνθρώπων* MS. Joan. et Eusebius. *εἰ* ante *ἔστιν* habet Clemens, omittit Eusebius, quem secutus sum cum Grotio. V. 5 *ἀνθρώπω* Grotius. *καὶ τὰς τροφὰς* pro vulg. *καταστροφάς* emendavit Grotius, recepit Potterus: altera tamen lectio placet Sylburgio et Vigero. V. 6 *τᾶς τέχνας* Grotius. V. 7 *Ἐκδιδάσκων* Clemens. *αὐτὸς αὐτοὺς* Eusebius, qui pro *ἐκδιδάσκων* habet *διδάσκων*. MS. Paris. *ἀεὶ αὐτὸς αὐτοὺς* dedit. *Ἐκδιδά-*

σκων αἰὲν αὐτοὺς Grotius. *Ἐκδιδάσκων αἰεὶ αὐτοὺς αὐτοὺς* ed. Potteri. *διδάσκων αὐτοῖς αὐτοὺς* Cod. Joan. V. 8 *τέχναν τιν' εὗρ* MS. Joan. *τέχναν εὗρεν* MS. Paris. *ταύτην* Eusebius. V. 9 *τοῦ ἀνθρώπου* pro *τἀνθρώπου* Eusebius. *πέφυκεν ἀπό γε θείου λόγου* Eusebius. *πέφυκεν ἀπὸ τοῦ θ.* MS. Joan. *πέφυκεν ἀπό τε τοῦ θ.* MS. Paris.

II.

Antiatt. in Bekkeri Anecdotis I p. 105, 19. *Κακεντρεχής: Ἐπίχαρμος Πολίταις.*

III.

Antiatt. in Bekkeri Anecdotis I p. 112, 16. *Παράκαιρος: ἀντὶ τοῦ ἄκαιρος. Ἐπίχαρμος Πολίταις.*

ΧΕΙΡΩΝ.

Hanc fabulam Epicharmo abjudicasse Athenaeum diserta ejus verba, quae modo apposui e Lib. XIV p. 648 d, significare videntur; quapropter minime assentior Schweighaeusero Animadv. VII p. 574, qui diserte ibi Chironem a Pseudepicharmeis distingui existimat.

I.

Athenaeus XI p. 479 a. *Διόδωρος δὲ ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις καὶ Ἡράκλειτος, ὥς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίναν, παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου·*

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν, ἡμίνας δύο. Exstitit versiculus in Chirone, ut patet e verbis supra appositis e Lib. XIV p. 648 d. Eustathius ad Iliad. X

p. 1282. *Φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν· κοτύλη, μέτρον καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν, Ἑλληνικόν· ἡ δὲ ἡμίνα, οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει καὶ λίτραν. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι Διόδωρος τὴν κοτύλην καλεῖσθαι λέγει καὶ ἡμίναν, ἧς χρῆσις καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ· ὕδωρ χλιαρὸν ἡμίνας δύο.* Conf. Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 293, *Ἁρπ.* I, Inc. Fab. Fr. CXI. Voc. *ἡμίνα* habuimus etiam in loco supra allato e Bekkeri Anecdotis ex alia Epicharmo tributa fabula, *Ὀψοποιΐα* inscripta. Conf. Pierson ad Moerin p. 350.

II.

Antiatt. in Bekkeri Anecdotis I p. 98, 32. *Ἡμιλίτριον: Ἐπίχαρμος Χείρωνι.*

Ad calcem *L. Ann. Senecae Libror. sept. de benef. pr.* (ed. Jo. Caselio) *Helmaestadii, typ. J. Lucii*, 1592. 4°. legitur sequens

JOVIALIS

AB EPICHARMO PRIMUM PRODITUS

NUMUS.

Καί τι νόμισμα πάλαι ἐν Ὀλύμπῳ φασὶ κοπῆναι
γνοίης δ' ἄῤῥηκτόν γ' ἀδάμαντ' ἢ χρυσὸν ἄπεφθον.
οὐ γάρ μυριάκις βασανιζόμενον συνετρίφθη
θεῖον πώποτε κέρμ'. ὡς δ' οὐρανὸς ἐξήρικται.
Εἰ δὲ χαρακτῆρα ζητεῖς, οὐκ ἐνεκόπη οἱ,
οὐ βοῦς, οὐ λογχη, οὐδὲ γλαὺξ, οὐδὲ χελωνη,
οὐδὲ τινὸς μορφὴ βασιλέως ἢ Καίσαρας αὐτοῦ.
ἀλλ' ἀκάμας κάματος τῇ μὲν, τῇδ' ἔμπνοος εἰκὼν
πανσέπτοιο φυῆς· ὣς γάρ διέταξε Κρονίων.
τοὔνεκα καὶ Ζήνειος ἐκλήθη καδδιὸς ἀρχὴν.
ὄλβιος, εἴγ' ἔτυχες δόσεως τῆς δ' ἐξ ἀποβλητοῦ.
ἄθλιος, εἰ ἀπορεῖς. Σὺ δὲ θεῖον κέρμα μετάλλα,
ὅ, ττι ἐνὶ πραπίδεσσι φίλαις διζήμενος εὕροις,
τοῦδε γάρ οὔτις ἄμοιρος ἐνὶ θνητοῖσι ἔγεντο.
πάντων δ' ὡς ὀλίγοι τόδ' ἴδον! πλείζων δ' ἀλαος νοῦς.
κἢν κατέχῃς πάνυ μικρὸν, ἄφαρ καὶ μυρία κτήσω.
Εἰς δ' εὐδαιμονίην καὶ ἓν ἀρκέσει οἷον ἑκάςῳ
Ἀνέρι σπουδαίῳ, καὶ ἀύπνῳ, καὶ φιλομόχθῳ.
καὶ γάρ ἐπὶ χθόν' ἀεὶ μεγαλέμποροι οὐρανίωνες.
ου μὴν θ' ἡμιόνοις, οὐδ' ἅρμασι, οὐδέ τι νηυσὶ,
παντοίων ἀγαθῶν γάζαν φοιτῶσι φέροντες.
ἔξιθι δ' εἰς ἀγορὰν σπουδῇ, Ζήνειον ἐνεγκών.
τοῦτον δὴ πωλοῦσι βροτοῖς οὐδ', οὐ φιλοκερδεῖς,
ἀλλὰ φιλάνθρωποι, συνετῶν κηδήμονες αἰεὶ,
οἴκους τ' ἠδὲ πολεις, καὶ χρύσεα σκῆπτρα, καὶ ἀρχας
τιμάς τ' ἠδ' ἀρετὰς, σοφίην τ', εὐδαιμονίην τε
τούτων δ' ὅσσα τύχῃς, καὶ ἄλλοθεν ἂν καταμάρψαις.
ἄλλων δ', οὐ τι νόθῳ κιβδηλου κόμματι χρυσοῦ,
οὐδέ ποτ' ἀργὸς ἕλοις, ἢ καὶ κλοπῇ, ἠὲ βίηφι.

INDEX FABULARUM.

INDEX VERBORUM.

Α.